MA antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2017./1. - 2. szám

„Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél...”

Zsoltárok 71,3

A szerkesztő üzenete

Amikor tavaly elhatároztuk, idén hatszor szeretnénk kiadni lapunkat, még nem tudtuk, hogy közbe szól az élet. A munkatársakkal beszélgetve készítgettük a 25 éves jubileumi programokat – benne a hálaadó istentiszteletet, amely április 8-án lesz az Ó utcai imaházban, s férfi módra bejelentettem: Mivel az ünnepség két Antenna megjelenés közé esik, ebben az évben Antenna nélkül ünnepelünk majd. A rövid csöndet egy egybehangzó – arról szó sem lehet – felkiáltás váltotta föl. – Hogy nézne már ki, hogy egy ünnepségünkön nem tudunk hallgatóink és olvasóink kezébe valami szép és tartalmas újságot adni !? – De február vége és április eleje között túl rövid az idő!" – szólalt meg bennem a szerkesztő, ám mi tagadás, perceken belül volt ötlet, érv és vállalkozó kedv egy márciusban megjelenő dupla szám elkészítésére! Azt ígérték munkatársaim, mindent megtesznek, hogy időben elkészüljünk és a tartalom szempontjából is megfelelő legyen ez az ünnepi Antenna.

Így lett ez a szám dupla. Úgy is mondhatnám: dupla öröm, mert közben elindultak a bizonyságtételek a „Megreformált életek" pályázatra, s a bizonyságtételek mellett olyan írásokat ajánlottak figyelmünkbe, vagy tettek az asztalunkra, amelyek mellett nem lehetett csak úgy elmenni, de érdemes elolvasni őket. Remélem, mindez nem pusztán a szerkesztő „hazabeszélése". Szívből remélem, Önök is így találják!

Isten áldja meg kedves olvasóinkat!

Kulcsár Tibor

ÚJ CSODA KELL

Megvan, íme a tizenkét kosár,
csak hát üres, morzsányi sem maradt
egyikbe' sem, a tegnapi csodák
ötezre is eltűnt az ég alatt.
ÚJ CSODA KELL, ÚJ ÉHSÉG, ÚJ IGE!
Más ötezrek csodát váró szíve.

Füle Lajos

Bedobozolt emlékek

Hetven éven túl, elég sok emlék gyűlt össze. Előkerül egy évszám... Néha egy begyakorolt mozdulat vet fel egy-egy gondolatot. Mikor is tanultam és kitől? Körülnézek. A könyvespolc számtalan emléke között megakad a szemem egy dobozon. Kinyitom és belenyúlok, – rég nem használt, elfelejtett tárgyak. Emlékek bedobozolva.

Eszembe jutott a Bibliából Józsué könyve. A negyedik részben Józsué parancsot kap az emléktárgyak gyűjtésére. Tizenkét nagydarab kő, melyet haza kellett vinni; és tizenkét kőből emlékoszlop a Jordán közepén emlékeztet Isten szabadítására. Emlékeztet akkor is, amikor rég elporladt Józsué teste. Kezemben egy régi mikrofon és a hozzátartozó állvány az ötvenes évekből, mindkettő kicsorbult, így már használhatatlan, de tanúja egy évtizednek. Feladatát elvégezte, mindvégig közvetítette az Úr üzenetét. Az épület, ahol szolgálatát végezte, már rég nincs meg. Akik hangját közvetítette, már rég az Úrnál vannak, felébrednek majd az utolsó napon, emlékük bennem él. A polc alján két doboz, rajtuk egy kopott terítő. Még most is védi a portól a kezdetlegesen összerakott keverőt és egy direktdobozt. Rég nem használom. Sok szalag és kazetta lett sokszorosítva rajtuk. Munkájukat befejezték. A múlt héten beszélgettem egy Testvérrel a gyülekezetből, és így tudom, hogy legalább egy, ezekkel az eszközökkel sokszorosított kazetta még fellelhető nála.

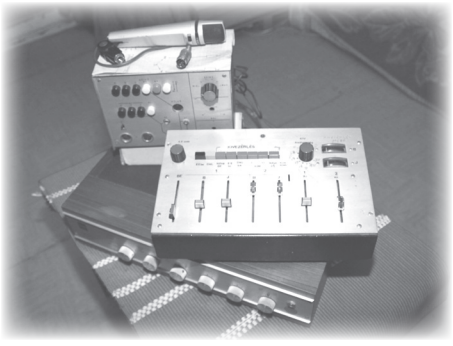

Felsóhajtok és eszembe jut egy jól ismert ige a 90. Zsoltárból: *„És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jókedve rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nékünk, a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá."* Aztán megint egy doboz, a tartalma ismét egy keverő a hozzátartozó adapterekkel. A 60-as 70-es évek emléke. Ekkor többen fiatalok összeálltunk, mert elárasztotta az országunkat a tőlünk idegen és így-úgy lefordított hívő énekek sokasága. Elhatároztuk, hogy magyarosítjuk az énekeinket. Verseket írtunk és zenésítettünk meg. Örültünk egymásnak és az elvégzett munkánknak. Persze abban az időben nem igazán tűrték el a fiatalok csoportosulását. Nem volt veszélytelen a felvételek készítése és sokszorosítása. Ezért ilyen lapos ez a keverő, kabát alatt is el lehetett rejteni.

Bedobozolt emlékeim. Felsorolásukat sokáig folytathatnám. Sok-sok esemény; sok kapcsolat; sok öröm és bánat. Szívemet mégis betölti a hálaadás.

Bödös József

Meghívó

A Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány kuratóriumának nevében tisztelettel és szeretettel hívunk mindenkit 25 éves jubileumi istentiszteletünkre.

Várunk mindenkit, akinek része volt, vagy ma is része van az evangéliumi rádiózás munkájában, támogatásában, az értünk való imádkozásban.

Hálaadó istentiszteletünket 2017. április 8-án tartjuk a Keresztény Testvérgyülekezet Ó utcai imaházában 15 órai kezdettel. (Cím: 1066 Budapest, Ó utca 16.)

25 ÉVRE EMLÉKEZÜNK

Minden misszió életében vannak mérföldkövek, melyeknél jó megállni, és hálaadással visszatekinteni a megtett útra. A Magyar Evangéliumi Rádió életében a 2017-es esztendő egy ilyen határkő, hiszen épp 25 évvel ezelőtt alakult meg hivatalosan, azaz államilag elismert szervezetként az alapítvány. 25 év nem kis idő se egy ember, se egy szervezet életében. Hálaadással mondhatjuk, hogy megértük a felnőttkort, s ezért Istené a dicsőség! Pedig születésünkkor nem látszottunk különösebben életképesnek, hiszen a Trans World Radio-ban szolgáló, a Mera életre hívásában bábáskodó testvéreink egy-két évnél többet nem jósoltak nekünk. Erről persze csak jóval később szereztünk tudomást. Hiába, Istennek semmi sem lehetetlen, s Ő a kicsi kezdetet, a szinte lehetetlennek tűnő körülményeket, a mégoly szűkös anyagi lehetőségeket is meg tudta, és ma is meg tudja áldani. Erről tesz bizonyságot ez az évforduló is, tehát szeretettel hívunk, adjunk hálát Istenünknek, mert egyedül Ő méltó a dicséretre és a felmagasztalásra. Azt is Ő tudja egyedül, hogy ezalatt a sok-sok év alatt hány és hány szívhez jutott el a drága üzenet, s hányan leltek békességet a kereszt alatt.

Hányan és kik kapcsolódtak be a 25 év alatt ebbe a misszióba? Hosszan tudnánk sorolni a neveket: igehirdetők, lelki munkások, technikusok, önkéntes segítők, Antenna csomagolók, bizonyságtétellel szolgálók, de mindez sose lehet teljes, hiszen nem ismerünk minden adományozót, minden imádkozót, s azokat se, akik felhívták ismerőseik figyelmét adásainkra, vagy csöndben átnyújtottak valakinek egy Antenna újságot.

A 25 év munkája lehetetlen lett volna a sok segítő kéz és önkéntes, áldott bizonyságtevő nélkül. Ezúton is szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki munkájával, imájával, adományával részese lett a munkánknak.

Tudjuk bizonyosan és elmondhatjuk Pál apostollal: *„De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme” (1. Korintus 15,10).*

Szeretnénk a jövőben is törekedni arra, hogy a tiszta evangéliumot hirdessük, abban a reményben, amit hallgatóink sokszor összefoglalnak egy kedves igeverssel: *„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1. Korintus 15,58)*

Isten van mindenek mögött

„Miért csinálom? Mi az, ami a MERA-ban különleges?” Amikor ezek a kérdések felvetődtek, kicsit meglepődtem, mert mindig éreztem azt a belső nyomást, hogy ezt csináljam, anélkül, hogy erre magyarázatot kerestem volna. Most megpróbálom több szemszögből is. Az első, ami erőt ad, az a meggyőződés, hogy érdemes csinálni, mert ezzel is hozzájárulok, hogy a hamisítatlan ige tápláljon másokat is a rádión keresztül. Ez az érzés szárnyakat ad, és erősít engem is.

A munkámmal kapcsolatos, hogy sok igehirdetést van lehetőségem meghallgatni, ami külön áldás. Többször újrahallgatva (vágás és tisztítás során) jobban megértem és sokszor rácsodálkozok a rejtett üzenetekre, amit az első hallgatáskor nem vettem észre. Ezzel mindenképpen én is épülök.

A harmadik szempont, ami eszembe jut, az a jókedvű, baráti közösség (ez bennem az utolsó munkatársi megbeszélésen fogalmozódott meg), akikkel együtt csináljuk, akikkel együtt tudunk örülni a jónak, vagy imádkozni betegekért, közös célokért. És mindezt megkoronázza az a tudat, hogy Isten van mindenek mögött, mert Ő tartja kézben az egészet. Ez így együtt teszi különlegessé ezt a kis közösséget és a benne folyó munkát.

Angi József

Eben Háézer

(1Sám 7,12.)

Életünkben észrevétlenül
kitartóan kúszik az Idő,
szakadatlan spirálvonala
fordulóit nem jegyzi elő...

Önmagamnak, ahogyan nőttem,
éveket raktam – emlékoszlopul,
a fordulókat úgy jelöltem:
„megsegített mindeddig az Úr!”
Eszmélésem óta vezetett,
Vele vándoroltam hegytetőt,
minden léptemen éreztem: szeret!
visszarántott szakadék előtt!
Ha bálványaim összetörte,
még ha sírtam is keservesen,
azzal, hogy lelkem meggyötörte,
látóvá tette elvakult szemem!

Múltra nézni csak így érdemes,
mert a jelen bárhogy alakul,
emlékezésnek annyi elég, hogy
„megsegített mindeddig az Úr!”

Lukátsi Vilma

ÁG ÉS GYÖKÉR

Szép az álom, fényes az elmélet,
de sok álmot megcsúfol az élet.

Mondjuk, mikor érkezik a gyermek:
szent a gyökér, az ágak is szentek,

s elámulunk, mikor le–leválnak
áldott törzsről szentségtelen ágak.

Találgatjuk évtizedek óta:
hogy teremhet rossz gyümölcsöt jó fa?

S nincs felelet, csak szomorú tények,
fiainkban kihúnynak a fények.

Nem örökre tán, csak kis időre.
Talán előbb térünk pihenőre,

s mire ők is a küszöbhöz érnek,
szívükben is megszólal a LÉLEK.

Így is lehet, így is van ez néha,
másra is van ellenkező példa.

Állunk fiúnk bölcső–ágya mellett,
örülünk, hogy ékes ez a gyermek,

de szívünkön átsuhan a kétség:
kell–e neki majd az a reménység…?

Talál–e, ha kergeti az élet,
Kegyelemben ő is menedéket?

Kicsi fiúnk álmos szeme rebben,
harangoznak kinn a kerületben.

Dajkálgatunk magunkban egy óhajt:
Ugye, URUNK, egyszer neki szól majd?

S titok–Ige fészkel a szívünkben:
„Könyörülök, akin könyörültem”.

Füle Lajos

MEGREFORMÁLT ÉLETEK - ANITA

Anita egyke gyermekként nőtt fel, kifejezetten jómódú, értelmiségi családban. A legjobb iskolákba járt, amelyekben azonban – apja érdemeire való tekintettel – érdemjegyei sokszor nem tükrözték a valós tudását. Mindent megkapott, amit megkívánt, vagy amit a szülei „fontosnak" tartottak. Felhőtlen gyermek- és ifjúkora volt. Azt azért látta apja üzleti tevékenységeiben, hogy mindennek megvan az ára. Szülei fel is készítették, hogy egy jó házassághoz nem érzelmekre van szükség, hanem hosszú távú, jól átgondolt célokra, realista döntésekre.

Anita ezt megfogadva választott magának férjet is. A szépszámú kérő közül azt választotta, akivel a legtöbb esélyt látta egy hosszú távú, sikeres (értsd kényelmes, problémamentes) házasságra.

Eltelt néhány év. Anita napjait a szépségszalonok látogatása és barátnőivel való jövés-menés töltötte ki. Férje időnként felvetette a gyermekvállalás kérdését, de ő ezt azzal hessegette el, hogy „túl szép vagyok egy terhességhez!"

Néhány újabb év elteltével Anitának szembesülnie kellett azzal, hogy ő is öregszik. A barátnők megfogyatkoztak, többük már a második gyermekét várta, vagy nevelte. Férje, munkája miatt keveset volt otthon és Anita kezdett unatkozni. Az unalmas órák eltöltése nem okozott gondot, de ez más volt. Anita unta az életét. Egyszerűen nem volt cél az életében. Soha semmiért nem kellett aggódnia, megdolgoznia. Üres, céltalan és értelmetlen volt az élete. Bármibe kezdett, bármilyen tevékenységet végzett, semminek nem találta értelmét.

Egy közös kávézás alkalmával egyik barátnője mesélt szeretett középiskolai tanáráról, aki valamilyen problémás hálózatépítésbe keveredett, alkoholizálni kezdett, kirúgták, elvált és lehet, hogy börtönbe is kerül. Anita barátnője azt mondta: „Pedig milyen jó fej tanár volt, hogy lehet egy életet így elszúrni! Hány ilyen ember lehet az utcán? Micsoda történetek lehetnek a háttérben!"

Valamiért ez a néhány mondat beleégett Anita lelkébe. Nem tudta megmagyarázni, hogy miért, de semmivel sem tudta kiverni a fejéből a hallottakat. Úgy érezte, ég a lelke és nem tudja csillapítani ezt az égést semmivel sem.

Egy nap, amikor Budapest egy kevésbé szép és biztonságos részén autójával a forgalomban állt, észrevett valami különöset. Egy ápolt, szépen felöltözött hölgy odament az út melletti téren csellengő koszos, ápolatlan gyermekekhez és a nála levő nagyobbfajta táskából valami kis csomagokat adott a gyermekeknek. Ezután a hölgy mosolyogva váltott pár szót a közelben lézengő prostituáltakkal is.

Anita nagyon furcsállta a dolgot. Maga sem tudta, hogy miért, de meg akarta tudni, hogy ki ez a nő. Soha nem szállt még ki az autóból a kerület azon részén, de amint tudott, leparkolt és megpróbálta megtalálni azt a rejtélyes hölgyet.

A tér túloldalán akadt rá a hölgyre, aki éppen egy – szemmel láthatóan – rossz körülmények között élő idősebb férfival beszélgetett. Jobban megnézve az asszonyt, Anita olyan szépséget látott, amit soha korábban. Leírhatatlanul szépnek látta a hölgy arcát. Pontosabban azt, ami sugárzott belőle. Egyszerűen nem tudta meghatározni, hogy mi is az, amit lát, de az egyértelmű volt, hogy valami rendkívüli.

Mikor a hölgy befejezte a társalgást a férfival, odalépett Anitához, aki se mozdulni, se szólni nem tudott és olyan kedvesen szólította meg a fiatal nőt, ahogyan a legszeretőbb anya a gyermekét. Néhány mondatot váltottak és arra eszmélt Anita, hogy egy padon ülnek és a legnagyobb részletességgel meséli el életét a hölgynek. Pár perccel később ez a kedves idegen felfedte „szépségének titkát" Anita előtt. „Mióta Jézus Krisztus az életem Ura, nem tudok máshogyan tekinteni az emberekre, mint ahogyan Ő is tekintene. Mindegy, hogy ki volt és ki lett. Mindegy, hogy szegény vagy gazdag, koszos vagy ápolt, mindenki azért születik a Földre, hogy Isten gyermeke lehessen. Sokan vannak, akik ezt elutasítják, de Jézus értük is meghalt és várja, hogy hazataláljanak az atyai házba."

Több órát beszélgetett még a két asszony és Anitában örökre megváltozott valami. Életében először látta meg saját valós lényét. Azt az embert, aki a drága ruhák, különleges krémek és festékek alatt valóban van. Azt, akiért Isten Fia, Jézus Krisztus az életét adta. Miután pedig ez megtörtént, azt vette észre, hogy a többi emberre is így kezd tekinteni.

Anita átadta életét Megváltójának, Jézus Krisztusnak. Férjének is többször beszélt Róla, de ő még túl elfoglaltnak tartja magát ahhoz, hogy ilyesmikkel foglalkozzon. Anita az elmúlt években két gyermeket hozott a világra. Jelenleg egy segélyszervezetnél végez önkéntes munkát, sokszor a koszos, szegény emberek közé menve. A megsegítésükre szánt ruhák, élelem és gyógyszerek mellett mindenkihez van egy-két jó szava, leginkább életének Uráról, Jézusról. Ezek az igemagvak azóta már többszörös termést hoztak.

Nemeshegyi Zoltán

Tisztelt Szerkesztőség!

Nagy szeretettel köszöntöm a Mera rádió munkatársait. Az adást rendszeresen hallgatom és hála Istennek már több hallgatójuk is van. Köszönöm az Antenna újságot, amit többen is olvasunk a testvérekkel. Nagyon hálásak vagyunk és örülök, hogy az Úr igéjét tudjuk hallgatni, ami lelki erőt és megnyugvást ad a beteg testvéreknek. Köszönet odaszánt életükért, hogy mi, hallgatók is felfigyeljünk arra, amit Isten üzen számunkra. Hogy jobban tudjunk világítani ott, ahova az Úr helyezett. Az Úr áldását kérem életükre, erőt, egészséget építő munkájukhoz.

S. Erzsébet, Felvidék

A reformáció első nagyasszonya

„Wittenberg hajnalcsillaga” – ezzel a páratlan jelzővel jellemezte Luther Márton a feleségét, Katharina von Borát, vagy ahogy mi ismerjük, Bóra Katalint. Ha kicsit mélyebben megismerjük az életét, a reformáció korának első igazi nagyasszonyát tisztelhetjük benne.

Vallásos családba született, 1508-ban adták be szülei a nimbscheni zárdába, ahol a kis fiatal lányra sok szenvedés várt a rideg, önsanyargatással, szigorú büntetésekkel terhelt kolostori életben – még csak 16 éves, amikor apácává szentelik. Hiába a szigorúan őrzött zárda, Isten gondoskodik arról, hogy a reformáció tanai ide is eljussanak, s a fiatal apácák hamarosan megismerhetik Luther tanait. Különösen az van nagy hatással Katalinra, amikor az iratokból megtudja, hogy „nincs kötelezve kedve ellenére apácának maradni”, a világban is lehet Istennek tetsző életet élni. Az új tanok rádöbbentik, hogy csak kegyelemből, hit által van örök élet, nem Mária és nem a szentek, hanem Jézus Krisztus a közbenjáró a bűnös ember és az Atya között! 9 társával a rendfőnökhöz fordul tanácsért, de az szigorúan elutasítja és megfenyegeti őket – ezt követően Luthertől kérnek segítséget. 1523 húsvétján kalandos körülmények között, a kolostor egyik állandó hering-szállítójának kiürített hordóiba rejtőzve szöknek meg.

Wittenbergben Katalin a kor ismert festője, id.Lucas Cranach házába kerül, ahol hamar kitűnik kegyes életével, szorgalmával. Keresi Luther társaságát, mert vágyakozik a reformáció tanainak minél mélyebb megismerésére. Luther és barátai segítenek férjhez adni az apácákat (haza már nem mehettek), de Katalin, akinek két kérője is volt, kijelentette, hogy ő csak Mártonhoz akar feleségül menni! A fennmaradt emlékezések szerint Luther először meglepődött Katalin kijelentésén – nem gondolt arra, hogy feladja szerzetesi életét –, de a Biblia tanulmányozása alapján felismeri a házasság Istentől való szentségét, és megérti, hogy számára is a házasság a helyes út. A barátok, köztük Melanchton, ellenzik a házasságkötést, mert féltik a reformáció ügyét. Az esküvőre 1525-ben kerül sor, tanújuk és első gyermekük keresztapja id.Lucas Cranach. Életük rácáfolt az aggodalmakra – Isten nagyon megáldotta házasságukat: harmonikus, példamutató családi életet éltek és Katalin nélkülözhetetlen segítőtársa lett férje hitterjesztő munkájának is. A szász választófejedelem egy régi rendházat bocsátott rendelkezésükre, az ú.n. „Fekete Kolostort”, melyhez nagy gazdaság is tartozott. Ma már el sem tudjuk képzelni, hogy bírta a sokféle, véget nem érő munkát Katalin, akiről Ursula Koch Katharina a könyvében így adja közre az asszony gondolatait: „Először a kakas, aztán én, ez mindig is így volt. A többiek még mind alszanak, a gyerekek, a cselédek, a diákok, a szolgálók és ő, a férfi, aki mellettem feküdt. Hallottam csendes horkolását, majdnem hogy dorombolt, mint a macska a kályhánál. Ő nem hallotta a kakast, azt sem észlelte, amikor az ajtó halkan nyikorgott. Tudom, megint késő éjszakáig dolgozott. Az asztalnál éjfélig beszélgetett a vendég diákokkal, majd előadását vagy prédikációját írta. Vagy talán egy vitairaton dolgozott, amelyet sürgősen el akart juttatni János mester nyomdájába, így aztán addig aludt, míg az ablaktáblán át nem szűrődött a virradat, és a gyerekek zaja bele nem szólt az álmába”. Katalinnak, mint a híres ember feleségének, arra is törekedni kellett, hogy megállja a helyét a különböző egyházi összejöveteleken, a folyamatos vendégjárásban, s közben gondoskodjon a család megélhetéséről, hiszen Luthernek, mint egyetemi tanárnak, nem sok fizetése volt. Ezért kényszerült még a sörfőzésre is, s a rendház szabad szobáiban diákokat fogadott kosztra, kvártélyra. A kollégiumból igazi otthont teremtett, még fürdőszobákat is csináltatott, ami 500 évvel ezelőtt igazi luxusnak számított. Esténként a vacsoránál 30-40 – en ülték körül az asztalt, az utána következő disputákból született meg Luther ”Asztali beszélgetések” című írása.

Katalin 6 gyermeket hozott világra, de át kellett élnie a legnagyobb próbát is, több gyermeke elvesztését. Sógornője halála után annak 7 gyerekét is ők nevelték tovább. Felsorolni is lehetetlen, mennyi feladattal kellett megbirkóznia, sokszor egyedül, hiszen Luther gyakran volt távol, veszélyes utakon. „Földművelő, sörfőző, szakácsnő, fejőlány, kertész, vincellér és minden wittenbergi koldus alamizsna osztogatója, egy híres ember felesége, akinek iparkodnia kell, hogy méltó legyen híres férjéhez, s csekélyke fizetésből sok vendéget kell tudnia megvendégelni” – mondta magáról Katalin. Luther nagy elismeréssel és szeretettel hangoztatta a barátai előtt: „Az én Katámat nem is adnám sem Velence gazdagságáért, sem Franciaország szépségéért!” Szeretetét és háláját bizonyítja végrendelete, amelyben feleségét teszi meg összes vagyona egyedüli örökösévé.

Katharina von Borát nehéz iskolában járatta az Úr, de ő kiállta a próbákat, felnőtt a feladatokhoz, hitében, elszántságában, műveltségében és szervezőkészségében is társa tudott lenni a nagy reformátornak. Csak az Úr sokszorozhatta meg testi-lelki erejét, hogy a támadások, nehézségek s a rengeteg munka sem ingatta meg. Elkísérte férjét az egyház-látogatásokra, s a folyamatos támadások kereszttüzében szilárdan állt mellette. Luther halála után (1546) keserves idők következtek a családra. Katalin próbálta továbbvinni a gazdaságot, fenntartani addigi életüket, de ez egyre nehezebben ment – a barátok is lassan elmaradoztak. 1552-ben pestis járvány tört ki Wittenbergben, ami a város elhagyására kényszerítette a családot. Lovas kocsira pakolták fel ingóságaikat, s Torgauba akartak eljutni. Amikor a város kapujához ér-

keztek, a lovak megbokrosodtak, s Katalin olyan szerencsétlenül esett le a szekérről, hogy eltört a medencéje. Emiatt ágyba kényszerült, a fekvéstől tüdőgyulladást kapott és 53 évesen meghalt.
Olvasmányaimból tudom, hogy nagyon sok magyar diák megfordult Wittenbergben, hallgatták Luther és Melanchton előadásait. Jól esik arra gondolni, hogy talán közülük is ülhettek a hatalmas tölgyfaasztalnál, és élvezhették Bóra Katalin gondoskodó szeretetét.

Zika Klára

„NEM TEHETETT MÁSKÉPP!”

Kiszögezte, s nem tudta, mit cselekszik.
Tudós vitát és tisztulást akart.
Világoljon az Evangélium!
Aranyért nincsen kegyelem!
Bűnbánat nélkül nincsen bocsánat!

Ha látta volna már,
hogy 95 tétele,
mint vihar süvítő szele,
söpör végig országokon, világon… –
ha látta volna a nyomában támadt
viharos zivatart, –
s mint vérfagyasztó vízió
szemébe lobbant volna máglyák lángja,
gályarabság és inkvizíció:
vajon megtette volna akkor is?!
Nem verte volna vissza látomása?
Nem hullott volna ki csontos kezéből
Tételszögező, súlyos kalapácsa?!

Lehet… Ha nem a Hatalmas keze
vezette volna
tételíró kezét,
Akivel ellenkezni kárhozat,
Aki előtt csak térdre hullni jó…
Lehet… ha nem a Hatalmas szava
mondta volna: Legyen:
Világosság és reformáció!

Kiszögezte, s nem tudta, mit cselekszik.
Nem tudta, hogy a 95 tétel
útnak indul, és századokon átlép.

Megírta, mert meg kellett írnia.
S kiszögezte, mert „nem tehetett
másképp”.

Túrmezei Erzsébet

Hűség és megbízhatóság

Nem tudom, ki hogy van vele, de én kifejezetten szeretem a kamaszokat. Szeretem egyenességüket, néha kissé nyers megfogalmazásaikat, de még lázadásaikat is. Azt is szeretem bennük, hogy még nem tudnak alakoskodni úgy, mint mi felnőttek, legalább is a legtöbben nem. Ami a szívükön, az a szájukon is. De azt is megtapasztaltam, hogyha valakit a bizalmukba fogadnak, és engednek neki bepillantani belső vívódásaikba, akkor kiderül, hogy sokkal mélyebb gondolatok foglalkoztatják őket, mint amit a külső felszín sejtetni enged.
Egy ilyen kiskamasz csoportban történt, hogy egyszer a hazugság kérdése került elő. Keresztény családokban felnőtt emberkék voltak, akik pontosan tudták, hogy mi Isten véleménye a kérdésről, de egyikükből egyszer csak kifakadt a szinte sikoltásszerű megállapítás: „Anikó, ne mond, hogy a mai világban lehet hazugság nélkül élni! Ha nem hazudnánk, akkor még az osztályból is kiközösítenének minket!”
Nem vitatkoztam vele, mert félek, hogy igazat mondott, csak éppen elővettük az igét a Jelenések könyvéből: *„Kívül maradnak az ebek, a varázslók és a paráznák, a gyilkosok és a bálványimádók, és mindenki, aki szereti és cselekszi a hazugságot!” (Jel 22,15)*
A tét tehát óriási: az örök élet. Az ige ugyanis egyértelmű: Isten országába nem mehetnek be a hazugok. Ennek ellenére, mintha bocsánatos bűnnek kezelnénk, sőt sokszor még szépítjük is imígyen: én nem hazudtam, csak éppen sajátságos módon tálaltam az igazságot. Vagy: igazat mondtam, csak éppen nem mondtam el minden igazat.
Aztán vannak gyönyörű kifejezéseink is, mert a hazugság olyan kirekesztő, olyan nyers, teljesen nélkülözi a toleranciát. Mennyivel kedvesebb például a füllentés kifejezés. Érzékelteti, hogy nem akkora a baj, mint egyesek gondolják… Hát lehet, hogy mi emberek mérlegelünk, meg rangsorolunk bűn és bűn között, de úgy tűnik, hogy Isten nem ennyire elnéző. Ráadásul hány és hány életet tett már tönkre egy-egy meggondolatlan, bántó vagy sértő megjegyzés: „Te nem vagy jó semmire!” Vagy: „Na, te aztán nem sokra viszed az életben.”, Vagy : „Hát szép nem vagy, de okos sem.” Nem folytatom, mindnyájan tudnánk mondani akár a saját életünkből is hasonló példákat, és talán arról is sokan be tudnának számolni, hogy ezek a sokszor meggondolatlanul kimondott szavak milyen mély, talán soha be nem gyógyuló sebeket ejtettek. Gyökössy Bandi bácsi ír egyik írásában egy gimnáziumi osztálytársáról, aki nem rendelkezett éppen előnyös fizikai adottságokkal, de mivel értelmileg sokat kapott, ezért magasan iskolázott valaki vált belőle. Épp ezért mindenkit megdöbbentett a hír, hogy végül is önkezével vetett véget életének. Így ír az esetről:

Bezárt a hó a szobámba. Kint térdig ér vagy még magasabban. Akik beszélgetni jöttek volna hozzám, otthon maradtak. Dermesztő a hideg. Metszően fúj a szél. Ritka délután: egyedül vagyok. Csak ülök és emlékezem.
Lajosra, a legokosabb osztálytársunkra a gimnáziumban. Dolgozatairól írtuk le a matematikafeladatokat.
Mert mi, maturandusz urak, udvaroltunk. Ő nem. Kicsi, torznövésű és csúnya volt. Ő tanult. Mindenkin segített. Sosem fogadott el semmit. Tornából felmentették. De lejött a tornaterembe – bennünket nézni.
Egyszer a tornatanárunk az öltözőben beleszaladt.
Ráüvöltött: – Mit lábatlankodsz itt, te töpörtyű?! – félrelökte, és berohant a zsivajgó kosárlabdázók közé. Lajos elesett. Tornacipőmet vetettem le, és Lajosra néztem. Tétován felállt. Felment az osztályba. Mire felértem, a helyén ült – egyedül. Mozdulatlanul. Maga elé nézett. Háromszögletű arca krétafehéren világított. Felé nyújtottam a szendvicsemet:
– Szalámis, szereted?

„A tét tehát óriási: az örök élet”

– Nem.
Maga elé meredt. Tudtam, hogy szereti. Ritkán hozott tízórait. Özvegy édesanyja nevelte valami betegségélyből. Az érettségin mellettem ült. Amikor látta, hogy kínlódom az egyenlet felállításával, keskeny cédulán egy óvatlan pillanatban elibém tolta az indulási képletet. Sosem tudtam megköszönni. Az érettségi bankettre egyedül ő nem jött el.
Geológus lett. Az újságban olvastam a nevét, amikor kitüntették. Egyszer levelet kaptam édesanyjától. Kérte, keressem fel – Lajos meghalt. Még 30 éves sem volt. Rohantam. – Íróasztalán egy magának címzett borítékot találtam, de levél nem volt benne – mondta a madárcsontú öregasszony. – Lajos a Normafánál felakasztotta magát. Zsebében ezt a cédulát találták. Ideadta.
Csak ennyi állt rajta: Minek éljen egy töpörtyű?
Ránéztem, ő pedig énrám.
– Azért kértem, keressen fel – szólalt meg újra –, hátha érti ezt a cédulát. Mit mondhattam volna? Hogy vannak lassan ölő mondatok? Hallgattam. Aztán megcsókoltam Lajos anyját, és eljöttem. Amikor a gimnázium előtt zörgött el a villamos, bőgtem. Azóta sem szeretek arra járni.

Ismerjük azt a mondást ugye, hogy igaz ember adott szavát kárával is megállja, azaz, ha megígértem valamit, ha kimondtam, akkor az úgy is lesz. E helyett mit tapasztalunk sokszor? Azt, amit egyik kedves ismerősöm tréfásan mondogatott: „Amit én egyszer megígérek, azt máskor is megígérem." Viccnek, aminek szánta, lehet hogy jó, de valójában siralmas egy mondat, azt jelenti ugyanis, hogy szavaimra nem lehet adni, nem vagyok megbízható, hű ember. Pedig a hűség alapvető krisztusi jellemvonás, a Lélek gyümölcse. Hűnek lenni beszédben, életvitelben, ha kell veszteségek árán is, sőt akár még az életünk feláldozásával is. Isten ugyanis ilyen hűséget tanúsított velünk szemben. Ő fiában, az Úr Jézus Krisztusban egészen a Golgotáig hű maradt, megtartván a velünk, emberekkel kötött szövetségét. S milyen a mi hűségünk? Sajnos sokszor ingatag és viszonylagos. Ha éppen az az érdekem, akkor hű vagyok, de ha egy kis „flörtölés" kifizetődőbbnek látszik, akkor miért ne tenném meg? S ez nemcsak a házassági hűség terén tapasztalható, hanem az Istennel járás terén is. *„A világgal való barátság ugyanis ellenségeskedés az Istennel." (Jakab 4,4)*

„Isten féltő szeretetével féltelek titeket: mivel eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé"

A minap olvastam a korinthusi 2. levél 11. részének első verseit: *„Bárcsak elviselnétek tőlem egy kis esztelenséget, – kezdi Pál –, sőt viseljetek el engem is. Mert Isten féltő szeretetével féltelek titeket: mivel eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé. Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől."*
S ugyanennek a gyülekezetnek írt első levelében a negyedik részben ugyanerről ír egy más képet használva, a sáfárok képét: *„Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon." (1. Kor 4,2)*

Kulcsár Anikó

Egy fiú talált száz forintot és visszavitte a gazdájának. Az idős néni rámosolygott és azt mondta: Nagyon becsületes fiú vagy! Csak azt nem értem, hogy lehet, hogy én elveszítettem egy százforintost, te meg tíz darab tízforintost adsz nekem vissza. Tetszik tudni, a múltkor, mikor visszaadtam egy bácsi leejtett százforintosát, sajnálkozva mondta, hogy milyen kár hogy éppen nincs egy kis aprója....

A BÉKESSÉG ARCAI

A BÉKESSÉGNEK IS sok arca van. Az egyik az, amikor sok éven át akár az egymáshoz hűséges házaspárok akár az Úr ügyében társak és jó barátok vannak úgy egymás mellett, mint az oszlopok az Úr házában. Egymást bántani sem engedik, de nem is akarja őket bántani senki. Tudják, hogy számíthatnak egymásra. Féltik, óvják, vigyázzák egymás jó hírét. Nem engedik el egymás kezét. Ismerik egymásnak még a gyengéit is, és igyekeznek ott kiegészíteni a másikat, ahol az rászorul.
AZTÁN A BÉKESSÉGNEK egy következő arca az, amikor a haragosok kibékülnek. Eddig csattogtak, vitatkoztak, győzködték egymást. Máskor meg csak magukban dúltak-fúltak. Családtagjaikat szerették volna megnyerni egymás ellen harcostársnak. Vagy alattomban áskálódtak egymás ellen. Aztán rájöttek, hogy ez bűn. Igaz szívvel megbánták és keresték az alkalmat, hogy kifejezzék, hogy sajnálják, szégyellik, és hogy bocsásson meg a másik. Azon csodálkoznak, hogy hogyan lehettek olyan elvakultak oktalan gyűlöletükben, hogy nem látták a másik értékét, testvér-szívét? Fájlalják. Tanulgatják egymás felé újból a jó szót. Keresik a másik kedvét. Kifejezik újra egymás iránti megbecsülésüket. Újra ápolják a testvér-szeretetet. Megnyugszanak végre, és kisimul az idegrendszerük is. Tudatára ébrednek, hogy ez az egész „haragszom rád" a sátán csomóra kötött madzagja volt, ami már a húsukba vájt, de végre elszakadt. Most végre szusszanhatnak egy kicsit.
ÜL A KÉT ÖREG a jó meleg gyógyvízben Harkányban vagy éppen Gyulán. Megebédeltek. Most édesdeden alszanak úgy, mint hajdanán a pólyában, később egymás karjaiban, és most itt a vízben. Nem tudnak önmagukról semmit. Csak jó nézni őket. Fogják egymás kezét a víz alatt is. Mert megfogták valamikor örökre.
JÓLLAKOTT A KICSI. Egész nap fájt a hasa, a sírástól jól elfáradt. Aztán az esti fürdetés után teleszívta magát finom anyatejjel. Úgyannyira, hogy a szája sarkán is megjelent belőle egy cseppecske. Most pedig egészségesen szuszog... Akkor pedig semmi baj... Alhat nyugodtan a mama is...

Hegyi András

Várván vártam az Urat...

Gyermekkorom igen zaklatott volt. Apukám nem csak ivott, hanem anyu mellett más nőkkel is tartotta a kapcsolatot. Az egyébként is ideges természetű anyukámat ez annyira felőrölte, hogy szüleim kapcsolatát az állandó viszálykodás jellemezte. A fagyos hangulat és a szeretetlenség uralta a családunkat. Sokat szenvedtünk emiatt a testvéreimmel. Szüleim nem voltak istenfélő vagyis vallásos emberek, és mi sem tudtunk semmit Istenről. Elviselhetetlen volt ebben a családban élni, és testvéreimmel együtt sokszor töprengtünk azon, hova tudnánk menekülni. Apu soha nem bántott bennünket, de anyu annál inkább. Szinte minden nap pálcával ütött bennünket, melynek nyomai mindig láthatóak voltak.

> *„Saját tehetetlenségünk semmit sem változtat Isten ígéretein."*
>
> *Spurgeon*

Öten voltunk testvérek. Szinte még gyerekek voltunk, mikor öngyilkossági kísérleteket követtünk el, és azóta is többször próbálkoztunk vele. Lázadó és gyűlölködő emberré váltam. A békességet sehol nem találtam.

18 éves voltam, mikor megismertem egy férfit, és terhes lettem. Tudatlan eszemmel úgy gondoltam, hogy megvan a megoldás. A gyerek miatt majd összeházasodunk, és életem verméből végre kiszabadulok. Ez a kapcsolat kisebb szakításokkal 5 évig tartott, és két gyermekem született. Megint magamra maradtam. De már nem egyedül, hanem a gyermekeimmel. Közben sikerült otthonról elköltözni, mert lakást kaptam. Itt gyermekeimet békében nevelhettem, de szívem még mindig tele volt keserűséggel és fájdalommal.

Éjjelente sírva néztem csodaszép gyermekeimet, és mikor ők aludtak, megint magányomba roskadtam. Nem voltak igazi barátaim sem, és annyira hiányzott valaki az életemből. Továbbra is kerestem azt, amire vágytam.

Később találkoztam egy ismerősöm fiával, aki szerette a gyermekeimet. Ezt a férfit a gyermekeim is nagyon szerették, csak az volt a baj, hogy többet fogta a boros poharat, mint a gyermekeim kezét. Mégis belementem ebbe a házasságba, mert annyira örültem gyermekeim iránt mutatott szeretetének. A szülei is nagy szeretetet tanúsítottak számunkra, és a gyerekeim is szerették őket. Férjem kb. fél évnyi házasság után egyre többet kimaradozott, és később már hónapokig haza sem jött. Már munkahelye sem volt, és elváltam tőle. Megint magam maradtam a gyerekeimmel. Egy darabig el voltam egyedül, de még mindig kerestem azt, amire vágytam: a boldog, békés családi életet. Válásom után egy évvel ismét házasságot kötöttem, ami szerelmi házasság volt. Nagyon boldog voltam. Aztán ahogy teltek az évek, boldogságom alábbhagyott, mert nem azt találtam, amire vágytam. Született még egy gyermekem. Pár évi házasság után életem egyre küzdelmesebb lett. Férjem hat évig szorgalmasan dolgozott, és a rákövetkező nyolc évben talán 1-2 évet töltött munkával. Gyermekeim iskolába és középiskolába jártak, én egy agyondolgozott anya voltam, mert mindenkit az én fizetésemből tartottam el. Így visszagondolva már úgy érzem, hogy emberfeletti erő kellett ennek elviseléséhez. Megint reményvesztett lettem. Harcoltam a megélhetésért és a családi békéért is, hiszen szerettem a férjem. Már olyan sötét mélységben éreztem magam a sok küzdelemben, hogy úgy éreztem, még egy lépés, és az őrület birodalmában leszek. Ma már tudom, hogy az erőt a sok munkához Isten adta nekem.

Ő abban az időszakban is velem volt, csak én azt nem vettem észre. Ebben a házasságban is döntésre jutottam, és elváltam. Miután elváltam, fájdalmam nem osztottam meg Istennel, inkább azt magamba zártam. Depressziós lettem, és úgy éreztem magam, mint ahogyan az a 88. Zsoltárban írva van: *„Hasonlóvá lettem a sírba szállókhoz, olyan vagyok, mint az ereje vesztett ember. A holtak között van az én helyem... Mély sírba vetettél, sötétségbe, örvények közé. Rám nehezedett haragod, örvényeid lehúznak engem... Nyomorult és holtleveren vagyok ifjúságomtól fogva. Viselem a Te rettentéseidet, roskadozom. Általmentek rajtam a Te búsulásaid, a Te szorongatásaid elemésztettek engem... Elszakasztottál tőlem barátot és rokont, ismerőseim a setétség."*

Hát, valóban így éreztem magam. Válásom után el kellett adni a saját lakásomat, mert azt házasságunk ideje alatt kettőnk nevére írattam. Így a pénzen osztoznom kellett férjemmel is, és ekkor úgy éreztem, hogy ezt már nem bírom ki. Még jobban depressziós lettem, hiszen annyi erőm és munkám volt abban a lakásban, amit el kellett adnom, és ami az enyém volt. Ez a teher már túl sok volt, és a depresszió egyre lejjebb húzott. Gyermekeimhez sem volt már türelmem. Menekültem otthonról, hogy ne kelljen kiabálnom és gyötrődnöm gyermekeim előtt. Mind mélyebbre kerültem, és már a gyerekek is kezdtek eltávolodni tőlem. Napjaimat a sírás és a gyötrelem jellemezte. Már senkivel sem akartam megismerkedni, és úgy éreztem, hogy az egyedüllét, mint fenyegető árnyék ágaskodik szívem fölé. Egy-két munkatársamnak elmondtam gondjaimat, de bár ne tettem volna. A hátam mögött beszéltek rólam, és egyáltalán nem érezték, mi van velem. Igazi barátaim nem voltak, és gondjaimat már nem akartam másokkal megosztani. Életem minden fájdalmát magamban hordoztam, és már azon gondolkoztam, hogy végzek magammal.

Ekkortájt találkoztam egy olyan emberrel, aki Isten igéjét szólta nekem. Megnyíltam előtte, és minden bánatomat, gondomat elmondtam neki. Ez az asszony szinte sugárzott, mikor Isten békességéről beszélt nekem. Az élete is kiegyensúlyozott volt. Azon kezdtem gondolkodni, ha vele ezt tette Isten, miért ne tenné meg velem is, hiszen csak magamnak ártok avval, ha ilyen békétlen és lázadó maradok. Megígértem neki, hogy megtérek, de még nem most. Ez évekig így ment, és nekem már annyira hiányzott a szeretet, hogy elmentem Ilonkával a gyülekezetbe, ahova annyiszor hívott már. Először sírtam, és azon kívül, hogy sok boldog embert láttam

...és Ő lehajolt hozzám

magam körül, mást nem éreztem. Én nem vagyok idevaló, gondoltam. A következő alkalomra már el sem mentem, hiába hívott. De Ilonka ott volt a napjaimban, és az Igét csak úgy hintette nekem. Már sírva hallgattam azt a sok szeretetet, amit az Igék által mondott nekem. Elmentem vele megint a gyülekezetbe egyik vasárnap. Aztán megint elmaradtam, és ez így ment évekig.

Bár nem annyira, de még mindig harcoltam magam és a világ ellen, és még mindig lázadó voltam. Egy idő után megint vágyat éreztem, hogy elmenjek a gyülekezetbe. Többen elmondták a bizonyságtételüket Isten megváltásáról, és azt hiszem, hogy ekkor kezdtem el helyesen gondolkodni Istenről. Egyre arra vágytam, hogy érezzem Isten szeretetét.

Egyik hétvégén Jézus megszólított. Ezt az érzést nem tudom elmondani, ezt csak érezni lehet. Csodálatos szeretetével úgy megérintette a szívemet, hogy a mennyek országában éreztem magam. Jézus a nevemen szólított és ezt mondta: „Ne búsulj Márta! Itt vagyok én neked." Én engedelmeskedtem a mi drága Urunknak, és azon a hétvégén a világ végére is elmentem volna Jézusért. Felhívtam Ilonkát és elmondtam neki, hogy Jézus megszólított, és megtérésre hívott. Ők éppen nem akartak jönni ezen a hétvégén, mert valami más dolguk lett volna, de mindent félretettek és jöttek értem autóval. A fia is jött, már ő is megtért. Ilonka arcán folytak a könnyek, mikor az összes bűnömet bevallottam a gyülekezet előtt, és bűnbocsánatot kértem bűneim alól. Ez hat éve történt. Már tudom, hogy nem véletlenül találkoztam ezzel az asszonnyal. Tudom, hogy Isten általa jött a szívembe, mert Jézus folyamatosan kopogtatott Ilonka által szívem ajtaján. Csak én nem engedtem be Őt. Az ördögnek gondja volt arra, hogy Istenhez való közeledésemet sokáig szétzúzza. De miután az összetört életemet odavittem az én Megváltóm keresztje alá, és bűnbocsánatot kértem, új életet kaptam az Úr Jézusban! Már örömmel mondom másoknak is: *„Lenyúlt a magasból és fölvett. A nagy vizekből kihúzott engem." (2.Sám22,17)*

Így visszagondolva, azt mondom magamnak, hogy bár előbb tettem volna meg ezt a lépést, mert akkor gondolataimat nem a szenvedéseknek, gyötrődéseknek, hanem Istennek adtam volna át. És ezektől a borzalmaktól már rég megmenekülhettem volna. Az ÉLŐ ISTEN az, aki ezt a csodát véghez vitte bennem. Teljesen szabaddá tett a gondok és terhek alól. Egy olyan embert faragott belőlem, aki utat tud nyitni mások számára is a szenvedések elől. Vigaszt találtam Isten országában. A Zsoltárok 40,1-3. versét annyiszor elolvastam már: *„Várva vártam az Urat, és Ő lehajolt hozzám. Meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás veméből, a sárból, az iszapból. Sziklára állította lábaimat, biztossá tette lépteimet."*

Hát valóban. Ezt tette velem az Úr. Szüleim meghaltak már, anyukám 12 éve, apukám 3 és fél éve. Megbocsátottam nekik, és teljes szívemből szeretem őket. Bár élnének még. Már tudom, hogy miért voltak olyanok, amilyenek. Sajnos, anyunak nem tudtam elvinni az örömhírt, mert akkor még én is hitetlen voltam. Apukámmal viszont sokat beszélgettem Isten országáról. Már nagyon beteg volt mikor meglátogattam. Este mikor lefeküdtem, ő odajött az ágyamhoz. Olyan beteg volt már, hogy a járás is nehezére esett. A lábaimat az ölébe tette, és simogatta. Ezt mondta: „de jó, hogy itt vagy lányom" – és sírt. Azelőtt sosem tett ilyet, és az én szemeim is könnybe lábadtak. Ez örökre megmarad bennem. Apu elmondta utánam a megtérő imádságot, és bűnbocsánatot kért. Hogy szívből tette-e, azt nem tudom. Sosem volt vallásos. Hagytam ott egy ilyen imádságot, és kértem, mondja el többször is. Sok levelet írtam neki az üdvösségről és Jézus szeretetéről. Csak reménykedem, hogy az Úr mosolya beragyogja a szívét, és befogadta Őt személyes megváltójának. Apukám láthatta és tapasztalhatta a bennem lévő változást, és ennek nagyon örülök. Mert Isten Lelke átjárja egész életemet. Már van békességem, és lelkemnek nyugalma. Isten megmutatta hatalmas erejét, és végtelen szeretetét. Látva szomorú sorsomat, átölelt szeretete irgalmával, és azóta is fölöttem tartja drága kezét.

Az Úr mindig velem van. Ő az, aki igazgatja utamat. Nélküle olyan tehetetlen voltam. De ez a jóságos kéz mindig velem van. Jézus felvitte bűneimet a Golgotára, és ezt soha nem tudom úgy megköszönni, ahogy azt kellene. Míg Őt nem ismertem, nem tudtam erőt meríteni gyötrelmeim elviseléséhez, a kereszt hordozásához. Hálás vagyok, hogy bűnbocsánatot nyertem.

Még mindig sok megpróbáltatásban van részem, de ezeket már könnyen viselem, mert tudom, hogy ezek is a javamat szolgálják. Sokat tanulok belőlük. Csak a kezemet kellett kinyújtani Isten felé, hogy megmutassa, miért élek, és mi az életem értelme. Megtérésem után mély barátságot kötöttem hívő emberekkel. Isten gondoskodik róla, hogy ápolja ezeket a kapcsolatokat, még ha nem is találkozunk naponta. Nagy segítséget nyújtanak ezek a barátok és sok vigaszt is az Igék által. Isten megadta azt a békességet és nyugalmat, amire egész életemben vágytam. 46 évet vártam erre, ez magamtól nem ment, mert csak Isten adhat teljes életet és békességet. *„Mert Ő úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." Jn 3,16*

> *A legnagyobb áldás, amelyben Isten részesíti az embert, az, hogy elválasztja a bűntől.*
> *Spurgeon*

B. Márta, Zámoly

Azt kibeszélni vagy leírni nem tudom, mit jelent számomra a reformáció. Tiszta igei alapra helyezte a Szentírást. Kegyelemből, hit által van üdvösségünk. Így járulhatunk a kegyelem trónjához. Azután erre az alapra épít ki-ki a maga látása szerint követ vagy pozdorját.

Szomorúan látom magam körül azokat, akik egész más alapra építenek és más módon imádják Istent. Vizsgálom az életemet, mennyire vagyok felelős, hogy körülöttem az emberek sötétben és babonaságban élnek.

Amennyire lehetőségem van, ráterelem a beszélgetést, hogy a Biblia nem ezt tanítja. Például egyszer egy asszonnyal beszélgettem, aki kitagadta a fiát, mert megtért és bemerítkezett, és csak Jézust hajlandó imádni. Megkérdeztem tőle, van-e Bibliája. Örömmel mondta, hogy igen. Kértem, olvassa el ezt a részt a Bibliából: Máté 12,50: *„Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”*

Üdvözlettel és áldáskívánással, imádkozó szeretettel egy hűséges hallgatójuk:

A. Ilona Márta, Budapest

Nagy örömöt jelentett a MERA „két lemezes” CD-je.

Nórával már sokat kesereg tünk, hogy azok a csodálatos bizonyságok, amiket olykor hallunk, mind a tengeren túlról jönnek. (Vajon mennyi lehet igaz belőlük?) Ezek pedig itt vannak előttünk, itt hangzottak el a mi országunkban. Ezelőtt 40 évvel mi is találkoztunk (élőben) ilyenekkel a „Kopasz Jenő féle ébredésben”, de az már rég volt. Az énekek nagy része egyébként abból az időből származik, a Kócé Jóskától, (Cigány vagyok, nem bánom,) aki ugyanolyan részeges, feleségverő cigány volt, mint azok, akik ezen a korongon megszólalnak, és Isten áldott szolgájává lettek.

Legyetek áldottak! Szeretettel:

Rudi és Nóra

REFORMÁCIÓ ÉS MAI HITÉLETÜNK

Megreformált, új Krisztus szerinti életutakról kellene írni. Írtak már ezidáig sokan sokat, és ezután is jön a sok boldog bizonyságtétel. Reformációt ünnepelve próbálom mégis más szemszögből megközelíteni a reformáció és a Biblia fényén átvilágítva hitéletünket.

Belegondoltunk-e már a reformáció lényegébe? Az új ember megszületéséről van itt szó. Olyan Lélektől újjáteremtett hívekről, akik mindenben Urunk elvárásainak megfelelően cselekszenek. Akik naponta megvívják a hit nemes harcát magukkal, a világgal, a gonosz támadásaival. Akik nem restek újra felölteni a Lélek fegyvereit, hogy győztesként élhessék hívő életüket. A reformáció ezért aktuális ma is, és az lesz míg a világ világ. Csakhogy: a hívő is ember, esendő, csetlő botló. Sok káros befolyásra nem tud nemet mondani, a naponkénti próbákban eleső, hitében megingó, Istent perlő, másra mutogató. Hálát nem adó. Az persze tagadhatatlan, hogy Luther, Kálvin és társaik óriási hitmentő, átalakító munkát végeztek. Helyére tették a tévútra tévedt hitéletet, a nyereség hajszoló, Krisztus nélküli bűnbocsánat adást, amely az egyházvezetőknek hatalmas vagyont, a híveknek szegénységet és látszat szabadulást adott. A baj ott van, hogy a reformáció óta a hitéletünk hullámhegyek és völgyek között manapság a langyosság állapotába jutott. Vannak azért megújult, hűséges, állhatatos hitű gyülekezetek, hála Istennek. Ezek a Krisztus által átformált, megreformált, vonzó, viruló hitéletek. Ahol öröm az istentisztelet, az imádkozás, a zsoltáréneklés.

Két bibliakört hozok ide, vonzó, illetve taszító példának, mint a gyülekezetek kicsiny másait.

Egy bibliakörbe, amely nem tengett túl az igyekvésben, hogy szeretetet, törődést mutasson fel egymás iránt, csatlakozott egy idős, nagyon beteg házaspár. A közeli öreg otthonból jöttek, éhesen az igei szóra, erőre és egy kevés emberi törődésre. Elég hideg, szinte nem törődöm volt a fogadtatás. Egy darabig járogattak. Bölcs szavakkal és imáikkal válaszoltak az ott hangzó igékre. De a romló és a közelgő vég felé igyekvő állapotuk nem érdekelt senkit. Krisztust ugyan megtalálták, de ottani szolgálói gyatránk bizonyultak. El is maradt a két öreg végleg.

Egy másik imakör. Több vallású hívőkből állt össze, egy nyugdíjas tanárnő kezdeményezésére, aki közben ezeriányú képzésre járt. A faluból sokan jöttek éhezve a maradandó jóra. De milyen hamar kinyílt – az ige nyomán – egymás felé az áradó szeretet virága. Születés- és névnapokat ünnepelve, mindig sok süti, üdítő volt terítéken. Az Igét egyre jobban értették, vágyták, szerették, élték. És nem rohantak azonnal haza, hogy jaj de sok dolgom van. És a vendéglátás. Jött egy vendégük messze tájról. Úgy ölelték, mint régi ismerőst. Együtt éneklésükre, imáikra rájuk mosolygott Isten, mert minden szívből szólt. A szeretet olyan tömény és meleg volt közöttük, hogy a vendég el sem akart menni. És volt ajándék is. Sok igemagyarázó, lélekerősítő, nagybecsű könyv, gyümölcsök, vidd csak el, még az útra is teszünk valamit. Azóta is tart a kapcsolat, jönnek mennek a hiterősítő, ölelő levelek. Lám, lám. Bibliakör ez is, az is. De mekkora különbség!

Az apokalipszisben megszólított gyülekezetek mindegyikének bűnei, hiányosságai sokfelé megtalálhatók. Krisztus akkori figyelmeztetései nagyon is aktuálisak. Nem vesszük sajnos komolyan. Hol az első szeretet? Mi ez a sok öntelt, világi gazdagságot hajszoló, hályogosan látó, langyos látszathívő? Azt gondoljuk, hogy a szeretet sokakban meghidegült, a gonoszság megsokasodott. Ez csak a világra vonatkozik? Ó nem. Sajnos mi is benne vagyunk, hívő emberek. Csak ilyen őszinte számvetéssel állhatunk meg Urunk előtt. Az első szeretetet pedig, ami a Krisztus után nem sokkal alakuló gyülekezetek legfőbb jellemzője volt, szinte hiába is keresnénk. Minden közös volt, senki sem szenvedett hiányt semmiben, nem volt szerzési, gyűjtési mánia. Valóban egy hatalmas, egymásért élő, lüktető test volt a közösség. Mára már olyan sokan elfeledték, honnan estek ki, vagyis honnan hová jutottak.

Nekünk is naponta újulni kellene. Krisztus pedig visszajön. Az Atya hosszútűrésének is lesz határa. A reformációra emlékezve, ünnepelve ezen sem ártana elgondolkodni. Cselekedni a jót, míg tart a kegyelem. És megtanulni végre igazán szeretni, Krisztusunktól.

P. A. Júlia, Tahitótfalu

TANULJATOK JÓT TENNI!

„Tanuljatok jót tenni, törekedjetek igazságra, térítsétek jó útra az erőszakoskodót! Védjétek meg az árvák jogát és az özvegyek peres ügyét!” Ézs 1,17.
Ma sok ember, főleg fiatalok nem tudnak dönteni. Lebegtetik akaratlanul is az életüket a lehetőségek és a lehetetlenségek küszöbén.
Néhány igazán jó barátom sem tudta sokáig rászánni magát arra, hogy megkérje barátnője kezét és megházasodjon. Más nem mer gyermeket vállalni, – míg egyszer odáig jut, hogy nem is lehet végül gyermeke.
Amikor egy állástalan ismerősömnek fölajánlottak egy közepesen megfelelő munkakört, addig gondolkozott felőle, míg más vállalta el, ő pedig munka nélkül maradt. Reménytelenül elismerte, hogy jobb egy elnyert közepes állás, mint egy tökéletes, amelyet nem kaptam meg!
Igeversünk végét az Új Károli Biblia így fordítja: *„hozzatok ítéletet az özvegy ügyében”*. Ó bírák, nem könnyű kimondani a szót, amikor vagy-vagyról van szó. Amikor az egyik veszít, a másik nyer. Amikor sorsokról van szó. Amikor az a kérdés, hogy „tisztességtelen” egy hatalmas és változó kamatú hitel vagy sem. Amikor a fél ország népe vagy a bankok buknak... Nagy a felelősség. De nem lehet az élet dolgait mindig csak lebegtetni. Egyenes és döntésképes emberekre van szükség. Te is ilyen légy!
Amikor először szólított meg Jézus az új lehetőség és új élet örömhírével, a bűnbocsánat új kezdetével, jól döntöttél, ha igent mondtál. Ki tudja, hányszor szólít meg és hányszor hallod meg az Úr tiszta és világos hívó szavát. Ez volt a legnagyobb döntés az életedben. De ha még nem történt meg, most hív: a te bűnöd büntetésének elhordozásáért adta az életét; hogy ha hiszed ezt, Jézus keresztjéért tiszta szívet és új, örök életet nyerhess. – És ezután vége lehet a hezitálásnak, és minden ítélet egyenes és jó döntés lehet.
Hogyan? „Tanuljatok jót tenni!” Azokra fogsz figyelni, akik Isten akarata szerint élnek és merik vállalni egyedül a jót. Olvasd a Bibliát és tekints Jézusra, figyeld minden szavát és mozdulatát. Tanulj tőle! Ne röstelld, hogy még nem vagy tökéletes! De: a Tökéletest követed!
– „Törekedjetek igazságra!” Nem elég egyszerűen elintézni az ügyeket és kipipálni a mai feladatokat. Pozitív értelemben álmatlan éjszakánk lesz az igazság keresése miatt, mert nem könnyű azt megtalálni. De ez az „éjszaka” imádsággal töltött idő lesz, és Aki maga az Igazság, vezetni fog. „Micsoda az igazság?” – kérdezte Pilátus, és ott állt előtte az, aki maga az Igazság. Jól tudta, és mégis ellene döntött. Te is jól tudod, de te törekedj a helyes válaszra, dönts az Ő igazsága, Igéje szerint. Hisz ismered!
– „Térítsétek jó útra az erőszakoskodót!” – Ez aztán nehéz. Az erőszakos ember szokott addig beszélni, addig sündörögni, amíg bele nem fáradunk és nem engedünk neki. Mivel és hogyan tudod jó irányba téríteni? Azzal, hogy állhatatosan mellette maradsz, de nem engedsz abból, amire eljutottál.
A katonaságnál a 60-as években az egész rajom nagyon cifrán beszélt, és engem, mint teológust, ki akartak hozni a sodromból. Az Úr nyugalmat adott, hogy észre se vegyem igazán ezeket a próbálkozásokat. A baráti viszony nyomán a harmadik napon már kezdték elfojtani a káromkodásokat, és egy idő után ki lehetett volna tűzni ránk a „káromkodásmentes raj” címkét. Ez is az Úr munkája volt.
A Biblia hangsúlyozottan kiáll az árvák, özvegyek, szegények és jövevények mellett. Akik mellett senki sem áll ki. Talán mert semmi érdek nem fűződik hozzá. De így hívott el minket is az Úr. Semmi érdeke nem fűződött hozzá, csupán szeretetből döntött mellettünk. Ez a kegyelem.
Adja az Úr neked is Szentlelkét, hogy így tudj viszonyulni azokhoz, akik rád szorulnak, akikhez semmi érdek sem köt, akiket szeretnénk, hogy szintén az Ő örök Országába jussanak.

Széll Bulcsú

Átformált életek - Visszhang

Karácsony előtt jó néhány cigány családot látogattam meg. Az ilyenkor szokásos és szükséges ajándékok mellett minden családnak adtam a MERA által kiadott Roma reformáció CD albumból egyet-egyet.
Az egyik családot régóta ismerem, és tudtam, hogy az édesapa nagyon kemény ember, és a 6 gyermekét próbálja nagyon szigorúan nevelni és fogni, ez sajnos legfőképpen abban mutatkozik meg, hogy ha úgy érzi, a hangulata olyan, akkor nem engedi a gyermekeket a bibliaórára, az istentiszteletre. Ebben a faluban van egy évek óta működő cigány gyülekezet. A gyermekek nagyon szívesen és örömmel járnak a gyülekezetbe, ha ezt éppen otthon engedik. Az édesapával sokszor beszélgettem, és sokszor hívtam a gyülekezetbe, évekkel korábban néhányszor volt is, de az utóbbi időben arra hivatkozva, hogy ő annyira rossz ember, hogy az Istennek sem kell, már nem jött el.
Átadtam a CD-t és kértem, hogy ezt hallgassa meg. Néhány nap múlva jelezte, hogy leültette a családot, és együtt hallgatták meg a bizonyságtételeket. Sőt azóta már ő többször is meghallgatta. Isten elvégezte a bizonyságtételek hallgatása közben azt, amit évek óta szeretett volna környezete és én is, hogy elinduljon Isten felé. Azt mondta, ha Isten ezeket az embereket meg tudta változtatni, akik bizonyságot tettek, akkor talán neki is van még remény.
Elkezdett járni a bibliaórákra, az istentiszteletekre, és azóta is rendszeresen részt vesz az alkalmakon, sok-sok kérdése van, amire választ kap egy-egy bibliaórán.
Már hangosan imádkozik, nem szégyelli a gyerekei és a falu előtt, hogy jár a gyülekezetbe.
Hisszük, hogy Isten, aki elkezdte a jó munkát, be foga végezni és megtermi a gyümölcsét.
Köszönetet mondok a készítőknek, a bizonyságtevőknek, mert ebben a megtapasztalásban is igaz az Ige: „nem hiába való a ti munkátok az Úrban”.
Istené legyen a dicsőség!

Kovács Bálint
baptista cigánymisszió

ÉPÍTÉSKOR

Előbb a régit bontani kellett,
Hogy új alapot készíthessünk.
Ásva, csákányozva mélyre mentünk,
Hogy fent magasat építhessünk.

Leverve a régi bontott téglát
Új habarccsal új helyre tettük,
S a levert falból mást semmit
Csak az átfaragott követ vettük.

Egy egyszerű zsinór, végén súllyal
Mutatott mindig merőlegest,
S egy csepp buborék a vízszintezőn
Megbízható, pontos egyenest.

E kettő, bár csekélységnek látszik,
Megmutatja mindig a valót:
Elhajlást, ferdeséget és gyakran
Az igen sürgős tennivalót.

Az újraépítés ránk bizatott
A nagy puszta lélek–romokon.
Ássunk le mélyen, az alap megvan
S ne építsünk soha homokon.

Ne a magunk követ rakjuk bele,
Csak azt, mit az Úr átfaragott.
Minden darabot szeretve kössünk,
Ne használjunk hitvány habarcsot.

Nézzék gyengének az égi zsinórt,
Mégis – kövek – hozzá igazodunk.
Vegyék buboréknak bizodalmunk,
Mi akkor is ezzel kapaszkodunk.

Kövekből épül Isten Országa,
Az én... és testvéreim helye.
Ha majd épületünk felér égbe,
Mi, kövek, együtt leszünk Vele!

Tamaska Gyula

AZ ÚR ELKÜLDTE ANGYALÁT

Istenfélő, református családba születtem első gyermekként 1934-ben. Édesapám volt a gyülekezet gondnoka, majd később a kántora és a helyi Betánia Szövetség vezetője. Egyszerű, földnélküli paraszt ember volt. Négyen voltunk testvérek, de soha nem láttunk szükséget semmiben. Minden este tartott áhítatot, így már gyermekkoromban megismertem megváltómat, Jézust. 1947-ben Alcsúton egy ifjúsági konferencián áldott emlékű Szikszai Béni bácsi szolgálatára befogadtam szívembe Jézust. Haza térve részt vettem a hejőpapi gyülekezet ifjúsági munkájában. Jelentkeztem a Sárospataki Református Gimnáziumba azzal az elhatározással, hogy utána teológiára megyek. Mikor harmadikos voltam, felszámolták a teológiát. Ezért átjelentkeztem a Diósgyőri Gimnáziumba és ott érettségiztem. Itt már a világi környezet hatására sokszor elbuktam.

1954-ben bevonultam katonának, ahova már a Bibliámat se vittem el. 1956-ban leszereltem és megnősültem. Nem hívő lányt vettem feleségül. Vasútnál dolgoztam. Született két gyermekünk, és Bélapátfalván kaptam szolgálati lakást. Az Úr súlyos betegséggel látogatott meg. A cementgyári por miatt szanatóriumba kerültem. Az a gondolat foglalkoztatott, hogy hova kerülnék, ha meghalnék? Isten elküldte angyalát, egy tizenéves fiatal embert, akit leukémiával kezeltek. Olvasta a Bibliát, és beszédbe elegyedtünk. Mondtam, hogy én is sokáig olvastam, de már nem olvasom, mert már annyit vétkeztem, hogy Isten már nem bocsát meg. Ő azt mondta, hogy ilyet Ő nem olvasott a Bibliában. Viszont kikereste a Mikeás 7. rész 8.v.: *„Ne örülj én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a setétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!”* Tehát van felállás.

Akkor kimentünk a kertbe az akkor virágzó olajfa alatt lévő padra, és letérdelve kértem és kaptam bocsánatot. Én teljesen meggyógyultam, és az Úr az áldott emlékű id. Balogh Zoltánhoz vezetett a nekézsenyi gyülekezetbe. Ő javasolt az akkor Debrecenben induló levelező teológiára. Ekkor 40 éves voltam. Az Úr újjászült, „megreformált” engemet és azóta hűséges szolgaként, mint helyettesítő evangelista szolgálom az én megváltó Uramat mindhalálig. Most leszek 83 éves.

Sz. Kálmán, Szilvásvárad

Aki Őbenne bízik, nem csalatkozik!

„Áldjad én lelkem az Urat és egész bensőm az Ő nevét!” Isten iránti hálából köszöntöm a Mera minden munkatársát! Köszönöm, hogy minden este szól az élő Ige, mely által sok áldást kapunk.

Minden adás lelket építő. Nagyon jó a Gerzsenyi László ige sorozata, és a Filippi levél magyarázata. De minden adás felemelő, mert akik Istent szeretik, minden javukat szolgálja. Igen nagy kiváltság, hogy Igével zárhatjuk a napot. Köszönjük az Antenna folyóiratot, nagy öröm, hogy mindenki kapott egyet, és nem kell igyekezni, hogy tovább adják. Nagyon sok benne a bizonyságtevő írás, az élet iskolájában tanít az Úr. Hogy minden gondunkat Őreá vessük, mert néki gondja van reánk.

A mi kis házi gyülekezetünkbe 21 éve járunk, de már többen, heten az Úrhoz költöztek. Nem fogyatkozunk, mert az Úr küldött hozzánk másokat. Most 12-en vagyunk. Legnagyobb szomorúságunkra, ahol találkozni szoktunk, annak a háznak a gazdáját hazahívta az Úr. A kárörvendők törték a fejüket, hogy most már nem lesz helyünk, de az Úr irgalma végtelen, és aki gondozta beteg testvérünket, megszólított, hogy menjünk hozzá, ő befogad bennünket. Ismerve az ő életét, aki gondozta a beteget, ott vagyunk nála, 6 utca népével és ez középpontban van mindegyikünknek.

Az Úr irgalma végtelen, aki Őbenne bízik, nem csalatkozik. Nekünk is megmutatta kegyelmét. Sok új éneket tanultunk, mert az a testvér, aki énekkarba is jár, megtanította nekünk.

Áldja meg testvéreimet az Úr!

R. Józsefné, Ukrajna, Nagydobrony

MEGÚJULTAM - AZ IMA ÁLTAL

Én úgymond a „szerencsések” közé tartozom, mert nagyszüleim és szüleim is hívők voltak. Isten hatalmas kegyelme, hogy hívő családba születtem négy testvéremmel együtt. Kis szórvány gyülekezetben nőttem fel, ahova a lelkipásztor egy hónapban egyszer jött, máskor édesapám tartotta az istentiszteletet délelőtt és délután is, és még a bibliaórát is ő tartotta, nekünk gyerekeknek. Teltek az évek, és mikor már nagyobb lettem, volt, hogy irigyeltem osztálytársaimat, amiért nekik szebb ruhákra jut, mint nekem, és egy kicsit kezdtem a világ felé kacsingatni. De Jó Atyámnak gondja volt rám, és időben megállított, ráébresztett arra, hogy nem a szép ruhák és szép holmik, nem a földi dolgok fontosak, hanem a mennyeiek.

Ezután már nagyon hálás voltam, hogy hívő családba születtem, és ezáltal sok minden dologtól megőrzött engem az Úr. 1964 nyarán a tahi táborban voltunk, és ott úgy megérintett Isten szeretete, hogy átadtam szívemet és életemet Őnéki, és tudtam, hogy az Úr Jézus vére által megbocsátotta az én bűneimet. Nagyon hálás voltam a kegyelemért. Rá egy évre bemerítkeztem, megpecsételve újjászületésem. Éltem a kis hívő életemet, még szolgáltam is. Majd férjhez mentem, a Jó Isten rendelt nekem segítő társat, ő is hívő. Most októberben voltunk 48 éves házasok, az Ő kegyelme által. Férjem által bekerültem egy nagy gyülekezetbe, most is ott élünk, ahol szintén szolgáltam az énekkarban is. Három és fél évig dolgoztam, majd vártuk első gyermekünket. Ekkor táppénzen voltam, és jobban ráértem. A közelünkben lakott egy idősebb testvérnő, aki cukorbetegsége miatt megvakult, ő is egyedül volt otthon napközben, mert a fiáék dolgoztak. Sokszor átvezettem hozzánk, és olvastam neki a Bibliából, a Békehírnökből, és mondta, hogy imádkozzunk.

Addig is imádkozgattam, de ahogy ő imádkozott, azt nem felejtem el soha. Itt kezdődött az én igazi megreformálásom. A Jó Atyám általa megtanított, hogyan kell igazán, szüntelen imádkozó életet élni. Megtanultam, hogy kell másokért imádkozni, és mint kell mindent, nemcsak a nagy dolgokat, de kis dolgokat is az Ő hatalmas kezébe letenni. Úgy imádkoztunk, hogy aki az eszébe jutott, azt Isten kezébe tette, majd én is, és folytattuk megint. Aki, ami eszünkbe jutott, azt mind elmondtuk az Úr Jézusnak és ezt tettük, míg meg nem születtem. Az imádság hatalmát már ekkor is megtapasztaltam, mert a Jó Atya megáldott bennünket egy egészséges fiú gyermekkel. Az Imádság által olyan megújulás jött az életembe – mert közben az imádsággal kapcsolatos könyvet is olvastam –, amit nem is tudok itt leírni. Sok kisebb-nagyobb imameghallgatásom volt. Hála a Jó Atyának ma is vannak imameghallgatásaim az Ő kegyelme által, mert amikor meglankadtam a másokért való imádságban, figyelmeztetett hol a gyülekezetben, hol a saját magam által olvasott igében. Például: *„Szüntelen imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”*

Most már, hogy idősebb vagyok és nem tudok aludni, akkor is olyan jó az én mennyei Atyámmal beszélgetni, mert nekem az imádság olyan, mint a lélegzetvétel. *„Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek, és ne szűnjetek meg hálát adni.” (Kolossé 4,2)*

Nemcsak az imádkozás a fontos, hanem a hálaadás is. Mióta megtanított az én drága Jó Istenem imádkozni, azóta naponta reformálja és újítja életem, sokszor sok-sok próbával, hogy még jobban tudjon megújítani. De mindig megtapasztalom, hogy *„És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt...” (Jakab 5,15)*

K. Györgyné, Pécs

Keresztúton

„Azt mondja az Úr:
Kevés az, hogy a szolgám légy,
s fölemeld Jákob törzseit,
és visszatérítsd Izrael maradékát.
Nézd, a nemzetek világosságává tettelek,
hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”
(Ézs 49,6)

Tudsz–e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?
Reszketni, remegni az Olajfa–kertben...?
Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel...?
Szemben a Halállal, szemben a közönnyel...?

Adnád–e kezedet szorító kötélnek...?
Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek...?
Tudsz–e mellém állni fojtogató csendben...?
Az ostorozásnál eltakarnál engem...?

Tudsz–e úgy szeretni, ahogy én szeretlek...?
Tudsz–e tűrni értem, hordani keresztet...?
Roskadva, remegve, föl, egész a célig...?
Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik...?

Tudod–e karodat szélesre kitárni...?
Az egész világért áldozattá válni...?
És tudsz–e pihenni úgy a kereszten,
hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem...?

Tudsz–e mellém hágni...? A helyembe lépni...?
Magadat feledve életemet élni...?
Egészen eltűnni, elmerülni bennem...?
Tudsz–e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

Szent–Gály Kata

HITBEN LÉPNI

Már több mint négy évtizede lakunk egy tízemeletes blokkházban, s jól érezzük magunkat. Csodálkozva szokták kérdezni vidéken, családi házban élő ismerősök: „hogy érezheti magát jól valaki egy tízemeletes panelházban?" Nem tudok ésszerű magyarázatot adni. Talán annyit, hogy amikor a gyerekek kicsik voltak, akkor kedvező volt, hogy közel van az óvoda. Aztán az általános iskolára lelátni a nagyszobánk ablakából. A hétköznapi élet szempontjából is jó, hogy öt percen belül megoldható mindenféle „napi" bevásárlás. Korunk előrehaladtával pedig mind nagyobb jelentőséget nyert, hogy az orvosi rendelő és a gyógyszertár is a közelben van.

Az idők folyamán elvégeztettünk a házon mindenféle korszerűsítést (falszigetelés, nyílászárók cseréje, felvonó-felújítás, stb.), így az „állandó költségeket" is alacsony szinten tudjuk tartani.

Ezek sorába tartozik az a változtatás/korszerűsítés is, amivel a folyosó – napi huszonnégy órás – megvilágításán is változtattunk.

Erről a lakástípusról tudni kell, hogy a középen elhelyezkedő „lépcsőház + felvonó" körül helyezkednek el a lakások, – mintegy körbezárva ezt a „közösségi teret" – így, hacsak ki nem nyitják valamelyik lakás ajtaját, a folyosón „vaksötét" van. A külső természetes fényből nem kap semmit, ill. nagyon keveset. A folyosón – mind a tíz emeleten – legalább 2 db 60 W-os izzónak kell égnie napi 24 órában, hogy ha bárki kilépne a lakásából, biztonságban érezze magát. A korszerűsítés során kitalálták, hogy mozgásérzékelős LED égőket szereltettek be, így azok csak akkor fognak világítani, amikor valaki kilép a lakásából vagy a liftből a folyosóra. Ezzel az áramfogyasztás századrészére csökken.

Jó megoldás! Csakhogy! (és itt jön a tanulság) Kinyitom a lakás ajtaját, és olyan sötétség fogad, hogy „vágni lehetne." A „bozótvágó kés" (macheta) – aminek a használata mindinkább kezd divatba jönni Ny-Európában – lenne talán a legalkalmasabb ennek a sűrű sötétségnek a kaszabolására. Kinyitom a lakás ajtaját, ami a folyosóra vezet, s előttem a nagy semmi. Egy pillanatra az az érzésem, ha kilépek, talán egy feneketlen szakadékba zuhanok. Persze tudom, hogy ott „betonfödém" folyosó van, hiszen tegnap még úgy volt, mégis nagyon bizonytalan érzés kilépni a semmibe, ill. kilépni oda, amiről nem „látom", hogy mi van ott. Nem látom, hogy van-e ott egyáltalán valami. Tudom, hogy van, hiszem is, de mégis generál egy kis bizonytalanságérzést. Egy kicsi félelemfélét.

Ez a „félelemféle" naponta többször felbukkan – ahányszor csak a folyosóra lépek –, s eszembe juttatja, hogy Isten már több ezer évvel ezelőtt kezdte tanítani az övéit az iránta érzett bizalom elmélyítésére. Arra tanította népét – s tanít minket is, engem is a mozgásérzékelős lámpával –, hogy *„nem a láthatókra kell néznünk, hanem a láthatatlanokra". (II.Kor 4,18)* Nem arra kell néznem, hogy biztosan, kiszámíthatóan jó lesz-e az a lépés, amire Isten vezet, hanem arra, amit Ő megígért az Ő Igéjében: *„Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled." (Zsid 13,5).*

> *„…nagyon bizonytalan érzés kilépni a semmibe, ill. kilépni oda, amiről nem „látom" hogy mi van ott…"*

Amikor a népnek át kellett kelnie a Jordánon, hogy birtokba vegye az Ígéret Földjét, a folyó éppen áradásban volt. Így olvassuk a Józsué 3,15-ben: *„A Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden ő partja felett."* Úgy tűnik, nem éppen a legkedvezőbb időpont a gyalogos átkelésre. A józan ész azt diktálná, hogy jó lenne megvárni legalább az apadási időszakot. Nem?

Isten ezzel szemben azt mondja, hogy „most menjetek". Pedig „most" nem alkalmas a Jordán az átkelésre. A papoknak fel kell venniük a Frigyládát, és el kell indulni a vízbe. A víz meg magas. Ebbe bele lehet fulladni, frigyládástul! Mégis el kell indulni, mintha nem is lenne ott ez a hatalmas víztömeg. Közelednek a vízhez. A víz még mindig magas. Mit tehetnek? Belépnek a vízbe, mintha nem is lenne ott!

És ez volt a HIT lépése. A látható az volt, hogy magas a víz. El is sodorhat. Meg is halhatunk benne. Isten ezt a lépést várta. Lépjétek meg azt a lépést, ami csak az én szavaim szerint működik. Lépjétek meg azt a lépést, ami ellentétes a saját logikátokkal, ellentétes minden eddigi gondolatotokkal, minden eddigi tapasztalatotokkal, mert Én mondtam. Akkor pedig meg fog történni. Úgy fog történni, ahogyan ÉN akarom, mert megmondtam. Szét szokott válni a víz Isten szavára? Nem gyakran. Egyszer volt (talán) egy ilyen eset a Vörös-tengernél – mondták valamikor a szüleink –, de mi azt nem láttuk. Most mégis el kell indulnunk. Jó, hát elindulunk. Elindultunk, s a víz még mindig ott van. Csak folyik, és folyik. A következő lépésnél már elkaphat bennünket az ár, mert bele kell lépnünk a vízbe. S ennél a lépésnél Isten is lépett. Most már igen! Ha a szavamra meg meritek tenni a hihetetlent, akkor mellétek állok. Egy hitbeli lépés beindította Isten

részvételét az „akcióban”. „Veletek vagyok teljes mellszélességgel, de látnom kellett, hogy feltétel nélkül bíztok bennem.”

Ezt a bibliai tanítást naponta felidézi számomra az a folyosói mozgásérzékelős lámpa. Naponta újból és újból tanulok tőle. Naponta újból „belépek a vaksötétbe”, és megtapasztalom, hogy ott van a stabil járólap borítás, meg a betonfödém a talpam alatt. Isten vezetésében is ugyanígy naponta újból és újból beléphetek a bizonytalanba, ha vezetésében járok. Persze csak akkor!

Most már csak egy, de nagyon fontos kérdés maradt: hogyan tudom meg mindig Isten vezetését? Azt hiszem, erre a kérdésre a nálam okosabbak is csak azt mondanák, hogy ez egy olyan lecke, amit életünk végéig tanulnunk kell. Az biztos, hogy a feleségem hangját mindig jobban meghallom, amikor mellette ülök, mint amikor a lakás másik sarkában vagyok. Akkor is jobban észreveszem, hogy szól hozzám, ha éppen ránézek, és nem másfelé jár a tekintetem.

A családban szoktuk alkalmazni erre a „Demos Shakarian módszert” is. (Aki olvasta a: „Legboldogabb emberek a földön” c. könyvét, az tudja mire gondolok.) Demos leírja, hogy amikor Istennel beszélget (imádkozik), és van egy gondolata, akkor felteszi a kérdést: „Uram ezt Te mondtad, vagy a magam gondolata volt? Ha Tőled van, akkor kérlek, mondd ezt meg Róznak (a feleségemnek) is. Aztán szép csendben vár, s az asszonynak nem szól semmit. Eltelik néha két-három hét is, amikor egyszer csak jön a feleség, s azt mondja: „Mit gondolsz Demosz? Nem kellene nekünk ezt és ezt tenni?” Mire ő így válaszol: „De igen. Nekem Isten ugyanezt mondta, már három héttel ezelőtt.”

„Uram, ezt Te mondtad, vagy a magam gondolata volt? Ha Tőled van, akkor kérlek, mondd ezt meg a feleségemnek is.”

Persze van még sok más „lehetőség, módszer” is, amikor a „Logosz”-ból egyszer csak „Rhéma” lesz. Amikor az igeolvasás közben az a fontos igevers, mintha „világítana”. Kiemelkedik a többi szöveg közül. (A Logosz az írott Ige, Isten szava, Isten Igéje, amit a Bibliában olvasunk. A Rhéma az az Ige, amit Isten konkrét időben, konkrét helyzetben személyesen nekem mond szintén a Bibliából, vagy a Biblia alapján más valaki száján keresztül.) Az Úr Jézus azt mondta: *„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” (Jn 10,27)* Ez egy csuda jó állapot, csak az a baj, hogy – legalábbis nálam – elég ritka. Hogyan tudnám megoldani, hogy az Ő szavának meghallása könnyebb/gyakoribb legyen? Hát, a fizikai hallásnál – azt gondolom – tudom mi a megoldás. Ha nem látom a hozzám beszélőt, ha magam sem tudok hallgatva figyelni Rá, ha állandóan nagy a „háttérzaj”, akkor könnyen előfordul, hogy nem hallom meg, ha Valaki beszél hozzám.

„…ha állandóan nagy a „háttérzaj”, akkor könnyen előfordul, hogy nem hallom meg, ha Valaki beszél hozzám…”

Azt hiszem a lelki/szellemi hallásjavítást is errefelé kell keresni.

N. Rezső

AZ ÚRHOZ KIÁLTOTTAM

Hívő családban születtem hetedik gyermekként. Nagy szegénységben éltünk – második és harmadik testvérem közül az egyik halva született, a másik két órát élt. A legidősebb testvérem 1922-ben, én 1934-ben születtem. Még hárman vagyunk életben, a legidősebb nővérem 94 éves, a másik 89. A két középső testvérem meghalt, de az Úrnál vannak. Korán férjhez mentem, a szüleim megbetegedtek, féltem, hogy meghalnak, és én egyedül fogok maradni, mi lesz velem! Megismerkedtem egy hívő fiúval, megkérte a kezemet, hozzá mentem feleségül 1950-ben. Innen a Hajdúságból felvitt Budapestre, Rákoscsabára, egy idős hívő testvérnőnél béreltünk szobát. A férjemet 5 hónap múlva behívták katonának. Én hazajöttem a szüleimhez, ekkor már terhes voltam. Házasságunk az első perctől kezdve nem volt jó.

A férjem elvégezte a katonatiszti főiskolát, katonatiszt lett. Megszületett a második gyermekünk, de a házasságunk végképp megromlott, mert a férjem csak viselte a hívő nevet.

Majd jöttek a nagy próbák. Szülés után daganatot találtak a hasamban, 5 hónapot töltöttem kórházban, 3 műtéten estem át. Két kis gyermekemnek a beteg édesanyám viselte gondját. Majd hazajöttem a kórházból, a szüleimnek nem volt nyugdíjuk, én sem dolgoztam sehol. Nagyon fiatal voltam, az Úrhoz kiáltottam, mert emberileg semmi segítségem nem volt. Böjtöltem, minden héten egy napot, a forró nyárban csütörtök estétől péntek estig semmit nem ettem és nem ittam. Mire letelt a 7 böjti nap, olyan érzés kerített hatalmába, hogy valaki meghalt a családban, de nem tudtam, ki lehet. Majd aznap jött egy távirat, hogy meghalt a férjem. Vízbe fulladt, szörnyű volt.

Halála után 5 évvel férjhez mentem, született egy kislányunk, már ő is 54 éves. A két fiam már nyugdíjas. Vannak unokáim, dédunokáim, most 82 évesen 9. éve egyedül élek.

A Mera adásait évek óta mindig hallgatom, sok-sok áldást, vigasztalást ad az Úr a drága testvérek által. A levelek felolvasását és Gerzsenyi testvér igemagyarázatait sírva hallgatom. Hálát adok az Úrnak a Merában szolgáló minden áldott testvérért. Egy hűséges hallgatójuk:

R. Gyuláné, Hajdúbagos

ÁLDÁSUL VOLT NÉKEM...

Egyszerű munkáscsaládban nőttem fel vallásomat gyakorolva, melytől ifjú éveimben teljesen eltávolodtam. Engedve a világ vonzásának, belemélyedve a különböző kívánságokba, nem törődve mással, csak az én elképzelésem valósuljon meg. Így találtam társra, férjre, és életünk a munkába belemélyülve, határt nem ismerve folyt, hogy vágyaink teljesüljenek. Két fiunk született, felépült a lakás, meglettek a berendezések, s úgy látszott, most már minden rendben, de mindezek nem adtak igazi örömet. A gondok, problémák nőttek, a férjem is elmélyült az italozásban, mely egyre elviselhetetlenebbé vált. Hiába volt meg minden, vezetői állás, pénz, de nem volt célja életemnek, belső nyugtalanság, sok kérdés gyötört, mely napról napra jobban eluralkodott rajtam. Emberileg mindent megtettem, hogy ezen változtassak, nem sikerült. Váratlanul nagy fordulat jött, megbetegedtem, tolókocsiba kerültem. Szanatórium következett, mely különös próbatétel volt számomra, hisz a családtól távol kerültem. Én – bensőmben – magamat jónak tartottam.

Háborgó lelkem ilyen körülmények között jutott el a csodálatos békességre, mikor találkoznom kellett egy idős keresztény testvérrel, akit az Úr eszközként használt fel, hogy mint elveszett juhát az igaz útra vezessen, tereljen. Csodálatos volt, és ma is az a világosság, amit kaptam, elfogadtam, mint személyes Megváltómat, az Úr Jézus Krisztust, aki minden bűnömet megbocsátotta, és letettem életemet, énemet az Ő kezébe. Első szava, Igéje felém ez volt: *„Ne félj, mert én veled vagyok.” (Ézs 41,10)*

Újjászülettem, az Ő akarata és kegyelme által, s ezután hittel építettem az Igére, mely tanított, vezetett, élő lett számomra. Voltak harcok bennem, és nem könnyű pillanatok, amikor meg kellett vallani hitemet, és vállalni azt, de mindehhez erőt és kitartást kaptam bőségesen, és boldogan fogadtam a vádakat, hisz ezáltal is az Ige lett élő. Megértettem, hogy nekem kellett megváltoznom, hiszen minden úgy van körülöttem, ahogy az Úr akarja, irányít mindent. Akarata szerint az Ézs 22,19 teljesedett be.

Állásomból kivett, és három évig nyugdíjas voltam. Testileg felépültem, s csodálatos lelki nyugalmat, békességet kaptam, mely semmivel nem helyettesíthető, s ezt senki el nem veheti.

Időközben megértettem a kereszt titkát, mi is az Úr keresztje: *„Menjünk ki tehát őhozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván.” (Zsid 13,13)* Nem lehet elzárkózni. Az Úr Jézus nem egy vallás, hanem élő valóság. Mindenható Úr egyszemélyben, aki *„...tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)*

Most már tudom, hogy az én személyes döntésem, hitem után, az Úr Jézus ígérete szerint a családom is az övé, még ha látszólag nem is az. *„Aki az ő tökéletességében jár, igaz ember, boldogok az ő fiai ő utána.” (Péld 20,7)* *„Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében.” (I.Kor 7,14)*

Látom, amint az Úr munkálkodik, s a tőle kapott szeretettel mindent el tudok fogadni, s Vele megállni, hálát adni mindenekért, s igyekszem követni az Ő akaratát, igéjét. Körülöttem semmi sem változott, de számomra minden újjá lett, és igen szép, jó, s lehet szeretni az italozó férjet, a világban lévő tékozló fiút. A mindennap dolgait, gondjait hittel letéve biztos megoldás, segítség jön az Úrtól, mely betölti életemet. Munkanélküli vagyok, jövedelmem sincs, 23 évet dolgoztam, de az én kincsem a szívemben van, és a kevés is áldottá lesz, s jó megelégedni azzal, ami van. Boldogan írom le: *„Ímé áldásul volt nékem a nagy keserűség, és te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből...” (Ézs 38,17)* Azt kívánom, tegye az Úr élővé az Igét az Ő választottai életében, s áldássá a leírtakat.

Szeretettel egy 42 éves keresztény , aki 7 éve tudom, hogy átmentem a halálból az életre.

R. Andrásné, Kisvárda

Gyerekszáj

Napsugár kétévesen az unokatestvérével felmászott a papa íróasztalára, elkezdtek ugrálni rajta, miközben a levetett ruháit kezdte dobálni. Apa rászólt a gyerekekre és elkezdte felöltöztetni Napsugarat, mire Napsugár megsimogatta apa arcát és nagy kedvesen így szólt:

„Én csak jót akartam, apa. Én csak jót akartam.”

A legutóbbi Antenna újságban olvastam az Átformált Életek CD-ről. Az újságban található két bizonyságtételből idéztem is egyik körzeti állomásunk községi újságjának baptista rovatában. Ebben a faluban (hátrányos helyzetű gyermekeknek, nem roma társaikkal közös csoportban) évek óta kézműves foglalkozást tartunk - iskolai keretek között. Érdekel ez a CD azért is, mert másik körzeti állomásunkon, ahol egy középsúlyos értelmileg akadályozottakból álló intézményi bibliakörünk van, szintén vannak romák. Sőt, egy nagyon kedves vak, roma testvérünk is van, pár éve tért meg, be is merítkezett, hűséges idősebb férfi,akit Andrásnak hívnak. Nem csak missziós érdeklődésből, de a köztük végzett szolgálathoz is (szolgálóknak és nekik is) hasznosnak gondolom ezt a dupla-CD-t, különösen a vakok és gyengénlátók számára...

U. Enikő

JÉZUSÉ LETTEM

Kimondhatatlanul vágyunk mindannyian valami igazán jóra, szépre, szeretetre, gyermekkori ragaszkodásra – emlékezve szüleinkre. Értéknek éreztem magam számukra, és ezért semmit sem kellett tennem. Hányan vágyunk vissza a gyermekkori szép idők gondtalanságába.

Reformációra várunk, mint külső segítségre, amit el kell fogadnunk, bár nem akarja ezt büszke önérzetünk.

Ifjú koromban nem kellett a vallás, de majdnem minden este imádkoztam, tőlem ennyire tellett. Jézusról annyit azért hallottam, hogy Ő nagyon jó, de az Ő mércéje velünk szemben nagyon magas, és a lelkiismeretemé is, mintha Őt igazolná, ott legbelül. Ahogy bűnös életem csúszdáján csúsztam, próbáltam már kapaszkodni, de nem ment. Több oldali volt a kapaszkodás. Akkoriban jöttek országunkba különböző jellegű tanítások, amelyek erőt is képviseltek. Például gyógyulások, szinte jelképes összegért. Talán ez lehetne a megoldás számomra is, gondoltam. Erő a kozmoszból, hangzott a válasz, amikor kérdezősködtem a forrás iránt. Ez nem győzött meg engem, annak ellenére, hogy ezt az erőt, energiát fizikailag is megtapasztaltam – amit súlyos bűnként azóta megvallottam.

A mentő szeretet el kezdett munkálkodni életem reformációja érdekében egy megtért, akkor még felebarátom útján a nagybetűs Biblia akciós áron való megvételével. Arra emlékszem, hogy először csak Jézus szavait kerestem. Megerősített abban, hogy ez a Jézus igaz, hogy sokat kér, szinte mindent, de az ígérete azoknak, akik hallgatnak rá, felülmúlhatatlan. Emellett elmondta azt is, hogy azok, akik nem hallgatnak Őrá, és nem részesülnek Őáltala bűnbocsánatban és kegyelemben, még itt földi életükben, menthetetlenül elkárhoznak. Átütően hatott rám az, hogy az üdvösségem az én döntésemen és akaratomon múlik. És ha döntök, a bűnre egészen ki kell mondanom a nemet!

Előfordult önreformáció csupán önerőből, csak próba jelleggel, Jézus nélkül. A végeredmény: ez nekem lehetetlen, és hogy valami elképesztő erő lehet, ami az én akaratomat nem tartja hatásosnak. A próbálkozást feladtam, majd talán, ha öreg leszek, nyugtattam meg magam. Ami a választást illeti, ezt a Sátán dobta be, és én jóváhagytam, magaménak vallottam. De az Isten nem hagyta abba a reformálást. Adott olyan gondolatokat, amelyeken csodálkoztam, hogy ezek valóban az enyémek? Például részegen, a kocsma sarkában ülve, záróra előtt látni: a dülöngélő fiatalt, idősebbet, akinek családja is van, és öreget is. És utoljára magamat, ezzel a hellyel azonosulva, szürke vagy sötét jövőben látva magamat. És azt is sejtettem, hogy nem muszáj nekem és másoknak sem ezt a kényszerpályát futni.

Egy másik emlék az, hogy egy barát megszólított engem, aki ugyanolyan részeg volt mint én: mit keresek én itt, utalt a kocsmára és állapotomra. És én gyorsan azt válaszoltam, hogy ez az este az ördögé. Mivel őneki elmondtam már azt, hogy keresem Istent, és a földi életkörülmények, lehetőségek nem a véletlen művei. Milyen jól tudta, hogy nem ott van az én igazi helyem. Egyszer józanságban is a szememre vetette az én megdöbbentő válaszomat. Elgondolkodtatott. Az Úr újra reformált. Vágyat adott a szívembe azoknak az embereknek a megismerésére, akiket a világ hívőknek mond, és gúnyolnak, meg a vallásosak veszélyesnek tartanak. És óvnak tőlük. Eredmény: ezek tényleg más emberek, és megszólítják Istent. Életüket a Biblia tanácsolja. Az énekeket átitatja valami szentség, vágyat ébreszt bennem arra, hogy lehet szeretni az Istent. Minden egyszerű, semmi pompa. Egymásért imádkoznak. Csak Jézus, Ő a kulcs mindenhez, ami nekem nem nyílt ki. Gazdagabb lettem, sok mindent értettem, de még nem akartam dönteni. Főleg akkor nem, amikor a tized és amit befizetnek Istennek kirajzolódott. A hívők még nagyobbak lettek a szememben, de én elfutottam onnan azzal, hogy én ezt sajnálom. Mert ez olyan, mintha rendszeresen fizetnék valamilyen adósságot. Újra engedtem a gonosznak: a sikertelenség életemben újra úrrá lett.

Végül behívtam életembe, szívembe Jézus Krisztust bűnvallásom után, és a Sátán minden munkájára nemet mondtam. Ekkor győzött bennem Jézus! Újra értékesnek éreztem magam. Mintha szerelmes lennék Istenbe. Ő nem fordul el tőlem, nem aláz meg.

Tudom, hogy nem vagyok tökéletes, de Jézusé lettem, ez az, amit eddig mindenhol kerestem. Célt adott. Mondjam el, akinek csak lehet, hogy Jézusnál senki sem szeret jobban. Neki van hatalma a bűn felett, erejét adja a harchoz, győzelemre segít, de kíváncsi a hűségünkre a nehéz időkben. Senki el ne higgye, hogy a hívő ember mindig boldog és egészséges. Ez nem igaz, de nem engedi, hogy az övéi idegenek kezébe kerüljenek, mert aki az Övé, ismeri Ura hangját. Az én megreformálásom történetének csak a töredékét tudtam elmondani nagy vonalakban.

Imádkozom munkájuk eredményeiért. Erőért, összetartó szeretetért, ha úgy érzik, hogy fogytán az erő. Köszönöm a levelet, az Antenna újságot.

Búcsúzom egy kedves igével: Malakiás 3,16. *„Amikor erről beszélgettek egymás között azok, akik félik az Urat, az Úr figyelt, és meghallotta. És beírták egy könyvbe az Úr előtt emlékezetül azokat, akik őt félik és megbecsülik nevét.”*

P. István, Fényeslitke

Én Uram, Istenem

Azt még megértem,
Ó, királyok Királya,
Hogy a mi tengernyi
Bűneinket látva
Könyörültél rajtunk.
És hogy meg ne haljunk,
Királyi székedből,
Mennyei fényedből,
Szeretettel töltve
Lejöttél a földre.
Mert szeretni áldás,
És szeretni édes.
Halálig szeretni,
Az gyönyörűséges!

De azt meg nem értem,
Fájdalmak Embere,
Hogy amikor rád tört
A kínok tengere,
A főpapi szó mondta:
Szállj le a keresztről!
Te sápadt véresen
Függtél a kereszten.
Bár fájt a szenvedés,
A gúnyolók szava,
Gyáván futók hada,
Kereszten maradtál,
És ott meg is haltál,
Én Uram, Istenem…

Békefi Pál

KÉT HAZÁM VAN

Két hazám van,
első és második hazám.
Mindkettőt szeretem.
A másodikat akkor igazán,
ha az elsőből él az életem.
A második a föld
és az első az ég.
A második a közel,
az első: nem tudom,
közel vagy messze még.

A második hazám
virágot ad nekem,
kenyeret ad nekem,
kaszanyéllel s építőkövekkel
miatta kérgezem a tenyerem.
Belémélyesztem az ekém vasát,
s terem.
De ha az első nem ragyogna rám,
nem volna más a második hazám,
csak sírverem.
Mert azt mondanám, hogy nem
érdemes.
Rigó fütyülne, a pacsirta szárnya
dalterhesen nagyon magasan szállna,
a szép tavasz–világ
zengne, fakadna, bomlana.
Lüktetne fában, kőben és szívekben
az élet dallama,
mégis azt mondanám: nem érdemes.
Ugyan miér',
Ha minden véget ér?

A lomb lehull, tavaszra jő a tél,
még a bimbóból is halál beszél.
De én nem mondom, hogy nem
érdemes,
és töröm az ugart,
és mindegy nekem, akármeddig tart.
A téli fák csontujjaira is
békésen rámosolygok: majd kihajt.
A sír az egyik part,
és túl a másik part.
Itt véget ér,
itt akármeddig tart,
ott végtelen.

Ez a hit jár velem.
Az Isten jár velem.
Húsvéti Isten és húsvéti hit.
Ugart török, vetek és aratok,
s fejem télben, tavaszban csüggedetlen
felemelem.

Túrmezei Erzsébet

BARÁTI EMLÉKEZÉS

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni." János 15,5

Harmincöt évvel ezelőtt elakadva a lelkészi szolgálatomban, hosszabb ideje nyugtalan belső őrlődésemben bekerültem egy igehirdetéseket megbeszélő lelkészi körbe. Havonta találkoztunk. Mint leggyengébb láncszem kullogtam a találkozókra. Hamarosan érzékeltem, hogy amikor Cseri Kálmán jelen volt, minden alkalommal gyógyító impulzusokat nyertem. Megvigasztalódva, tüneti kezelést nyerve érkeztem haza. Mikor nem volt jelen, bármennyire kiváló, hívő lelkésztársak között lehettem is, ez a hatás elmaradt.

Ekkor kezdődött az egyre mélyülő barátságunk, amely szoros együttgondolkodást, szolgáló közösséget, imádkozó közösséget jelentett számunkra mindvégig.

Mikor azon gondolkodtam, mi is volt élete titka, hogy olyan sokaknak jelentett szolgálata hasonló kisugárzást, mint amiről írtam, a fenti ige erősödött fel a szívemben. Sokféle értéket, kincset, kegyelmi ajándékot számba vehetünk, amikor korunk – bizonyára nem túlzok – legnagyobb hatású magyar református lelkipásztorára emlékezünk. A „titkot" mégsem őbenne kell keresnünk, hanem abban a kapcsolatban, amellyel egyre szorosabban és gyümölcsözőbben kötődött Urához, Mesteréhez, az Igazi Szőlőtőhöz.

Ebből a kapcsolatból következett az a vonzó kisugárzás, melyet valaki megtapasztalt, nem felejtett el. Ezért vándoroltak sokan Pasarétre igét hallgatni. Ezért volt kétszer is tele a templom az őszi evangélizációin. Ezért mondhatta a rádiós szerkesztő, hogy kétszeresére emelkedett a hallgatók száma, amikor a hónap utolsó szerdáján az ő evangélizációs szolgálata hangzott a református félórában.

A titka Urával való élő közösségében rejlett. Gimnazista korában – az általa mindig különös szeretettel emlegetett – Kecskeméten jutott erre a kapcsolatra. Így emlékezett: „egy ifjúsági evangélizáción letettem teremérdek bűnömet a kereszthez, és elindultam Jézus követésében". Ez azonnal gyakorlati változásokat hozott élete minden frontján: szüleivel, testvérével, barátaival való kapcsolatában, tanulásában, a családi gazdaságban végzett kétkezi munkájában. Hamarosan eldőlt benne az is, hogy megtalált nagy örömét, a Jézusban kapott új élet ajándékát szeretné teljes időben minél többekkel megosztani. Így került a Teológiára.

Először 65-66-ban, mint fiatal segédlelkésszel találkoztam. Akkor kezdtem a lelkészi tanulmányaimat, és meglepett, hogy a Cecéről Budapestre került segédlelkész sok munkája mellett fontosnak tartja, hogy reggeli áhítatokon szolgáljon közöttünk. Máig emlékszem a megfáradt Illésről szóló igehirdetésére. Már akkor megmutatkozott világos, egyszerű, gondosan fogalmazó stílusa, amely egész életén át jellemezte.

Zárkózott, puritán személyisége olyan természetes egyszerűséggel fordult azokhoz, akik között forgolódott, hogy minden pózolás, teológiai fontoskodás nélkül használható eszköz lett Mestere kezében. Nem ragadták el a különböző teológiai irányzatok, miközben éberen figyelte valamenynyit. Megmaradt az időtálló ige mellett akkor is, ha lefundamentalistázták, vagy lelkesedtek érte, ha az általa képviselteket kegyességi irányzatnak bélyegezték. Voltak, akik azzal vádolták, hogy mindig a bűnről beszél, és mindig ugyanazt mondja. Pedig, akik végighallgatták, olvasták igehirdetéseit (naponta elolvasok egyet ma is) tudják, milyen gazdag területet felölelt ezekkel.

Minden vádat, minden rajongást csendesen hordozott, és az évek előbbre haladásával kiderült, hogy nemcsak református egyházunkban, de felekezeteken átívelően is elcsitultak a véleményezők, és egyre többen éltek az igehirdetései, lelkigondozása nyomán nyerhető mennyei erővel.

1971-ben került Pasarétre – 32 évesen. Alig indultak el közös életükben Uray Enikővel, máris rájuk zúdult dr. Joó Sándor öröksége. Évekig úgy ment fel a szószékre, hogy előtte erősítő igé-

ket olvasott: *„Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok.” (Mt 10,20) – „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, …hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek.” (Jn 15,16)*
Már áldott szolgálatot végzett, amikor egy volt teológustársa hívta evangélizációs szolgálatra gyülekezeteibe. Megdöbbenve látta, hogy mennyivel több tűzzel, odaadással végzik szolgálatukat feleségével együtt, mint ahogyan ezt akkor ő tette. Ekkor jutott el ő is egy csendeshétre, ahonnan megújulva tért vissza, hogy mélyebben kapcsolódva Urához, hirdesse tovább az igét és segítse Jézushoz a rábízottakat. A 70-es, 80-as évek során számos lelkipásztor élt át hasonló megújulást, akik azután nyaranta lelkészi csendeshetet tartottak saját szervezésben. Én a 80-as évek közepén csatlakoztam hozzájuk. Életem, lelkipásztori szolgálatom legbensőségesebb, leghatásosabb erejű hetei voltak ezek. Ő is így tekintett ezekre a „továbbképzéseinkre”.

„…Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is…” Jn 14,1-3

Nem véletlen, hogy egyik legkedvesebb szolgálata az utolsó húsz évben az általa vezetett lelkészi, lelkészházaspári csendeshét volt a kecskemétiek emmausi konferencia-telepén. Sokan hálásan vettük a lelki, szolgálati megújulás lehetőségét. Aki meghallgatja az utolsó két évi emmausi igeszolgálatait, megérti, hogy úgy szívtuk magunkba a mondanivalót, mint amelyeket Isten Szentlelke „búcsúüzenetként” mélyített el szívében. Kitartóan szervezte, vezette szolgatársaival együtt a gyülekezeti csendesheteket. A pasaréti gyülekezet neszmélyi otthona sokak újjászületésének helyszíne lett. Mindhalálig hűséggel szolgált a Magyar Belmisszió csendeshetein, csendesnapjain is.
Alapító tagja volt az 1989-ben létrejött Bibliaszövetségnek. Az akkori célkitűzésekkel egyetértve sokfelé végzett evangélizációs munkát, a modern teológia és a bibliakritika irányzataival szemben meggyőződéssel vallotta a teljes Szentírás isteni ihletettségét, és munkálkodott a hívők egységén.
Az utóbbi években sokszor találkoztunk, beszélgettünk, terveztünk, imádkoztunk együtt. Példaértékű volt számomra az a fegyelmezettség, őszinte egyszerűség, ahogyan megnyílt az olvasott igék nyomán. Dicsekedni soha sem hallottam. Pedig tele volt szolgálattal, „sikerekkel”, sorra jelentek meg könyvei, előadásokra kérték a legmagasabb fórumokon is. Hogy hányaknak segítettek személyesen és gyülekezeti háttérrel feleségével együtt, el sem tudom képzelni. Néha fel-fellebbent a lepel, hogy itt egy magányos fiatal, ott egy szükséget hordozó idős néni… Számtalan lelkigondozottja volt. Még a kórházi ágyon is – amíg ereje engedte – mindenkinek felvette a telefont és a gondját-baját.
Sokszor szégyelltem magam, amikor egészségesen jártam-keltem, ő pedig zokszó nélkül hordozta egyre elhatalmasodóbb betegsége kínjait. Ura számos alkalommal kihozta a halál torkából, hogy megtartsa övéi és mindnyájunk számára ajándék életét. Mennyi mindent írhatnék még. De legyen ennyi elég.
Hadd zárjam imával: „Áldott légy Mennyei Szőlőtő, hogy olyan szorosan ölelted magadhoz Cseri Kálmánt, így teremhetett sok gyümölcsöt, sokunk számára fogyasztható ízes gyümölcsöket. Köszönjük, hogy Te jöttél érte – amint megígérted a Tieidnek –, hogy Magadhoz vedd örökre. Köszönjük, hogy igehirdetései, könyvei itt maradtak és sokakat Hozzád vezethetnek és tanítanak ezután is. Vigasztald Szeretteit, és add meg nekünk, hogy mi is tovább sugározhassuk mennyei szeretetedet, ahogyan ő ezt olyan gazdagon tette. Ámen.”

Végh Tamás

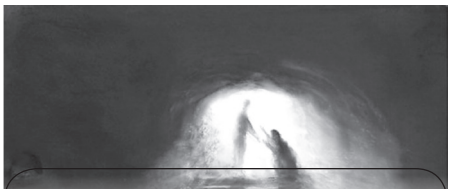

FELTÁMADOTT

Zeng–bong a húsvéti harang,
s mint millió fehér galamb,
ujjongva röppen szét a hang
elűzni gondot, bánatot:
– Feltámadott! Feltámadott!

Tavaszi szél repes, dalol,
fű kacag az avar alól,
fa a fának, hegy a völgynek
adja tovább a szózatot:
– Feltámadott! Feltámadott!

Feslő levél erről susog,
kicsiny és nagy legátusok
viszik a nagy hírt szerteszét:
nem maradt sírban a Halott,
– Feltámadott! Feltámadott!

Ne sírj özvegy, ne sírj árva,
nincs a sír örökre zárva,
ölelheted még boldogan,
ki egy időre itt hagyott…
– Feltámadott! Feltámadott!

Ne sírjatok édesanyák,
a síron túl egy új világ,
tökéletes öröm árad,
és semmi meg nem rothad ott…
– Feltámadott! Feltámadott!

Ujjongj béna, szegény, beteg,
virulni fog még életed,
gazdag leszel, ép és erős,
jövőd Krisztusra bízhatod:
– Feltámadott! Feltámadott!

Halld meg te is, küzdő magyar:
bús sorsod éje nem takar,
higgy annak, ki örökre él,
s felkél, majd fényes szép napod!
– Feltámadott! Feltámadott!

Húsvéti hit lobogj, lobogj,
s minden szívet egy hitbe fogj,
ez a szegény, beteg világ
higgye a boldog szózatot:
– Feltámadott! Feltámadott!

Ujjongj szívem, dalolj remény!
Él Krisztus, s Benne élek én,
nem ijeszt halál, sem pokol:
porrá lesz bár szívünk, agyunk,
feltámadunk! Feltámadunk!

Bódás János

ÉLŐ TÜKÖR

Lelkünket, mint a fényt az este,
az ég magához visszavonja.
Hanyatló árnyék hull a rögre:
a testünk porrá lesz a porba'.

Utánunk másik nemzedék jön.
Mi lesz szerelme, álma, útja?
Eltéved–e a rengetegben,
nyomunkat hogyha szél befújja?

Én nem tudom, de lelkemet, mint
élő tükröt, a fénybe tartom,
hogy ISTENÜNK örök derűjét
sugározza fiúnkra arcom.

Kegyelme százezernyi színét
szeretném így tükrözni vissza.
Hadd láthasson ő is az égig,
Míg lelke ezt a fényt felissza!

Füle Lajos

VÁLASZ

Bizony szomorú volt a leveled…
Sötét, reménytelen, vigasztalan.
Kezét tördelte benn a fájdalom.
A fájdalomnak annyi hangja van.
Komor, gomolygó, tépett fellegek,
és el nem űzi őket semmi sem.
Hát tifelétek nincs húsvét soha?
A te Megváltód még sírban pihen?

Nem akarod te megtagadni Őt,
mégis tagadja lényed és valód,
mégis tagadja koldus életed
az érted vérezőt és meghalót.
Pedig te küzdesz – keményen, nagyon,
s a sorsod küzdeni, de győzni nem. –
Hát tifelétek nincs húsvét soha?
A te Megváltód még sírban pihen?

Hiszen amerre feltámadva jár,
megzengeti a győzelem dalát,
szemek sugáros fénye hirdeti
erejét, életét, diadalát…
vén téli fának korhadt törzse is
rügyet bont új tavasz reményiben!
– És tifelétek nincs húsvét soha?
A te Megváltód sírban pihen?

Nem gondolod, hogy ott halad veled?
Siettek együtt Emmaus felé.
Hangja már bontogatja az eget,
S balga szíved úgy gerjedez belé.
Itt–ott kék hasadék a fellegen,
sugarak törnek át, fénylik be Őt…
Egy pillanat még… s hittel boldogan
borulsz le élő Megváltód előtt.

Túrmezei Erzsébet

AHOGY AZ ÚR MEGPARANCSOLTA

A Mózes második könyvének utolsó két fejezetében olvassuk nem kevesebbszer mint tizenhatszor, de az egész tórában hatvanegyszer: *„Mózes mindent úgy cselekedett, ahogy az Úr megparancsolta neki”*. Ja, így könnyű! Istennek is, meg Mózesnek is, sőt Izráelnek is, meg a többi népnek is. Hiszen Izráel hozzájuk is küldetett. Ma pedig az az izgalmas nekünk, ha az ember a kezdeményező. Ne úgy tegyünk, ahogy Isten parancsolta, hanem az elképzelésünk szerint. Isten alkalmazkodjon ehhez. Szabadságunk korlátozását véljük mindenféle parancsban. Életünknek kiteljesedését véljük önállóságunk által. Vagy csak így korszerű. Elvégre az ember nem robot.

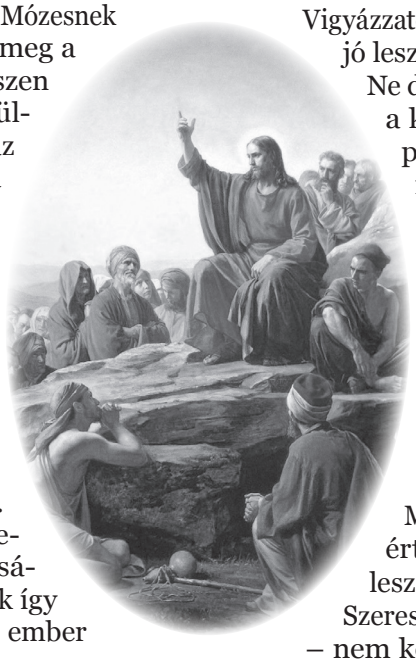

A múltkoriban értelmes fiatalokkal bibliázgattunk. Szóba került az Ószövetség sokféle szabálya. Aztán a szentsátor, az oltár, a papi ruhák hosszadalmas, szinte fárasztó leírása. Felolvastam nekik a fent említett két fejezetet azzal, a kíváncsisággal, hogy mire figyelnek föl. Aranyra, sodrott lenre, drágakövekre, kék és bíbor karmazsinra, jó-illatú füstölőszerekre, mindenféle másra figyeltek. Megkérdeztem tőlük, mi volt az, ami refrénszerűen visszatért. Nem emlékeztek rá. Pedig hát ez a mondat volt az: *„Mózes mindent úgy cselekedett, ahogy az Úr megparancsolta neki”*. Milyen egyszerű lenne nekünk is, ha mindig így tennénk!

Ha boldogok a szelídek – akkor szelíden viszonyulok mindenkihez.

Boldogok a tiszta szívűek – akkor pedig vigyázok a szívemre.

Boldogok az irgalmasok – mért lennék pont én irgalmatlan?

Bocsássatok meg, akkor nektek is megbocsáttatik – akkor megbocsátok.

Aki törvénykezni akar veled, engedd oda neki az alsó ruhádat is – hát vigye!

Ne gyűjtsetek kincset a rozsdának meg a tolvajoknak – milyen igaz? Gyűjtsetek kincseket a mennyben – nézzük csak, hogy ezt hogy kell csinálni?

Vigyázzatok és imádkozzatok – jó lesz tehát vigyázni!

Ne dobjátok kincseiteket a kutyáknak – akkor pedig erre is vigyázni kell.

Ha adományt osztogatsz ne verd nagy dobra – kell-e dicsekedni azzal a kicsivel?

Aki föl nem veszi a keresztjét, nem lehet tanítvány – bár nehéz, de fölveszem.

Minden kimondott szóért számot adunk – jó lesz vigyázni a számra!

Szeressétek ellenségeiteket – nem könnyű, de legalább megpróbálom.

Ne aggodalmaskodjatok a holnap felől! – végre valami szívem szerint való!

Aki cselekszi mennyei Atyám akaratát, az nekem rokonom – de jó, hogy nekem nem kell ennél nagyobb megbecsülés!

Milyen különösek vagyunk mi mai hívők. Egy kicsit lesajnáljuk az ószövetségieket sokféle körülményes rendelkezésük miatt. Magunkat okosabbnak gondoljuk, újszövetségi igei tudásunk miatt. Mégis gyakran tele vagyunk panasszal, keserűséggel, és észre sem vesszük, hogy ennek oka nem a Bibliában, hanem bennünk van. Felületesen olvassuk az Ószövetséget, az Újszövetséget pedig csak elméletileg vesszük komolyan.

Aztán ha olykor találkozunk egy egyszerű, békességes, tiszta szívű emberrel, csodálkozunk. Pedig csak rájött arra, amire Mózes is. Legokosabb mindent úgy tenni, ahogy az Úr megparancsolta.

Hegyi András:
Miért szép? – részlet

A TALÁLKOZÁS ÖRÖME

A feltámadott Krisztussal való találkozás mindenkinek nagy örömöt jelentett. Az asszonyok „félelemmel és nagy örömmel" futottak, hogy megvigyék a feltámadás hírét a tanítványoknak. Amikor Jézus először megjelent az övéinek, *„megörültek a tanítványok, hogy látják az Urat". (Jn 20,20).* És azóta is minden Jézusban hívő embernek öröm, ha csendben őrá figyelhet, vele a hit által együtt lehet.

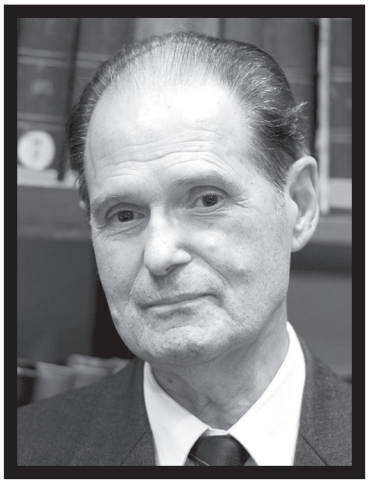

A Jézussal való találkozás kiváltképpen való alkalma az igeolvasás és az imádkozás. Ahogyan a zsoltáros vágyakozott már kora reggel az élő Istennel való találkozás és együttlét után, úgy kívánkozik a hívő Jézus után, mert öröm együtt lenni Megváltójával.

De vajon csakugyan így van-e? Ezzel az örömmel, csodálkozó hálával, igére szomjas szívvel vesszük kezünkbe a Szentírást minden nap? Nem úgy van-e, hogy olykor csak kötelességből olvassuk el a soron következő részt, unottan, szétszórt figyelemmel lapozzuk, és nem is marad meg bennünk semmi. Nem történik-e meg, hogy a csendességünk elejéből is, végéből is lefaragunk, s alig marad belőle valami? Nem csak csendes óránk, de néha csendes perceink sincsenek, mert annyi idő alatt igazán elcsendesedni sem lehet.

Meg is látszik ez az ilyen hívő emberek életén is: hiányzik a szívükből, az arcukról az a csendes belső öröm, amit éppen az Úrral való együttlét, az Ige és az imádság táplálna. Ha így van, újuljunk meg ebben, és legyen az igeolvasásunk és imádkozásunk valóságos találkozás a mi Urunkkal, s így legyen az napi örömünk forrása! Mert amikor egyébként semmi külső okunk nincs az örömre, ez a benne megtalált csendes öröm akkor is megmarad bennünk olyan gazdagon, hogy másoknak is jut belőle. Pál apostol éppen temérdek szenvedése idején írta ezt: *„De tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel" (2Kor 7,4).*

Figyeljük meg ezt néhány bibliai példán! Jeremiás próféta keserűen panaszolja: *„Mindenki átkoz engem"*, de mégis így folytatja: *„Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömöt" (Jer 15,16).* Sok gondja, nyomorúsága közt is elég ok az örömre, hogy Isten szólt hozzá, hogy hallja és érti, befogadja Isten szavát. Mert az élveztem kifejezés az eredeti nyelven ezt jelenti: megettem. Aki „megeszi" Isten igéjét, fenntartás nélkül elfogadja, hittel azonosul vele, annak mindig örömöt jelent.

Gyakran éppen ez marad ki a csendességünkből, hogy gondolkozzunk az olvasott igén, kérdéseket tegyünk fel (miről szól tulajdonképpen, mit mond Istenről, az emberekről, mit jelent vajon most nekem...), „megrágjuk", vagyis igyekezzünk megérteni, megjegyezni, megemészteni. Talán egy kicsit több időt is kellene erre szánni, hogy ne futó találkozás legyen ez a mi Urunkkal, amikor közben már a következő feladaton jár az eszünk, hanem tekintsük nagy megtiszteltetésnek, hogy a világmindenség Ura szóba áll velünk, és legyen nagy ajándék minden perc, amit vele tölthetünk, minden ige, amit megérthetünk.

És az imádkozás? Sámuel édesanyját, Annát gúnyolták, megvetették, s ő visszament az üres templomba egyedül, és szívből imádkozott a hatalmas Istenhez. *„Kiöntötte lelkét az Úr előtt."* Istenre bízta súlyos terhét. És amikor kijött, *„nem volt többé szomorú az arca" (1Sám 1,15;18).*

Dávid kétségbeesésében már az ellenségénél keres menedéket az őt üldöző Saul elől. Fél, retteg, teljesen reménytelennek látja a helyzetét. De imádkozik. És hogyan éli át az Úr jelenlétét? *„Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegtem. Örömre derülnek, akik rátekintenek, nem pirul az arcuk. Kiáltott a nyomorult, az Úr meghallgatta, és minden bajából kiszabadította" (Zsolt 34,5-7).*

Ugyanígy, akik ismerik az élő Krisztussal való együttlét áldását, azok „örömre derülnek" akkor is, ha látszólag erre semmi okuk nincs, sőt okuk lenne a szorongásra és csüggedésre. Így lesz a koncentrált imádkozásunk végső gyümölcse mindig az, amiről a börtönben sínylődő Pál apostol tesz bizonyságot: *„... és Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban".* Az ilyen hívő tud örülni mindenkor – az Úrban! (Fil 4,4-7)

Óriási kiváltság az, hogy élő Urunk van, aki szól hozzánk igéjében, akihez szólhatunk imádságban, aki nem hagyja a benne bízókat egyedül, segítség nélkül. A vele való hitbeli közösség olyan kincs, ami többet ér minden földi gazdagságnál. Ezért vallja Dávid: *„Nagyobb örömöt adsz (így) szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk" (Zsolt 4,8).*

Keressük hát a mi Urunkat szüntelen! Legyen fontosabb a vele való találkozás, mint a reggeli feketekávé vagy a napilap átnézése! S ne csak néhány percre találkozzunk vele, hanem maradjunk vele egész nap, sőt egész életünkben, míg meglátjuk majd őt színről színre, s teljes öröm lesz őnála, és örökké tart a gyönyörűség az ő jobbján (Zsolt 16,11; Ézs 35,10).

Cseri Kálmán

(Megjelent: Biblia és Gyülekezet, XXIV. évfolyam, 2012. április)

A Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány minden munkatársa nevében Isten vigasztalását kívánjuk a gyászolóknak.

A feltámadás Krisztusban nyert reményében búcsúzunk!

Attila vagyok Bácsalmásról. Már régóta hallgatom a Merát, több mint 20 éve. Hallgatójuk vagyok ismét, az új frekvencián megtaláltam az 1548 KHz-en! Nálam egész jól bejön, néha zavarja egy román adó. Igen sokat épülök az igehirdetésekből, együtt imádkozom az igehirdetővel.
A környezetemben nem sokan hallgatják, úgy hiszem, mert nem sokan vannak keresztények, az idősek már sajnos nem lehetnek közöttünk, apukám is meghalt! Ő vele is hallgattuk a drága Igét. Nagyon örülök, hogy továbbra is szolgáltatják nekünk a műsorokat, minden este odafigyelek az igehirdetőkre, mintha csak nekem szólna, mert a szemem gyengült és nem látok Bibliát olvasni. Ezt a hangos felolvasást jobban hallom, és megértem.
Nehéz az életünk, de mindig valahogy megsegít a jó Isten bennünket, Istennek legyen hála, ámen!

Kedves Mera munkatársak, Testvéreim az Úr Jézusban!

Megkaptam az Antenna mind a négy számát, örömmel olvastam. Aztán átadom hittestvéreimnek. Hálás vagyok Istennek, hogy még tudok olvasni. Sok drága vigasztalást és erőt kapok belőle. Nagyon hiányzik a délelőtti adás.
Nagyon örültem, hogy az esti adásokat tudtam hallgatni, de hogy megváltozott az adás ideje nem találom a rádiómon. 20 évig hallgattam minden este, alig vártam mindig, hogy halljam, mert ez ad lelki erőt öreg napjaimban. Imáimban kérem az Urat, ne vegye el tőlem ezeket az adásokat, mert nagyon sok vigaszt és biztatást kaptam Istentől. Az Antennát továbbra is szeretném megkapni. Minden kedves Mera dolgozónak Istentől megáldott életet, munkát kívánok. Elnézést a csúnya írásért mert reszket a kezem és csak így tudok írni.

A 83 éves Róza néni Szalárdról.

Az Úr csodásan működik

Nagyon szeretem a bizonyságtételeket, mert azokon keresztül is lehet hitben erősödni, épülni.
Nem hívő családban nőttem fel, ennek ellenére szüleim megkeresztteltek, és konfirmáltam is. De utána a világ nagyon vonzott. Ebbe minden benne volt. Egyedül egy ének – most már tudom, hogy imádság – maradt meg a szívemben: „Az Isten Bárányára letészem bűnöm én."
Szakmunkás képző után korán férjhez mentem, de a házasságom 3 év múlva megszakadt. Kislányommal tovább vittem az életem. Majd pár év múlva újból házasságot kötöttem, de 24 év után az is csődbe jutott. Akkor már jártam templomba és ige közelbe voltam. Tudjuk, hogy mag, hívő testvér mindenütt van, így volt ez nálunk is. Meglátta rajtam, hogy gyötrődök bűneim miatt, mert az volt rendesen. Elhívott hitmélyítő csendes hétre, ahol sokan imádkoztak értem. A szívemben ott volt a vágy Isten felé, de nyakig ragaszkodtam bűneimhez.
Fél év múlva eljutottam Biatorbágyra, női csendeshétre. Akkor már az Úr elkészítette a szívemet. Kegyelméből már a második nap átadtam az életemet, ez felejthetetlen és mindig hálára indít. „Azóta Vele járok, szívem csak érte ég".

Ez 1995 április 4-én történt. Családom, unokám még nem az Úr útján járnak, de élő reménységem van. Tudom, az Úr Jézus megbocsátotta a megbánt, megvallott, elhagyott bűneimet, és új élettel ajándékozott meg. Megigazított és tisztogat. Áldott legyen az Ő neve. Hiszem, hogy az is szolgálat, ha emberekhez nyitott vagyok – akár vonaton, akár a gyülekezetben –, így hamar kapcsolatba kerülök az emberekkel. Tudok bizonyságot tenni, elmondani, hogy az Úr Jézus annyira szeret, hogy életét adta értünk. Álmélkodással csodálom, hogy 16 éve élek egyedül, de nem vagyok magányos, sőt alig várom, hogy otthon is az Úrral legyek. Mert az Isten közelsége oly igen jó nekem. Köszönöm az Úrnak, hogy 47 évig várt rám türelmesen, és az igét is szívembe hordozom: akinek sok bűne megbocsájtatott, az nagyon tud szeretni (Lukács 7,47).

E. F.-né Manyika, Hajdúhadház

Ízelítő a Családbarát műsorában elhangzott történetekből

Még futtában?
Családi áhítat közben szól az Ige: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, aki üldöznek titeket!" A feszülten figyelő gyerek belekérdez: „Még futtában kell imádkozni, vagy ráér később is?"

Én nem ütök vissza, mert keresztény vagyok
Egyszer a kis Attila könnyes szemmel somfordált be az utcáról a fél arcán piros folttal. „Hát te?" – kérdezte az anyukája. „Megpofozott a Pisti." „És te?" „Én azt mondtam neki, hogy ez nem szép tőled, de én nem ütök vissza, mert keresztény vagyok." Azóta ez a kis Attila egy gyülekezet egyik vezetője…

Nem kell sírnod, most már tudsz imádkozni!
A kis Leáék ebédhez készülődnek. Vendég néni is ül az asztal mellett, aki nem imádkozik. A kis cserfes rögtön nekiszegezi a kérdést: „Te miért nem imádkoztál?" „Mert nem tudok." – hangzik a felelet. „Semmi baj!" – jön az azonnali válasz, „tedd össze a kezed, csukd be a szemed, és mondd utánam!" S a néni megteszi. Amikor a végére érnek a néni szeme könnyes, ami nem kerüli el a kislány figyelmét, s ártatlanul folytatja: „Nem kell sírnod, most már tudod, hogy kell imádkozni! Imádkozz ezután is!" S a néni megfogadta a tanácsot…

PÁRTTAGNAK SZÁNTAK...

1945 október 18-án születtem Kecelen, de Imrehegyen laktunk, ott éltem gyermekéveimet szegényes körülmények között. Édesanyám beteges, míg édesapám alkoholista volt, továbbá volt egy nővérem és két bátyám.
Nővérem már 1945-ben az Urat szolgálta. Még abban az évben jöttek az orosz katonák, és bejöttek Imrehegyre. Egy este a mi házunkban volt két katona, közülük az egyik részeg, idősebb, a másik fiatalabb, józan ember volt. A fiatal katona meglátta az asztalon a Bibliát és örömmel felkiáltott: „Baptisz, baptisz!". Az idősebb katona meglátta a nővéremet, és zaklatni kezdte, magáévá akarta tenni. A fiatal férfit Isten használta: félre lökte a részeg katonát, és azt mondta nővéremnek, hogy meneküljön el. Az idősebb utána lőtt, de nem találta el, így sikerült a nővéremnek megszökni, hála az Istennek.
Anyám a nővérem hitét látva, és ahogy ragaszkodik az élő Istenhez 1946-ban szívébe fogadta az Úr Jézust. Ekkor engem, mint 1 éves piciny gyermeket felvitt az Úr házába, és Isten kezébe tette le az életem, hogy őrizze és védje azt, s ezért hálával tartozom neki. Édesapám ezt látva üldözni s verni kezdte a családot. Nővéremet, hogy ezektől megóvja, fiatalon, 16 évesen haza hívta az Úr, így sajnos nem tudtam megismerni.
Édesanyám a sok próba, betegség, szenvedések, szegénység, üldöztetés idejében is hűségesen kitartott hitében, s szolgálta az Istent. Élete végéig dicsérte a Megváltóját, a Názáreti Jézust, sőt a betegágyán is énekelt, és imádkozott értünk. Megtanította velem is, az unokákkal is az Isten szeretetét, és az Istenbe vetett hitre nevelt bennünket beszédével és cselekedeteivel...

...16 évesen ipari tanulónak jelentkeztem Kalocsára általános lakatos szakmára. 1961 szeptemberében kezdtem el az iskolát, ahol már két imrehegyi fiú tanult. A keresztapám fia beajánlott az Építőipari és Gépgyártó Gyár Budapest Kalocsai Kirendeltségéhez, és oda jártam később gyakorlati munkára.
Eközben történt, hogy a szomszédok rávettek, bérmálkozzak meg, s ehhez kellett egy keresztapa, aki kezességet vállalt, hogy az Isten útján vigyáz rám, és azon vezet. A bérmálás napján hazafelé a templomból bevitt a kocsmába, nagyon berúgott, s leitatott engem is. Nekem ennyi bőven elég volt az ilyenfajta életből.
Középiskolámnak nem volt kollégiuma, így albérletet kellett keresnem. Egy aranyos idős néninél találtam kiadó szobát, és ott laktam fél évig. Sajnos az albérleti díjat édesanyám nem bírta fizetni, mert betegeskedett, ezért úgy gondoltam, hazaköltözöm. Isten azt mondja igéjében: *„Ne aggodalmaskodjatok, mit egyetek vagy mit igyatok, vagy mivel ruházkodjatok"*, mert gondja van rátok az Istennek! – s Isten megsegített most is. A gyár mérnöke és a szakoktatóm meghallotta, hogy abba akarom hagyni tanulmányaimat, ezért felkeresték otthonomat, hogy meggyőződjenek róla, tényleg milyen szegények vagyunk. Mikor odaértek, meglátták, hogy egy szobából állt a lakásunk és anyám betegen feküdt az ágyában. Ezek láttán meggyőződtek az igazságról. Megdöbbentek a látottakon, és megsajnáltak minket, ezért elhatározták, hogy segítenek. A szakoktatóm ideiglenesen a házukban szállást biztosított számomra, s a gyár gondoskodott az étkezésemről. Közben a gyár vezetősége elintézte, hogy felvegyenek gyámügyi szociális ellátásba. Pár hónap elteltével elhelyeztek a Kalocsai Hunyadi János Gimnázium kollégiumában, ahol egyedül voltam szakmunkásként bentlakó. Ez is Istennek nagy kegyelmét igazolja, mivel törődött a sorsommal. *„Nem szunnyad el a te őriződ". (Zsoltárok 121,3b) „Én szárnyaimmal védelek és betakarlak téged„* – mondja az Isten. *„És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam." (I. Mózes 28,15) „Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged" (Lukács 4,10)*
A kollégiumi elhelyezésről ideiglenesen döntött a gyámügy. A második évemet már nevelőszülőknél kellett volna elkezdeni, de a kollégiumban sok társadalmi munkát vállaltam, például sokat dolgoztam a kollégium kertjében, vagy sokszor vállaltam a kapus ügyeletet. A vezetőség ezt látva úgy döntött, hogy amíg a szakvizsgám meg nem lesz, a kollégiumban maradhatok. Ember tervezett, de Isten másként végzett.
1964 júliusában Isten szerető gondviselésével, támogatásával levizsgáztam és szakmát szereztem. Utána két évig a kalocsai gyárban dolgoztam. Most visszatekintve ipari tanulói éveimre, nem úgy éltem, ahogy azt Isten megérdemelte volna. Nem szolgáltam neki, letértem a keskeny útról, és a széles úton kezdtem el járni. Elkezdtem alkoholt fogyasztani, hetente kétszer-háromszor moziba jártam, tehát nem voltam Istennek hálás, nem igazán érdemeltem meg szerető gondoskodását. Imaházba se jártam, tékozló fiú módjára éltem. De szerető szíve várt haza „Óh, tékozló fiú, jöjj haza...". Láttam, s átéltem annyi csodát, amit életem során velem tett, elhittem, hogy ezeket Ő művelte. Az Ő segítségével újból lángra gyulladt bennem a parázs. Szent Lelkét befogadtam, és fogadást tettem neki, ha hozzá segít ahhoz, hogy sikeresen levizsgázzam, akkor a vizsgát követő vasárnaptól kezdve életem végéig Őt fogom követni, és neki szolgálok.

„A gyertya nem egy pontra világít, hanem fényt áraszt maga körül. Így kell, hogy a keresztyén ember is mindenkinek, kicsinynek és nagynak egyaránt áldást sugározzon."
C.H. Spurgeon

A vizsgám a vártnál jobb lett, és én betartottam a fogadásomat. A vizsga azért is volt fontos, mert az órabért a vizsga eredménye is meghatározta, s mivel az jól sikerült, így magas órabérrel vettek fel dolgozni, ahol előtte ipari tanuló voltam. 5 Ft és 60 fillér volt a kezdő órabérem. Ekkor már a gyár munkásszállóján lakhattam. Munkatársaim később megtudták, hogy hívő lettem, s ezt elmondták a párttitkárnak. Rögtön felhívatott az irodájába, és felelősségre vont, hogy mertem ilyen döntést hozni, mert nem azért támogattak, hogy hívő legyek, hanem hogy párttag. De erről szól Isten Igéje: *„És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyságul ő magoknak és a pogányoknak. De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok.”* - Máté 10,18-19 Istentől nyert bátorsággal, bölcsességgel közöltem vele, hogy igaz, én nem leszek párttag, de megígérem önnek, hogy becsületes, szorgalmas munkás leszek, és ezzel fogom meghálálni az önök segítségét. Ezután is a gyárban dolgoztam. Munkatársaim sokszor megkérdezték, hogy lehet egy fiatalnak szórakozás nélkül élni. Erre azt válaszoltam nekik, hogy az Isten közelségében mindazt megtalálom, amire nekem szükségem van. Másik alkalommal, amikor megint vádolni kezdtek, Isten az egyik munkatársamat használta fel, hogy megvédjen: „Mi van akkor, ha Pistinek igaza van, és tényleg van Isten? Akkor kijár rosszabbul? Ő vagy pedig mi, akik nem hiszünk?”

Földes István
(részlet az élettörténetéből)

Kedves Mera Szerkesztőség!

Köszönök minden eddigi műsort, amellyel a Magyar Evangéliumi Rádió támogatta az Úr munkáját Maroshévízen és környékén ebben az évben!
Az Úr áldja meg a MERA Szerkesztőség minden egyes tagját, a műsorszerkesztőket, az igehirdetőket és mindazokat, akik közreműködtek a műsorok előállításában! Köszönettel:

I. Sámuel

Szeretetből formált az Úr

A Bibliában leírt történeteket olvasva rájövünk, hogy már az Ószövetségben hány ember élethelyzete változott meg azért, mert Isten munkálkodott: Mózes, József, Ruth, Eszter, Dániel és még sokan mások. Ebben az eldeformálódott életben megjelent Jézus Krisztus, aki lehajolt Pálhoz, Zákeushoz, a tanítványokhoz és azokhoz az emberekhez, akik a gőgösségüket tették előtérbe. Gyógyított, szeretett s bebizonyította, hogy Ő azért jött erre a bűnös világra, hogy *„valaki hisz ő benne, el ne veszszen, hanem örök élete legyen”*. 2000 év után is tapasztaljuk, hogy a magunk erejétől nem tudunk reformálódni, márpedig ha nem reformálódunk, nem lesz örök életünk. Itt vagyok a Nagyváradi fürdőben 16 napja. Sokat beszélünk Isten csodáiról. Vallástól való tekintet nélkül nyíltan beszélünk egymásnak, ki mit tapasztalt meg Isten szeretetéből, hogyan formált át bennünket Isten az Úr Jézus Krisztus által. Elemi iskolás koromban többször elolvastam a Bűn és bűnhődést. Senki nem látta a bűncselekményt, de a lelkiismeret dolgozott, és a fiú önként vallotta be iszonyatos tettét. Én már akkor is értettem, hogy csak az ő gyermekei ismerik fel a bűnt – Isten segít, ha bűnt követünk is el, hogy letegyük az Úr Jézus lábai elé. A gyűlölet, kapzsiság, szeretetlenség, képmutatás, gőg helyett lelki ajándékokat kapunk Tőle cserébe. Szeretetet, alázatot, megelégedést, megbocsátást, türelmet. A helyreállítás mindig új életre térít. Azt hallottam az egyik lelkipásztortól, hogy aki nem tud megbocsátani, az még a padlón van, csak akkor tudunk felemelkedni, ha meg tudunk bocsátani. Bódás János versét idézem:
„hogy aki gyűlöl, azt is szeressem.
Ki hűtlen elhagy, azt megkeressem.
Eldobva gőgöm szolgáljak ingyen.
Ha szegényen is, ha egy szál ingben.
Hogy áldjam azt is, aki megátkoz.
S odaszegezne a keresztfához.
Ha így lesz boldog, haljak meg érte.
Én se kérdezzem.
Vajon megérte ?”

Ha ráhangolódunk Istenünk és Úr Jézus Krisztusunk hullámhosszára, bizonyára Ő is azt mondja: „Megérte”. Megérte betegágyon tűrni, nehéz embereket elszenvedni magunk körül, mert a próbák által formálódunk. Nekem kell a megreformált élet!
Mindannyian tudjuk, hogy a 2017-es esztendő a reformáció 500 éves évfordulójára emlékeztet. A vallásórákon megtanítottak már nekünk, és visszakérdezték, ki volt Luther Márton. Ez a történelmi esemény egy életkérdés is, mert addig míg élünk, nem csak vegetálunk.
Az említett könyvet számtalanszor elolvastam, hogy gyermekfejjel megértsem, Isten bennünk van, csak hagyjam én is, hogy formáljon. Metsze le a csonka hajtásokat, ha fáj is vágjon belém, mert a lelkiismeret diktál, mit nem tettem jól. És viszem elé. Uram, bocsásd meg bűneinket! Nem véletlen, hogy nagyon sok ember tér meg a börtönben, mert Isten átformálja őket.
A mi Istenünk diadalra vezet minket a Krisztusban és az ő ismeretének illatát minden helyen megjelenteti az emberek által. Azt akarja, hogy olyanok legyünk, mint az illatos rózsaszál. Ahova helyezik, ott illatozik. Adja Isten, hogy mi is eszközök legyünk Isten tenyerében és egykor áldottak lehessünk az Ő országában.
Szeretettel

E. Erzsébet,
Bihar megye, Erdély

„Ahol az értelem csak a szenvedés fellegét látja, ott a hit az ígéret szivárványát szemléli.” (C. H. Spurgeon)

A fává nőtt ágacska...

„Dicsérlek Uram, teljes szívemmel, hirdetem minden csodatételedet.” „Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog!”. Sokáig gondolkodtam, mit is tudnék írni a „Megreformált életek” című palyázatra. Végül eszembe jutott egy történet az 1990-es évekből, amikor szüleimmel, Erzsike nővéremmel ősszel Magyarországra, Debrecenbe utaztunk néhány napra az öcsémhez látogatóba, aki akkor a Református Teológián tanult. A város igen szép, több történelmi esemény színhelye. Sok minden emlékeztetett a reformációra. 500 év nem kis idő, de az Istenben való hitet naponta meg kell harcolni nekünk is.

Láthattunk Debrecenben, közel a Nagytemplomhoz egy szép lombozatú „Se fű se fát”, amit a reformáció korában ültettek. A legenda szerint, amikor a reformáció a Tisza vidékére is eljutott, a debreceni gyülekezetben egy nyilvános vita végén két pap, Ambrózius kanonok és Bálint pap útközben is vitatkoztak. A kanonok egy útszéli líciumról letört egy ágat, azt földbe szúrta azzal a kijelentéssel: „Akkor lesz valami az új hitből, amikor ez a földbe szúrt lícium fává nő!” „Akkor fa leszen!” – válaszolta erős hittel Bálint pap, és azóta is virul faként a lícium, él a reformáció. Ami lehetetlennek tűnt, a kis ág gyökeret eresztett, kihajtott és mind a mai napig él és hirdeti Isten dicsőségét.

Isten nem hagyja megszégyenülni a benne bízókat. Isten szava, Igéje megmarad mindvégig. Ezt éli át minden ember, aki Hozzá kiált. Habár a láthatatlan, de valóságos Szellemi lény, a Sátán az angyalaival a kezdetek óta elakarta hitetni, hogy nincs Isten és tombolt, rombolt, pusztított és a hitet ki akarta irtani még az újjászületett keresztyének szívéből is. De Isten csak egy létezik, aki teremtette ezt a gyönyörű világot, benne az embert és mindent, de a bűn mindent elrontott és helyre igazítani nem könnyű, de lehetséges.

Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust.
Eldőlt a szívemben, hogy követem Őt,
Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust.
Nincs vissza út, nincs vissza út.

Ha nincs is társam, követem mégis Őt,
Ha nincs is társam, követem Jézust.
Ha nincs is társam, követem mégis Őt,
Nincs vissza út, nincs vissza út.

Mögöttem a világ, előttem a kereszt,
Mögöttem a világ, előttem Jézus,
Mögöttem a világ, előttem a kereszt,
Nincs vissza út, nincs vissza út.

Ezért küldte el Jézust, a szabadítót, hogy megváltsa mindazokat, akik hisznek benne. Elődeink, a nagy reformátorok, Kálvin János, Luther Márton, Zwingli Ulrich és minden megkegyelmezett gyermeke Istennek ezt kell hogy tükrözze a mai XXI. században is. Jézusnak a vére ma is tisztít, átformál és megújít, ha Hozzá kiáltunk bűneink bocsánatáért. Így, ha az Úrra figyelünk, mi is megreformált életet élhetünk, ha hiszünk Benne.

Amikor Debrecenben voltunk, esténként villamossal utaztunk a Mester utcai református templomba, ahol akkor idős Zimányi Józsi bácsi evangélizációs estéket tartott. Az igehirdetésekre már nem emlékszem, csak egy énekre, amit akkor tanultunk: „Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust.”

A végén még beszélgettünk a Józsi bácsival, aki megígérte, hogy másnap hoz néhány kazettát igehirdetésekkel. Úgyis volt. Örültünk neki, hogy láthattuk egymást, és hogy egymás hite által épülhettünk az evangelizációs estéken. Röviden ennyit írok a debreceni utunkról.

O. Erika, Bilkéről, Kárpátaljáról

AZ IGAZAK EMLÉKEZETE ÁLDOTT

Előtte néhány hónappal nagy műtéten esett át. Ettől meg szoktak ijedni, ő nem. Utána is ugyanúgy mosolygott és tette a dolgát, mint műtét előtt. Gyerekei hiába tiltakoztak, hogy most már igazán kímélhetné magát. Kímélte is, csak nem a semmittevéssel. Évekig olyan tapintatos, puha lélekkel fogta össze a nagycsaládot, hogy annak a középpontjává vált. Anélkül hogy ezt különösebben akarta volna. Mindenhova odaért. Mindig vitt valami kedvességet személy szerint mindenkinek. Tőle tudtunk meg mindent egymásról, kivéve a rosszat. A jó hírt viszont elmondta, mint valami evangéliumot. Bár egyébként is vékony alakja felére fogyott. Használta és elhasználta testét-lelkét, ahogyan kell is annak, akinek Istene van. Aztán az előbbit szépen összehajtogatta, mint egy elhasznált munkaruhát, – és mert szerette a rendet, – visszaadta a Teremtőnek. A lelke meg megpihent nála. Megérdemli.

Hogy fájdalmai voltak-e, azt nem tudjuk. Nem volt szokása panaszkodni. Harmincnégy évi özvegység megtanította, hogy úgy fogadja el az életet, ahogy van. Pontosabban ott javítson rajta, ahol lehet. Míg az imaház épült, minden felesleges pénze odakerült. De azért amikor csak tehette, ott volt maga is. Megfogta a lapát, a gereblye vagy az ecset nyelét. Amikor meg odahaza kellett, ott is. A mi otthonunk sem épült volna fel az ő szolgálatkészsége nélkül. Elfelejtette, hogy ezért dicséret jár. Erre őt sem apja, sem férje, sem gyermekei, de még az élet sem tanította meg. Így az összes dicséretet most egy összegben kapta meg. Attól, akinek van miből és van miért jutalmazni.

Az igazak emléke áldott (Péld 10,7). A sógornőm volt.

Hegyi András

ÚGY GONDOLTAM, JÓ VAGYOK

„Áldjad az Urat, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.” Zsolt.103,4
Kislány koromban vallásosan neveltek a szüleim. Nagymamám is beszélt arról, hogy aki rossz, a pokolba kerül, aki jó, a mennybe. Ő imádkozó nagymama volt, aki értem is imádkozott. Édesanyám nagymama halálakor azt mondta: Anyának egész élete imádság volt. Én ekkor még fiatal lány voltam, vigyáztam magamra, nem akartam úgy élni, ahogy divat volt. Megtartóztattam magam a 70-es évek közepén divatos erkölcsi kicsapongások ellenére. Úgy gondoltam én jó vagyok, a barátnőmnek szüksége volt a megtérésre, mert ő nem tartóztatta meg magát. Ő hívott hívő közösségbe, ahová szívesen mentem, de vallottam még a lelkésznek is, hogy az ember éljen úgy, hogy ne kövessen el bűnt. Nem hagytam magam meggyőzni általa.
Isten megengedte, hogy olyan legyen az életem - a család, házasság, anyós... stb. -, hogy a fent vallott nézeteim ellenére rá kelljen döbbenjek, hogy bűnös vagyok. Barátnőm által egy nagyszabású evangélizáció után hívő közösségbe kerülhettem, és Wilhelm Busch: Jézus a mi sorsunk című könyvét kaptam olvasni. Így otthon vallottam meg az első felismert nagy bűnömet Jézusnak. Persze ilyenkor az ellenség támadni szokta a megtérő bűnöst. Elmentem a testvérnőhöz, akihez lelkész barátnőm irányított, és akitől a könyvet kaptam. Elmondtam neki mindent, amit senki más embernek nem akartam, azt is!
Imádkoztunk és másnap reggel az evangélikus útmutatót olvastuk. Amíg az előszobán átmentem az olvasáshoz, Isten Szentlelke elvégezte a szívemben a konfirmáción tanultak alapján: Isten igéjében szól hozzánk, és hittem, hogy ezek után szólni fog. Bárcsak szólna, erre vártam.
Az ige ez volt: *„Áldjad az Urat, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.” Zsolt. 103,4*
Ekkor elmondtam a testvérnőnek, hogy ezt Isten nekem mondta most! Így kezdődött az Úr által megreformált életem. Sok vezetést, áldást adott Isten az életemben és így aztán fiamat is így neveltem. Drága szüleim életében is megadta az áldást Isten. Hiszem, hogy most minden gyászom ellenére, ők az Úrnál vannak.
Sajnos az ápolásukba megfáradtam, a gyász is sok lelki aggodalmat, csüggedést okozott. Ebből is szükséges megreformálódnom. Szeretnék újból úgy továbbmenni itt a földi úton, amíg itt tart az Úr, hogy örömbe, derűre, az Úrban való hitre és bizalomra változzon vissza minden az életemben a gyász következményei helyett.
Tisztelettel,

L.-né S. Éva, Győr

PÁLYÁZATI HÍREK

Köszönjük mindazoknak, akik a Megreformált életek pályázatra eddig elküldték írásaikat. Közülük az alábbiakat jutalmaztuk

Bárány Márta, Zámoly
Bárdos Gusztávné, Lénárddarócz
Boros Zsigmond, Erdély
Bosznyai Éva, Cegléd
Egyed Erzsébet, Bihor, Erdély
Erdei Ferencné, Hajdúhadház
Földes István
Kapus Györgyné, Pécs
Leszlauerné Síkos Éva, Győr
Nagy Rezső, Budapest
Orbán Erika, Bilke, Kárpátalja
P. Arany Júlia, Tahitótfalu
Pápai Istvánné, Lovasberény
Póczos István, Fényeslitke
Pozsgai Józsefné, Kikőrös
Rácz Gyuláné, Hajdúbagos
Révész Andrásné, Kisvárda
Szabó Kálmán, Szilvásvárad
Szalóczyné Móray Inke
Ujvárosi Magdolna, Békéscsaba

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a „Megreformált életek” pályázat folytatódik. Várjuk a megtérésről, megújulásról szóló bizonyságtételeket!

„Megreformált élet”

Dávid király „pályaműve” a 15.Zsoltár

Uram, ki lehet sátradnak vendége,
ki tartózkodhat szent hegyeden?

Az, aki…

- *feddhetetlenül él*
- *törekszik az igazságra*
- *szíve szerint igazat szól*
- *nyelvével nem rágalmaz*
- *nem tesz rosszat felebarátjával*
- *nem hoz gyalázatot rokonára*
- *megvetéssel néz az alávalókra*
- *tiszteli azokat, akik az Urat félik*
- *esküjét nem vonja vissza, ha kárt vall is*
- *nem adja pénzét uzsorára*
- *nem hagyja magát megvesztegetni az ártatlan rovására.*

Aki ezeket teszi, nem tántorodik meg soha.

ISTEN FORMÁLÓ KEZÉBEN

Szüleim egyetlen leánygyermekeként születtem ezelőtt 74 évvel. Féltettek, óvtak, kényeztettek, háború volt. Érzékeny idegzettel születtem, és egy erősakaratú, vezetőszellemű édesanya nevelt. Nem kellett a saját lábamra állnom és döntéseket hoznom, ő döntött helyettem. Még felső iskolás koromban is, távol az otthonomtól, levelek által tanácsolt és vezetett, ha nehezebb problémáim voltak.

Hitben éltünk, mint római katolikusok, de 7 éves koromtól az Adventista gyülekezetet látogattuk. Itt ismertem meg a Bibliát és egy kicsit Istent is, mint gyermek. Középiskolás koromtól nem jártunk a gyülekezetbe, részben édesanyám szombaton is végzendő munkája miatt. Isten-hitben éltük az életünket, szerettem olvasgatni az egyházi lapokat, könyveket. Közben elvégeztem iskoláimat, és az oktatási intézmények legalsó láncszemében lettem pedagógus. Szerettem a gyermekeket és a foglalkozásomat, óvónő lettem.

Ezután megismertük a Magyar Apostoli Egyház, régebben őskeresztény pécsi gyülekezetét és ennek tagjai lettünk édesanyámmal együtt. Isten rávezetett bűneink ismeretére és letettük a kereszt alá. Megtértünk. Fehér ruhát kaptunk. Az Úr Jézus megmosott minket az Ő drága szent vérében. Nagyon boldogok voltunk az első szeretetben. Itt ismertem meg a férjemet, a lelkipásztor legkisebb fiát. Ő egy gyakorlatias, komoly, hívő fiú volt, nem olyan romantikus érzelmű, mint én. Kiegészítettük egymást, az Úr egymásnak teremtett minket. Ettől kezdve megint csak volt mellettem támasz és segítség, nem kellett egyedül döntéseket hoznom nehéz kérdésekben és nehéz, erőm feletti feladatokat megoldanom. Édesanyám után a férjem lett a mindenem, és még nem az Úr Jézusra támaszkodtam elsősorban, bár szeretettel szolgáltam Őt.

Nem volt könnyű életutunk, de az Úr Jézus segítségével végig jártuk. Férjem elvégezte a Szabad Egyházak Lelkészképzőjét, vele én is, és lelkipásztori szolgálatra hívta el őt az Úr. Közben engem is formált, reformált az én Uram. Férjem négy testvérében én, az egyke is testvéreket kaptam, akikhez alkalmazkodnom kellett. Szeretni és elfogadni őket. Megtanultam lassan. A gyülekezeti problémák, a vasárnapi iskola vezetése, a sok vendégfogadás és az én gyakorlatias férjem mellett kezdtem én is felnőni a feladatokhoz és gyakorlatiasabbá válni. Elhagytam a regényekbe illő romantikus érzéseket és valami csodavárást az élettől. Az én szerető Megváltóm nevelgetett az Ő szent Lelke és igéje által más emberré válni. Nem volt mindig könnyű az életet elfogadni a maga józan valóságában. De még mindig ott volt mellettem a támasz: egy ideig édesanyám és 50 és fél éven át a férjem. Még mindig tudtam vidám lenni és kicsit rózsaszín szemüvegen át nézni az életet. Ha nehezen is, de belenyugodtam, hogy nem kapunk gyermeket az Úrtól. Mindegyik már a mennyei hazában van, az Úr Jézusnál, mielőtt meglátták volna ezt a világot. Ez nem kis lecke volt nekem, formált az Úr ezen keresztül is: belenyugodni az Ő akaratába és szeretni, nevelgetni, elfogadni a gyülekezeti gyermekeket, a rokonság gyermekeit és óvodás gyermekeimet. Aztán jött a férjem betegsége, mint formáló eszköz az életemben: cukorbetegség, magas vérnyomás, szívműtét, pacemaker stb. Kórházból ki, kórházba be. Isten készítette őt a hazamenetelre, a mennyei hazába. Mégis váratlanul ért az ő eltávozása mellőlem, akkor is, ha tudom, hogy nem szenved többé e földi testben. Elment a támaszom. Isten az én Atyám beleejtett a mély vízbe. Egyedül maradtam egy 93 éves friss combnyaktöréses nevelő apával. Ezután jött csak igazán életem megreformálása az Úr Jézus által. Elvette mellőlem a támaszt, a segítséget és rám hárult minden feladat. Olyanok is, amiket soha nem kellett tennem. Nem volt bennük ismeretem és gyakorlatom. De Valaki mellém állt, jobban mint valaha is el tudtam volna képzelni: az én drága Megváltóm és Mennyei Atyám. Megtanított és tanít már harmadik éve teljesen reá támaszkodni, a Teremtőre. Megelevenednek az Igék: *„Férjed a te teremtőd”... „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig...” „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít...” „Vessed az Úrra a te terhedet...” „Az én békességemet adom néked...” „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek”*

Azóta megtanultam minden nap Vele járni, Vele beszélgetni, Tőle vezetést és tanácsot kérni. Egyre közelebb von magához és mindenben mindenem lett. Vele megyek imádkozó szívvel vásárolni, fájós lábakkal elektromos mopeden közlekedve. Ha lenéznek, ha sajnálnak, elfogadom! Istenem, mennyei Atyám és az értem átszegezett Megváltóm jelölte ki az életutamat. Az Ő segítségével végig akarom és hiszem, hogy Vele sikerülni fog végig járni a kijelölt utamat. Ő megerősít engem és segít, sőt segítséget is küld, ha kell. Visszaadta nevelő apámat is és meggyógyította combnyaktörését. Mások ilyen idős korban belehalnak. Nem vagyok egészen egyedül, ha a gondozása rám hárul is. Drága jó Uram kegyelmes volt hozzám. Ő megsebez, de be is kötöz. Ha elfog a jövőm miatti aggodalom, akkor hittel nézek fel Jézusomra és bízom, hogy Ő mindent jól eltervezett.

Formáló, megreformáló keze alatt haladok a keskeny úton hazám felé. Néha sírdogálok, de sokszor örömök között. Hiszem, hogy nemsokára én is ott lehetek a fehér ruhás sokaságban pálmaággal a kezemben. Isten orcáját szemlélve színről színre. Ha néha a Sátán becsap és foltok lesznek fehér ruhámon, míg e földön élek, akkor van szószólóm az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus, aki vérével fehérre mosta lelki ruhám.

Legyen magasztalva drága szent neve, hogy életét adta értem a Golgotai kereszten. Legyen magasztalva mennyei Atyám, aki egyetlen Fiát adta az én örök életemért: *„hogyne adna vele együtt mindent minékünk.”*

Szeretettel

P. Józsefné, Kiskőrös

Kedves Testvéreim az Úr Jézusban!

Először is szeretném megköszönni az Antenna újságot, és kérem, hogy mostantól ide küldjék, Németországba a lányomhoz. Hosszú életem folyamán – 84 éves vagyok –, sok reformáción mentem keresztül, mind külső, mind belső életemben.

Fiatal lány koromban keresve az élet célját elhagytam otthonom, és külföldre indultam egy családdal. Az Úr Jézus pont ott talált rám, és amikor Ő megjelent, célja lett az életemnek. Belső énem teljesen megreformálódott. Ezt követte a külső reformáció, tudtam, haza kell mennem, vinni nekik is az örömhírt. Hála Istennek megtért a családom is!

Ez volt a kezdet...

Az utolsó három évben, mint özvegy egyedül éltem, ami a számomra teljesen új tapasztalat volt. Korábban soha nem voltam magam. Ekkor tanultam meg igazán az Úr Jézussal járni lépésről lépésre, s ez mindennél többet ér. Az utóbbi időben ez volt az én belső nagy reformációm: „egyedül, de soha nem magányosan”. De az Úr tovább reformálja az életemet még ilyen idős korban is, úgyhogy otthagytam szülőföldemet, családi házunkat, mindent, és ideiglenesen átköltöztem lányomhoz Németországba, míg a fiam be nem fejezi a házat Csehországban, és magához nem vesz. Eredetileg amikor rágondoltam minderre, hallani se akartam róla, de az Úrra nézve és ráhagyatkozva megértettem, hogy minden lehetséges Őneki. Ő még egy ilyen öreg fát is át tud ültetni, és hiszem, hogy még gyümölcsözik is, hiszen vihetem az örömhírt unokáimnak és még a dédunokámnak is.

Sok szeretettel:

Valeria testvérnő
(Aki minden nap imádkozik értetek.)

EL KELL MONDANUNK!

Minden vágyam az, hogy én és az én háza népe az Úrnak szolgáljunk. Nagyon fontos, hogy Isten Igéje ott legyen a szívünkben, elménkben. Erről a Zsoltáros, Dávid tesz talán a legtöbb bizonyságot. Legyen hála Istennek, hogy én is megtapasztaltam, hogy sok vigasztalást, erőt, áldást kaptam az Ige által.

Átélhetjük, hogy nemcsak Izráellel tett nagy dolgokat Isten, hanem velünk is. Az Ő Fiát adta értünk, és Ő hozott ki minket is a bűn rabszolgaságából. Az Úr Jézus vállalta értünk a szenvedést, meghalt értem és érted, hogy mi éljünk, akik hiszünk az Úr Jézusban.

„Mint akik újonnan születtetek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.” I. Péter 1,23

János evangéliuma 15,16-ban ezt mondja az Úr Jézus: *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon: hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.”*

„Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet és termővé, gyümölcsözővé teszi azt,... így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen...” Ézsaiás 55,10-11

Ezért szükséges elmondani gyermekeinknek, unokáinknak, hogy ők is keressék az Úr Jézust, míg megtalálható. Mikor ezeket a sorokat írom, eszembe jut a kis dédunokám. 10 éves lehetett. Gyülekezetben voltunk ima áhítaton. Az igeszóló buzdított imára, és azt kérte, hogy akinek hála van a szívében, mondja el az Úrnak. Az én dédunokám így imádkozott: hálát adok Úr Jézus, hogy adtál erőt nagyszüleimnek, hogy felépítsék a házunkat. Istennek Szentlelke már a gyermek szívében is munkálkodik. Minden vágyam az, hogy én és az én házam népe az Úrnak szolgáljunk. Ezért imádkozom, és akik olvassátok majd ezeket a sorokat, megköszönöm, ha segítetek ebben. A Bárány Jézus vére tisztítson meg még sokatokat, hogy új életet és irgalmasságot nyerjetek, hiszen minden hívő szülőnek ez a vágya.

„Tégy engem békeköveteddé,
Mert sóvárogva vár rád a világ,
Ó add, hogy lámpás legyek szent kezedben,
Aki utat mutat másoknak hozzád.”

B. Gusztávné,
Lénárddarócról

Két gyerek vitatkozik, és hencegve dicsekednek ősi származásukkal. Az egyik azt mondja: Az én családom egészen Nagy Sándorig tudja visszavezetni a családfáját! És mi van a tieddel?

„Hát, sajnos én nem dicsekedhetek semmivel, mert a mi őseink minden dokumentuma odalett az özönvízben...

***

Mark Twain, a híres amerikai író és családja európai körúton vett részt, és diadalútján szinte minden ország uralkodója meghívta őket vacsorára. Amikor az egyik nagy uralkodó udvarában voltak, kislányuk megjegyezte: „Apa, te hamarosan mindenkit ismerni fogsz Istenen kívül.”

***

Logikus...

Azt hiszem, prédikátor leszek, amikor megnövök, – mondta egy kisfiú az édesanyjának nagy határozottsággal.

Ez egy csodálatos elhívás – válaszolt az anya meghatódottan. De miért akarsz prédikátor lenni? Hogy jutottál erre az elhatározásra?

Hát úgy –, válaszolta a gyermek –, hogy kiszámítottam, gyülekezetbe így is, úgy is kell járnom egész életemben, és szerintem sokkal fárasztóbb a padban ülni órákig, mint fenn a szószéken hadonászni és beszélni.

MEGREFORMÁLT ÉLETEK - ATTILA

Attila irodalomtanár egy középiskolában, mindig is szerette munkáját, de lelke mélyén többre vágyott. Az a sok-sok érdekes, kalandos történet, amit olvasott a könyvekben, amiről ő maga is tanított, nagyon vonzotta. De nem volt bátorsága, hogy ő maga is részese legyen egynek. Szeretett volna jobb anyagi körülmények között élni, de ez is csak vágyálom volt számára. Feleségével, aki közalkalmazott volt, szerényen éltek.

Egy nap, az egyik kolléganője, Lili elhívta egy eseményre, hogy találkozzon egy olyan emberrel, aki egy sokkal jobb életet tud ajánlani számára. Tudta, hogy Lili valami hálózatépítéses dologgal foglalkozik és az eredetileg legkevésbé sem érdekelte, de ahogyan Lili az eddigi sikereiről és jövőbeni terveiről beszélt, kezdte felkelteni a kíváncsiságát. Ráadásul kolléganője igen szemrevaló és talpraesett nő volt, Attila nem akart gyávának tűnni előtte, így elment a találkozóra. A férfi, aki a találkozón várta, úgy nézett ki, mint aki most lépett ki Attila egyik kedvenc regényéből. Minden szavát rendíthetetlen igazságnak vélte, és már alig várta, hogy hamarosan ő is ilyen ellenállhatatlan, határozott és gazdag ember legyen.

Attila hamarosan belekezdett az új vállalkozásába a tanári munkája mellett. A cég, amelynek termékeit árulta (elsősorban ismerőseinek), egy új és különleges növényi készítmény-családot forgalmazott. Attila elmondása szerint a körömgombától a hasfájáson keresztül a rákig mindenre jó, és mindenkit meggyógyít, csak eleget kell fogyasztani belőle.

Az első néhány készítmény csomagot maga Attila vásárolta meg „kedvezményes áron", mondván, hogy hamar eladja majd. Hiszen ilyen fantasztikus termék nincs még egy a világon. Azonban nem úgy sikerült az értékesítés, ahogyan azt az elején ígérték neki. Csak néhány hiszékeny ember vett tőle ezt azt. Viszont a nyomás egyre fokozódott rajta. Nagyon hatásos előadásokon, tréningeken vett részt, ahol folyamatosan azt sulykolták belé, hogy nem a termékkel van a baj, kizárólag vele. Nem tesz meg mindent az eladásért. Legyen határozottabb és rámenősebb.

Attila már tudta magáról, hogy egy kis alkohol nagyon jól el tudja oszlatni minden félelmét és szorongását. Így – természetesen a munka sikeres végzéséért – minden tárgyalás előtt ivott egy kis szíverősítőt. Nagyon ügyesen tudta leplezni az ügyfelek előtt, hogy nem teljesen józan. Arra is rájött, hogy egy kis „füllentés" nem árt senkinek sem, hiszen ő csak jót akart mindenkinek. Nőttek is valamelyest az eladások, de nem olyan mértékben, ahogyan ezt elvárták ebben a cégben. Kolleganője, Lili is abbahagyta a termékek értékesítését, mondván: „nem ér ennyit". Közben Attila rendszeressé tette az alkoholfogyasztást, mert rájött, hogy az iskolában is „jobb" órákat tud tartani, egy kis „segítséggel". A tinédzserek, azonban nem udvarias, hiszékeny ügyfelek. Nagyon hamar rájöttek, hogy mi történik. Ez természetesen gyorsan terjedt a tanári és szülői körben is, akik eleinte elnézték az irodalomtanár furcsa szokását, mondván: „ha ilyen osztályom lenne, le se tenném a poharat." Attila már nem csak az értékesítés közben hazudott, hanem már otthon is a feleségének, aki szinte semmit sem tudott a valós helyzetről. Egy nap, azonban minden megváltozott. A növényi készítményt forgalmazó cég hirtelen eltűnt. Nem sokkal később rendőrök jelentek meg Attilánál. Tőlük tudta meg, hogy több ügyben is nyomozás indult a cég ellen. Sikkasztás, adócsalás, illegális termékek forgalmazása és több más hasonló tétel szerepelt a bűnlajstromon. Attilát bűnsegédként kezelte a rendőrség. Az őt ért stressz miatt még többet ivott, amit már az iskolában sem nézhettek el. Elbocsátották állásából. Felesége, akire néhány nap alatt szakadt rá a csupasz valóság, elköltözött otthonról és közölte, hogy el fog válni férjétől.

Ekkor jött a hír, hogy egyik tanár kollegája, Tamás hirtelen elhunyt. Felesége, Sára is az iskolában dolgozott. Jól ismerte őket. Nagyon kedves, mosolygós, halk szavú emberek voltak. Nagyon szerették őket a diákok. Attila felkereste Sárát, hogy részvétet nyilvánítson. Amikor találkozott Sárával, meglepve látta, hogy ugyanaz a rendíthetetlen béke sugárzik belőle, ami mindig is. Talán egy kis mosoly is volt a szemeiben. Nem értette. Nem tudta, hogy ez a most is benne levő alkohol hatása-e. Nem bírta visszatartani a kérdést: „Minek örülsz ennyire Sára? Nem bánt, hogy Tamás elment?" Sára kedves, szelíd szavai úgy hatottak Attilára, ahogyan még soha senki és semmi. Tamás és felesége többször próbált már beszélni Attilának Istenről, de ő túl „felvilágosult" és büszke volt ahhoz, hogy ilyen mesékkel foglalkozzon.

Sára szavai hirtelen kijózanították. Ezek a szavak olyan erővel bírtak, mint azé a férfié, akivel hónapokkal korábban találkozott. De valahogy mégis más volt. A szelíd, kedves szavakban erő volt. Olyan erő, amivel még soha nem találkozott. Nem tudott és nem is akart vitatkozni az özvegy szavaival: „Tudod, Attila, ha elhiszed, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó, a mindenség Ura, akkor nincs olyan gond, nincs olyan erő, ami felett ne Jézus lenne a Király. Mindenben, mindenkor lehet Hozzá jönni, és ha nem is tárja fel a jövődet, de mindent felülmúló békességet ad és segítséget a terhek elhordozásához. Az egyetlen megoldás és valós segítség az em-

ber életében.” A férfi már korábban ráeszmélt, hogy teljes csőd az élete, és nem tud rajta javítani. De amiket Sára mondott, azok reményt adtak neki. Nem egy kétségbeesett utolsó reménysugaracskát, hanem valami olyat, ami azonnali, valós megoldást tud adni.

Néhány perccel később Attila a padlón térdelt, és zokogva kérte azt az Istent, akiről eddig nem volt hajlandó tudomást venni, hogy legyen Ő az Úr az életében, és tegyen azzal akarata szerint. Attila komolyan gondolta, hogy bármi is fog történni ezután, az biztos, hogy a javát fogja szolgálni.

Így is lett. Ugyan nem egyik pillanatról a másikra, de Isten megadta a férfinak, hogy teljesen helyreálljon élete. Le tudta tenni az alkoholt, visszakapta munkáját, az ellene indított eljárást is megszüntették. Felesége is visszaköltözött hozzá, sőt látva a valóságos változást, ő is döntést hozott befogadva Jézus Krisztust a szívébe személyes Megváltójának. Jelenleg harmadik gyermeküket várják.

Közli Nemeshegyi Zoltán

Kedves Testvéreink az Úr Jézus Krisztusban!

Köszönettel tartozunk Istennek és az Evangéliumi Rádió minden tagjának a fáradozásukért, ami nem hiábavaló az Úrban.

Rendszeresen hallgatjuk, ha lehet, minden este adásaikat. Most, amióta ismét megváltozott adásaik időpontja, még tisztábban hallhatóak az adások a rádión.

Nagyon örvendünk ennek a lehetőségnek, hogy az Úr tanít általa és figyelmeztet, hogy éljünk a jelenvaló világban.

Köszönjük szépen az Antenna folyóiratot is, amit szívesen olvasunk. Az Úr áldja meg munkájukat továbbra is, kívánjuk, hogy adásaik által sokan megismerjék az Úr Jézust.

Mindenért az Úré legyen a dicsőség!

B. Mária és családja Erdélyből

TE VAGY AZ A LÁNY!

Négy gyermekes hívő családban születtem Erdélyben, a kommunista diktatúrában. Nem volt könnyű élete azokban az években azoknak, akik nem titkolták, hogy hisznek Istenben, netán még gyülekezetbe is jártak. A bibliai történeteken nőttem fel, számomra ez teljesen természetes volt, még akkor is, ha az iskolában próbálták módszeresen kiirtani az Istenbe vetett hitet, kigúnyolva, maradinak tartva azokat, akik a mai „felvilágosult korban” hisznek még az ilyen „dajkamesékben”. Mégis, soha nem volt kérdés számomra, hogy vajon létezik-e Isten, vagy igazak-e a bibliai történetek, a Bibliában olvasott sok-sok csoda. Alig múltam el 12 éves, amikor egy idősebb hívő barátnőmön keresztül megtértem, majd pár hónap múlva követte a bemerítkezés.

17 éves koromban úgy éreztem, szükségem van lelki megújulásra, amit át is éltem egy egyszerű kis hívő házi csoportban. Örömöm határtalan volt ekkor. Ahogy hazamentem az alkalomról, és kétségek fogtak el, imádkoztam, és kértem Istent, ha Ő volt az, aki megújított, és nem én „produkáltam az egészet”, adjon valamilyen megerősítő Igét ezzel kapcsolatban. Életemben először és utoljára kaptam ezt az Igét: *„Megfürdettelek vízben, lemostam rólad a vért és bekentelek olajjal” (Ezékiel 16,9).* Azóta sem kételkedtem akkori átélésemben, hogy valóban Istentől volt. Aztán jött a forradalom, majd átjöttem Magyarországra dolgozni, ahol megismertem későbbi férjemet, aki szintén hívő volt. Születtek szép sorjában a gyerekek, négyen, éltem a mindennapi életemet, még egy bibliaiskolát és egy teológiát is elvégeztem Isten indíttatására, mégis időről időre éreztem, hogy kiüresedtem. Rutinosan, szorgalmasan végeztem mindennapi kötelességeimet, mint anya, mint feleség. Ebbe a rutinba sajnos a mindennapi hívő életem is beletartozott. Éreztem, tudtam, hogy igaz rám az Ige: *„Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy”.* De bárhogyan igyekeztem, valahogyan nem találtam az utat vissza az első szeretethez, hosszú-hosszú éveken keresztül. Éreztem, hogy valami hiányzik, sejtettem, hogy az Istennel való élő, bensőséges kapcsolat.

2014 november elején, eszembe jutott egyik nap, hogy valamikor régen olvastam a „Háború és béke” c. Lev Tolsztoj könyvet, aminek a második kötete nem volt meg a könyvtárban, ahol kölcsönöztem. Mivel nagyon tetszett a könyv annak idején, kíváncsiság fogott el, vajon hogy folytatódik, és hogy végződik. Megkerestem a neten, hogy van-e róla készült film. Volt! Akkor este meg is néztem. Hideg novemberi este volt, már mindenki a családomból felment aludni, így leültem megnézni. A történet Napóleon idejében játszódik, Oroszországban. A főhősök egy herceg és egy hercegkisasszony, akik nagyon megszeretik egymást, de a hercegnek el kell mennie harcolni, idegen országba. Úgy hagyja ott a menyasszonyát, hogy egy év múlva találkozni fognak. Míg ő távol jár a csatamezőn, feltűnik egy másik herceg, aki bosszúból el akarja hódítani a lányt, és sajnos sikerül becsapnia a fiatal, naiv lányt, aki nem lát át az ármánykodásán. Ez a herceg ellensége a másiknak, és így akarja megtorolni egy régi sérelmét, hogy elcsavarja menyasszonya fejét. A vőlegény herceg levelet ír a menyasszonyának: „Tudom, hogy régóta várod a hazatérésemet. Ne veszítsd el a hited. Már nem tart soká!”. Míg ő ezt írja a menyasszonyának, közben a lány ábrándozik – a másikról. Ahogy a film ideért, egy nagyon határozott, mégis szelíd, belső hangot hallottam: „TE VAGY AZ A LÁNY!” Teljesen ledöbbentem… Mi volt ez?! Felismertem, Ki szól hozzám! Elkezdtem sírni-zokogni, mert tudtam, hogy igaz, amit mond. És ugyanakkor éreztem a fájdalmát is Istennek, és a jelenléte, szeretete betöltötte az egész helyet, ahol voltam! Majd folytatta: „Nem én vagyok az első, a legfontosabb a szívedben, pedig én úgy szeretlek, mint a vőlegény a menyasszonyát!” Sírva imádkoztam hozzá, kértem, bocsásson meg, újítson meg teljesen, hadd legyen Ő az első és a legfontosabb a szívemben. És megtette!

Sokat tanultam azóta az Úrral való kapcsolatomban, a naponkénti Vele való járásomban. Öröm-bánat, győzelmek-kudarcok váltották egymást, de én már nem vagyok az, aki előtte voltam. Ekkor értettem meg azt is, hogy bár mindig is tudtam, hogy Isten szeret, hisz mindig ezt hallottam, de ez a tudás csak a fejemben volt és nem sok hatást gyakorolt rám! De a szívemmel megérteni ezt, és átélni – akkora a különbség, mint az ég és a föld között!

U. Magdolna, Békéscsaba

ÜNNEPELNI VAGY ÚJRAKEZDENI?

Harsogó ünnepek sorozata ünnepli az 500 éves reformációt. Felekezetek tucatjai vallják magukénak – teljes joggal – ezt a fontos évfordulót, de félő, hogy „sok bába közt elvész a gyermek!" Az alábbi cikket érdemes figyelmeztetésként, de akár segélykiáltásként is olvasni. Bár terjedelme kissé hosszabb, de fontossága miatt vágatlan formában tesszük közzé.

Albert Mohler:

A bibliai írástudatlanság botránya: a mi problémánk

Hitünk ismeretünkre épül. Nem fogunk többet hinni annál, mint amit tudunk, és életvitelünkben sem fogunk hitünk szintjénél magasabbra emelkedni. Miközben hazánkban, Amerikában az evangéliumi keresztyének méltán aggódnak s megbotránkoznak, amiért az állami világszemlélet egyre merészebben elveti a bibliai keresztyénséget, nekünk sürgősen fel kell figyelnünk egy másik problémára, amely sokkal közelebbről érint bennünket: a gyülekezeteinkben uralkodó bibliai írástudatlanságra! Ez a botrányos probléma sajátosan a mienk, és ezt nekünk kell helyrehoznunk!

George Gallup és Jim Castelli közvélemény kutatók alapos felméréseik után a következő kemény következtetésre jutottak: „Az amerikaiak tisztelik a Bibliát, de általában nem olvassák azt. És mivel nem olvassák, bibliailag írástudatlan nemzetté váltak."

Mi a rossz ebben? Mennyire vészes ez? Nos, a kutatók elmondják, hogy rosszabb, mint gondolnánk. A felnőtteknek alig fele képes megnevezni a négy evangélistát. Számos keresztyén csak két-három tanítvány nevét tudja felsorolni. A Barna Research Group adatai szerint az amerikaiak 60%-a a Tízparancsolatból is csak ötöt képes felidézni. „Nem csoda hát, hogy az emberek folyton áthágják a tízparancsolatot. Hisz nem is ismerik", – mondta George Barna, az intézet elnöke. És mi a végkövetkeztetés? „Bibliaismeret tekintetében Amerika egyre mélyebb és mélyebb tudatlanságba süllyed." (https://www.barna.com/)

Több oldalról készített felmérések a problémát még megdöbbentőbben szemléltetik. Az amerikaiak 82 %-a szerint e mondás „Segíts magadon, Isten is megsegít!" – konkrét bibliai idézet. A magukat újjászületettnek valló keresztyének kissé jobban vizsgáztak, de csak egy százalékkal. A felnőttek többsége úgy véli, hogy a Biblia tanítása szerint a legfőbb cél az életben, hogy gondot viseljünk a családról.

> *„Nem csoda hát, hogy az emberek folyton áthágják a tízparancsolatot. Hisz nem is ismerik"*
> *George Barna*

Egyes statisztikák eléggé megdöbbentik azokat is, akik különben tudnak a problémáról. Egy Barna-felmérés jelezte, hogy a felnőtteknek legalább 12%-a azt hiszi, hogy Jeanne d'Arc Nóé felesége volt. (A tévesztés alapja az, hogy a francia „Arc" kiejtve „Ark", ennek jelentése pedig –, ha angol szóként értelmezik – „bárka").

Egy másik, a felsőoktatás növendékei között végzett kutatás kimutatta, hogy a megkérdezetteknek több mint 50%-a úgy véli, hogy Sodoma és Gomora férj és feleség voltak. Egy másik kérdőívben feltett kérdésre a válaszolók jelentős számban úgy vélték, hogy a Hegyi Beszéd [angolban Hegyi Prédikáció - Ford. megj.] bizonyára Billy Graham prédikációja lehetett.

Nagy zavarban vagyunk tehát. A világi amerikaiaktól nem várhatjuk el, hogy ismerjék a Bibliát. Mivel a nemzet polgári nyelvezete minden bibliai utalástól és tartalomtól megfosztott lett, az amerikaiak egyre inkább egy Bibliától független társadalmi közegben élnek. A Biblia tartalmával kapcsolatos zavar és tudatlanság tehát természetes jelenség a posztkeresztyén Amerikában. A nagyobb botrányt a keresztyének közötti bibliai tudatlanság jelenti. Vedd akármelyik statisztikát, vagy végezz akármilyen felmérést, az általános kép ugyanaz: az amerikai keresztyének egyre kevesebbet tudnak a Bibliáról. Ezt kétségtelen tények bizonyítják.

Hogyan gondolkozhat a mai nemzedék bibliai mércével a szexualitás kérdésében, amikor azt hiszi, hogy Sodoma és Gomora házastársak voltak?! Nem csoda, ha az ilyen keresztyének egyre inkább hajlamosak a kompromisszumra a homoszexualitás kérdésében. – És sokan, akik keresztyéneknek tartják magukat, hasonlóképpen zavaros fogalmakkal rendelkeznek magáról az evangéliumról. Aki azt hiszi, hogy bibliai igazság a „Segíts magadon, Isten is megsegít!", az úgy fogja találni, hogy a „kegyelem általi üdvösség" és a „hit általi megigazulás" ezzel ellentétes idegen fogalmak.

> *„Hogyan gondolkozhat a mai nemzedék bibliai mércével a szexualitás kérdésében, amikor azt hiszi, hogy Sodoma és Gomora házastársak voltak?!"*

A sekélyes bibliaismerettel rendelkező keresztyének olyan gyülekezeteknek a gyümölcsei, amelyek mellőzik a bibliaismeretet. Manapság a bibliai tanításra gyakran igen csekély időt és figyelmet szánnak a gyülekezetekben. A kis bibliakörökre való átállás bár növelte a közösség lehetőségeit, de sok ilyen csoportban a bibliatanulmányozás nagyon felszínes. Fiatal igehirdetőket arra kérnek, hogy oldják meg a problémákat, biztosítsanak szórakozási lehetőséget a fiataloknak és kössék le a gyermekeket... Hány gyülekezet ifjúsági foglalkozásáról mondható el igazán, hogy alapos bibliaismerethez segíti a fiatalokat? Még a szószéket is mellőzik számos gyülekezetben. A

prédikálás háttérbe szorul, s a „dicsőítő csoportoké" a főhely. A bibliai igehirdetés elvesztette központi szerepét a tanítvánnyá formálásban. A keresztyének tudatlansága keresztyén lazasághoz, tunyasághoz vezet, s ennek egyre romlottabb gyümölcsök a következményei.

Nos, ez valóban a mi problémánk. És a mai keresztyén nemzedék nagy felelőssége, hogy e dologban irányt változtasson. A helyreállás otthon kezdődik. A szülőknek kell a legelső és legfontosabb tényezővé lenniük gyermekeik nevelésében. Szorgalmasan kell tanítaniuk őket Isten Igéjére (lásd: 5Móz 6,4-9). Nem háríthatják szülői felelősségüket a gyülekezetre, bármilyen hűséges és ige szerinti gyülekezet legyen is az. Isten a szülőkre ruházta ezt a lerázhatatlan felelősséget, és a gyermekeknek világosan kell látniuk, hogy szüleik tanítják, sőt velük együtt komolyan tanulják Isten Igéjét.

„A sekélyes bibliaismerettel rendelkező keresztyének olyan gyülekezeteknek a gyümölcsei, amelyek mellőzik a bibliaismeretet."

A gyülekezetekben ismét vissza kell nyernie központi helyét, mindenek feletti elsőbbségét a biblikus tanításnak és a prédikálásnak. Azok a gyülekezetek, melyek túl elfoglaltak, vagy túl gondatlanok ahhoz, hogy az üdvös bibliaismeretet szolgálatuk központi céljává tegyék, olyan hívőket fognak kitermelni, akik egyszerűen nem fognak eleget tudni ahhoz, hogy hű tanítványokká legyenek.

Hitünk ismeretünkre épül. Nem fogunk többet hinni annál, mint amit tudunk, és életvitelünkben sem emelkedhetünk hitünk szintjénél magasabbra. A mai keresztyén nemzedék számos fronton tanúsított szégyenletes megalkuvása egyenesen visszavezethető a padokban ülők bibliai tudatlanságára, valamint a családokban és gyülekezetekben észlelhető bibliai tanítás hiányára. E nemzedéknek halálosan komolyan kell vennie a bibliai tudatlanság problémáját! Különben az amerikaiak rettentő nagy számban – keresztyéneket is beleértve – továbbra is azt fogják hinni, hogy Sodoma és Gomora boldogan éltek, míg meg nem haltak...

Fordította Borzási Sándor (lektorálta Győri Kornél)

Elsődleges forrás:

Albert Mohler: The Scandal of Biblical Illiteracy: It's Our Problem http://www.albertmohler.com/2016/01/20/the-scandal-of-biblical-illiteracy-its-our-problem-4/ – (2016.01.20.)
Albert Mohler: http://www.albertmohler.com/about/
Southern Baptist Theological Seminary: http://www.sbts.edu/

Megreformált élet - Visszhang

Már gyermekkoromban hívott el magáénak az Úr Jézus. Különböző hívő társaságokat volt alkalmam megismerni, és emberi segítség nélkül dönteni, melyik a helyes út. Én kiket kövessek?

Ebben az időszakban tért meg fiatal lelkészünk is. Tudtam előbbi dolgaiból is valamennyit, és láttam, mikben változott meg. Egyszer hittanórán azt kérdezte, ki fog menni közületek a bálba táncolni: én is nemmel válaszoltam. Azt is mondta, mit gondoltok, az Úr Jézus jól érezné magát a bálban? Nemmel válaszoltunk. Ha valaki az Övé, akkor a Sátán helyett Jézus maga költözött a szívébe, s Őt vinné magával. Ezeket megjegyeztem. De 16 éves korom körül mégis kétszer elmentem, s ekkor az volt bennem, hogy az Úr nem volt velem, és meg is szűnt vele a régi kapcsolatom. Az imádságom a plafonig ért.

Közben Pestre mentem dolgozni, és ott az egyik református gyülekezet templomában később hallottam, hogy van bibliaóra, oda is kezdtem járni. Egyik hívő lány odajött hozzám, és ennyit kérdezett: megtértél? Feleltem, hogy igen. Ez a felelet nem hagyott nyugodni.

Egyik bibliaórán, mikor a többiek hangosan imádkoztak, én magamban, csöndben újra odaszántam az életemet az én Uramnak. Ezután Neki akarok egész szívvel engedni. Pár nap múlva azt kérdeztem: mi velem a célja, akarata, szeretném tudni, mit csináljak a szabadidőmben. Mosogatás közben Isten válaszul egy nevet hozott elém. Látogasd meg őt, ő sem jár jó úton. Ez a találkozás, beszélgetés pecsételte el bennem, hogy mi a dolgom. Nem volt még annyira tudatos, de tényleg ez lett a feladatom életem folyamán. Beszélgetések, látogatások, kórházak, otthonok, alig győztem menni mások után. Így telt el az én megreformált életem. Fájt és fáj a szívem másokért. Üdvözülnek, ha Isten elszólítja őket, vagy a kárhozat vár rájuk?

Nehéz látni, mennyire elvilágiasodott sok régi hívő ember. A Sátán nem mond le senkiről. Vissza akar szerezni magának mindenkit, ha lehet. Hűségesen, szorosan Jézusba kapaszkodva lehet csak megállni. Régen ezt mondták bál, ma táncház. Ha babonaság valami: ma népszokás. Sok ilyesmi van. Ne hagyja magát becsapni egy Isten gyermeke sem. Maradjunk hűségesek végig. Az Úr ad erőt hozzá.

Isten áldja meg szolgálatukat.

P. Istvánné, Lovasberény

A Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány kuratóriuma köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik a 2016-os esztendőben az alapítvány munkáját anyagilag is támogatták. Tisztelettel kérjük, hogy amikor az 1% felajánlásáról rendelkeznek, saját egyházuk, felekezetük támogatása mellett ne felejtkezzenek meg a rádiómisszióról, s ha lehetséges, a második 1%-kal támogassák a MERA munkáját!

Adószámunk: 18007411-1-42 ***Köszönjük!***

Én itt most meggyógyultam – történetek munkatársainktól

A levelezésben segítek, de rádiózni nem fogok
23 évvel ezelőtt, látva a felmerülő szükséget elvállaltam, hogy átmenetileg besegítek a Magyar Evangéliumi Rádió levelezési-lelkigondozói szolgálatába azzal a kikötéssel, hogy „de én rádiózni nem fogok, ez nem az én műfajom.” Mintha máshogy alakult volna… (*K. Anikó*)

Imameghallgatásnak lenni
Amikor 9 éve az első alkalommal jártam a Merában és arról beszélgettem Kulcsár testvérrel, hogy milyen feladatokat tudnék heti egy-két alkalommal önkéntesként ellátni, az egyik szobában találkoztam egy lánnyal, aki Elek Éviként mutatkozott be, majd a következő mondatban közölte: „Tudd meg, hogy konkrétan imameghallgatás vagy!” Nem tudtam, hogy ő kicsoda és mit tud rólam, de nagyon jó érzés volt „imameghallgatásnak” lenni, és biztos voltam abban is, hogy ahol így fogadnak, ott biztosan jó helyen járok. (*N. Zoltán*)

Az alkotás öröme
A „merás” műsorok készítése – hosszú évek óta – számomra az alkotás örömét jelentik. Ugyanakkor egy olyan munkát, mely kitartásra nevel, hiszen nem lehet halogatni, mivel a sugárzás időpontja adott, tehát kész kell lenni. Mégsem kínlódás, mégsem nyűg, mert ez az a hely, ahol megnyugszom a mindennapok mókuskereke után, és megtapasztalom a Szentlélek erejét, lendületét és kézzelfogható segítségét a műsorszerkesztések során. A szolgálat, melyben megtanultam, mit jelent szó szerint a maga mélységében: Istennek szolgálni. (*C.E.Éva*)

Tudtam, hogy egyszer erről beszélnem kell
Becsukom a stúdió ajtót. Úgy alakult, hogy nincs technikusi segítségem a beszélgetés rögzítéséhez. „Sebaj! Megoldom egyedül is!” – gondolom, s indulnék a számítógéphez, ám vendégem megállít. „Tudtam, hogy egyszer erről beszélnem kell!” „Miről?” – állok meg döbbenten. „Arról, ahogy megtérésem előtt éltem. Én nagyon mélyen jártam a bűnben, s ezt jelen környezetemben senki nem tudja rólam, mindenki jó embernek ismer. De nem hallgathatok tovább! Mentenem kell a fiatalokat, mert szörnyű ára van a szexuális szabadosságnak! Én csak tudom!” Alig jutok szóhoz…
A beszélgetés után zúg a fejem, zakatol a szívem, majd egy távoli sejtés kezd megérlelődni bennem: „Aha! Ezért nem ért ma rá egyetlen technikus se…” (*K. Anikó*)

Meglepetések
Annak ellenére, hogy Istentől kérem a témát és a vezetést a cikkek írása közben, saját tökéletlenségemet nem tudom átlépni, így az írásaimmal szemben is nagyon kritikus vagyok. Ha nem lenne leadási határidő, akkor nagyon sokáig „csiszolgatnám” őket. Éppen ezért lepett meg, amikor azt hallottam vissza, hogy vannak, akik építőnek és hasznosnak találták egy-egy írásomat. Ez elsősorban nem az önérzetem táplálása miatt fontos, hanem azért, hogy helyesen tudjam megítélni, hogy az Istentől rám bízott feladatot helyesen, felelősséggel látom-e el, odafigyelek-e arra, amit Ő mond. Emberi oldalról pedig hiszem, hogy az építő és megalapozott kritika (akár pozitív, akár negatív), sokat segíthet a továbbiakban. (*N. Zoltán*)

Én itt most meggyógyultam
Interjú után, a stúdió asztalnál ülve felajánlom mélyen kitárulkozó beszélgetőtársamnak, hogyha úgy érzi, hogy az elmondottakból talán valamit mégse szeretne a rádió nyilvánossága elé tárni, akkor jelezze, és természetesen az nem fog elhangozni.
Rám néz és csak ennyit mond: „Én mindent úgy mondtam el, hogy az leadható. Talán segít másoknak elkerülni a csapdákat. Egyébként, csak hogy tudd, én itt ma meggyógyultam…”
Micsoda felelősség! Ez valóban nem munka! Ez szolgálat, és nemcsak a hallgatók felé… (*K. Anikó*)

MICSODA ÖTLET!

Erdélyben jártunk március 2. hétvégéjén. Vittük az örömüzenet mellett a MERA Antenna magazinjait, illetve a Roma Reformáció Cd-ket. Vasárnap 3 helyen is találkoztunk testvérekkel és hallgatókkal.
Tasnád, Tasnádszilvás vegyes nyelvű gyülekezeteket jelent. Az igehirdetést és bizonyságtételt román nyelvre is tolmácsolták, de a gyülekezetekben jelen lévők közül igen sokan roma származásúak. Milyen örömöt jelentett átadni nekik az átformált életekről szóló bizonyságtételeket!
Este Margittán a magyar nyelvű gyülekezet testvériségéből sokan hallgatóink közé is tartoznak. Ott hallottunk egy olyan ötletet, amely idősebb hallgatóink számára is megoldást jelenthet.
Egy 60 körül járó testvérnő rendszeresen segít 90 körüli édesanyjának abban, hogy meghallgathassa adásainkat az internet segítségével, pedig igencsak messze laknak egymástól. Hogyan lehetséges ez? Egy egyszerű segédprogram felhasználásával. Amikor az édesanyja bekapcsolja a készüléket, margittai hallgatónk saját otthonából a „Team Wiever” nevű program segítségével – ami igen egyszerűen telepíthető még egy öregebb gépre is – belép a távoli gépbe. Látja azt a képernyőt, ami a mama gépén fut, és otthonról egyszerűen elindítja a megfelelő adást.
Az édesanyának semmi más dolga nincs, mint végighallgatni a programot. Napi kapcsolattartás, napi segítség – és napi igei üzenet. Mindenki jól jár és még a lélek is gazdagodik. Micsoda ötlet!
Még hogy nem lehet valamit tanulni műsoraink internetes felhasználása témában Erdélyben egy idősebb hallgatótól?!

MEGREFORMÁLT ÉLETEK - ESZTER

Eszter 29 évesen szülte első gyermekét. Férjével már 6 éve éltek házasságban. Mindketten úgy gondolták, hogy viszonylag hamar kezdenek neki a családalapításnak és mindketten nagyon szerették a gyerekeket. De volt Eszternek egy nagy problémája: rettegett a fájdalomtól, az orvosoktól és mindentől, aminek köze volt a kórházakhoz. Gyermekkorában egy orvos által rosszul diagnosztizált gyulladt vakbél perforációjából több probléma is adódott, ami miatt több hetet kellett kórházban töltenie, ráadásul állandó fájdalmak között.

Eszter gondolkodott örökbefogadáson is, de mivel nagyon kis esélye volt annak, hogy egy csecsemőt kapjanak, ezért ezt elvetették. Inkább úgy döntöttek, hogy kivárják a „megfelelő időt". Eszter nagyon sok módon próbálta magát túltenni félelmén. Könyveket elolvasott, sok előadást meghallgatott, az internet legmélyebb bugyraiba is ellátogatott, hátha talál valakit vagy valamit, ami segíthet. Aztán egyszer csak egy nagyon határozott és szimpatikus édesanya blogján talált valami érdekeset.

A bejegyzés írója gyakorlatilag Eszter életét írta le. Nem hitt a szemének. Szinte minden szó megfelelt az ő helyzetének. És ami a legfontosabb, ott volt a megoldás is: agykontroll. Az agyunk egy rejtélyes, fantasztikus szerv. Egyszerre áll összeköttetésben az univerzummal, a Föld Szellemével és a bennünk lakó istennel. Ha uraljuk az agyunkat, ha engedjük, hogy a bennünk szunnyadó isten összeköttetést létesítsen a tudatos énünkkel, akkor nincs lehetetlen. Nincs többé félelem, nincs többé minket megkötöző erő. Legalább is ezt állította az oldal írója.

Így Eszter elindult ezen „tudomány" elsajátításának útján. Férjét annyira nem érdekelte, csak örült neki, hogy szeretett felesége megtalálta lelki békéjét. Néhány hónapra rá jelentkezett is a kis élet Eszter szíve alatt. Az asszony rendíthetetlen bátorsággal várta a szülést és tudta, hogy mikor mi fog történni, mert megmondta a testének és a babának, hogy mikor legyen a szülés és hogyan bonyolódjon le.

Amikor elérkezett a szülés ideje, semmi sem úgy történt, ahogyan azt Eszter szerette volna. Kezdődött azzal, hogy a kiírt idő előtt elindult a szülés és férje még külföldön tartózkodott üzleti úton. Eszterrel is és a babával is többféle probléma adódott, nehezen, komoly fájdalmakkal, de sikerült a szülés.

Lelkileg teljesen összetörve, fizikai és lelki fájdalmak közepette feküdt a kórteremben, azon gondolkodva, hogy pontosan mi is történt és mit rontott el. Önmarcangolásából a szomszédos ágyon fekvő Zsanett zökkentette ki. Eszter eddig nem nagyon foglalkozott a külvilággal, de annyit tudott, hogy Zsanettnél sem ment minden simán. Ennek ellenére meglepve látta, hogy a másik asszonyból sugárzik a nyugalom. Éppen beszélgetésbe kezdtek volna, amikor Zsanett férje jött be a szobába. A fiatal férfiről talán még nagyobb nyugalom és béke sugárzott, mint feleségéről. Úgy beszéltek egymással, olyan gyengédséggel és szeretettel, amit Eszter azelőtt csak a filmekben látott. Nem tudta, hogy valóban létezik ilyen éteri tisztaságú szerelem.

Miután a férj elment, a két asszony folytatta az éppen megkezdett beszélgetést. „Mióta vagytok házasok? Néhány hónapja?" – kérdezte Eszter. Zsanett válaszára azonban nem számított: „Hét éve kötöttünk házasságot." Hamarosan az is kiderült, hogy ez volt Zsanett első szülése, de már négy éve próbálkoztak a gyermekvállalással. A várandósság és a szülés sem ment simán, többször is fennállt a veszélye a baba elvesztésének.

Esztert nagyon zavarta, hogy Zsanett majdnem minden mondatában szerepelt Isten. Mindig, amikor valami jó dologról beszélt, akkor azt mondta, hogy „hála Istennek", míg valami rossz dologról vagy nehéz döntésről, akkor Isten segítségéről vagy Isten vezetéséről beszélt. Eszter csak egy istent ismert, a saját énjét, úgy, ahogyan ezt az interneten olvasta. Természetesen hallott már a keresztények Istenéről, de inkább csak kulturális elemként tekintett rá, nem mint valóságra.

Nem sokkal azután, hogy mindkettőjükhöz bevitték a babájukat, megint megjelent Zsanett férje. Odahajolt Zsanetthez és a babához, és halkan, de hallhatóan imádkozni kezdett: „Drága Atyánk, hálát adunk Neked, mert megóvtad Zsanettet és a kis Dávidot a szülés közben. Köszönjük, hogy most együtt lehetünk és kérhetünk Téged, hogy áldd meg az ő életét. Kérlek, bárhogyan is alakul majd a jövője, tudjon Téged választani mindenkor, mindenben. Ámen."

Eszter teljesen elképedt. „Mi ez? Imádkozni csak a papok szoktak a templomban! És egyáltalán, miért adnak hálát a szülés közbeni borzalmakért? Ha olyan jó Isten, akkor miért nem adott már nekik korábban babát és probléma mentes szülést?" Nem bírta ki, hogy ne kérdezze meg Zsanettet, mikor egyedül maradtak, hogy mi ez az egész? Miért beszélnek így, miért viselkednek így?

Zsanett nagy szeretettel és türelemmel válaszolt Eszter minden kérdésére. Eszter idővel azon vette észre magát, hogy már nem kötözködésből vagy megrökönyödésből faggatja a másik asszonyt, hanem olyan életbevágó tudásszomjjal, mint a sivatagban eltévedt utazó az útjába akadt beduint a legközelebbi oázisról.

A következő három napot végigbeszélgette a két asszony és Eszter rájött arra, hogy az, amit Zsanett elmondott neki, pontosan az, amit mindig is keresett, amire, Akire valójában és ténylegesen szüksége van. Egyik este, ott a kórteremben át is adta életét Jézus Krisztusnak és Zsanettel együtt imádkoztak gyermekéért és férjéért, hogy mindketten el tudják fogadni Isten kegyelmét. Mire Eszter férje megérkezett, egy teljesen más embert talált a kórházi ágyon. Az első telefonbeszélgetéseik után egy szenvedő, összetört, beteg feleségre számított, de a kórteremben egy viruló, ragyogó, békességet és nyugalmat árasztó „angyalt" talált.

Néhány hónappal később Eszter férje is döntésre jutott Jézus Krisztus mellett. Eszter még két gyermeknek adott életet, teológiai tanulmányokat folytatott és azóta olyan csapdába esett asszonyoknak segít, amilyen egykor ő maga is volt.

Közli Nemeshegyi Zoltán

JÖHET SZÉLVÉSZ, ÁRADAT...

„Kisházad, földi életed, ha te nem sziklára építed, jöhet szélvész és az áradat, s jaj, összedönti házadat.” – énekeltük sokszor gyerekfoglalkozásokon, már csak azért is, mert bármennyire hihetetlen is, de sokszor már az egészen kicsi gyermekek életében is jelentkezhetnek az élettel együtt járó viharok. Néha ezeket, mi felnőttek hajlamosak vagyunk lebecsülni, mondván, mit tudnak ők az életről? Valóban lehet, hogy az, aki már 50-60 évre tud visszatekinteni, vagy ennél is többre, máshogy értékeli élete egyik-másik eseményét, mint az, aki csak most kezd ismerkedni az élet nehézségeivel. De legyünk őszinték, egy csöpp, alig megfakadt palántának egy vakondtúrás is elég a földből való kifordításához, míg egy évszázados tölgy gyökérzetének a gallyakat tépázó orkán se árt a legtöbbször. Ugyanis olyan mélyen és annyira terebélyesen kapaszkodik az anyaföldbe a fa óriás, hogy bár tombolnak körülötte a természet erői, tépázzák ágait, még az is lehet, hogy egyet egyet le is tördelnek közülük, de a törzsben és a gyökérzetben komoly kárt nem tudnak tenni.

Elgondolkodtam azon, hogy milyen viharok érhetik a csöppségeket. Eszembe jutott például az a döbbenet, melyet mindegyik gyermekemen tapasztaltam akkor, amikor először szembesültek azzal, hogy nem mindenki úgy él, ahogy azt ő otthon és az imaházban megszokta: nem imádkozik a kis barátnő az óvodában, nem jár templomba sok ember, sokan megkérdőjelezik a Biblia hitelességét, megbízhatóságát, Isten létét. Úgy gondolom, ismerős harcok ezek, s legyünk őszinték: harcok...

Aztán, ahogy nő, növöget az emberpalánta előbb-utóbb szembetalálkozik azzal a kérdéssel is, hogy kinek engedek: Istennek vagy a barátok unszolásának, s veszek részt olyan dolgokban, melyek ellenkeznek Isten törvényével. S ha nemet mondok, – mert nem tudok és nem akarok azonosulni Istennek nem tetsző dolgokkal –, akkor számolnom kell a következményekkel, mondjuk az osztály kiközösítésével...

Aztán ott van a munkahelyi előmenetel kérdése. Milyen áron akarok előrejutni? Bármi áron vagy a Mindenhatónak is tetsző élettel, mely lehet, hogy emberileg talán nem olyan sikeres, de a mennybe visz...

Említhetném a társkereséssel együtt járó viharokat is, illetve az élet ezer más nehézségét, melyből azért majd mindenkinek kijut kisebb nagyobb mértékben: betegségek, munkanélküliség, halál, anyagi nehézség, gyász és egyedüllét. A lista szinte kimeríthetetlen. Ahogy ezen gondolkodtam, szép sorjában eszembe jutottak az elmúlt évek lelkigondozói beszélgetései, melyek ezt a fájdalmas igazságot igazolják, alátámasztják.

Például egy olyan édesanyával, akinek halálos beteg lett kicsi gyermeke. Miért is? Ő vétkezett vagy a szülei? Nem tudom. Nem hiszem, hogy itt kellene keresni a választ, s talán nincs is válasz.

Tombol az orkán, üvölt a szél, s mi lesz a házzal? Az övével, s a gyermekével? Mert ugye, azt nem gondoljuk, hogy ez csak a szülőnek harc. A gyermeknek is. Meg áll? Van alap? Alapoztam-e egyáltalán a gyermekemnél, ráadásul kellő időben, vagy úgy gondoltam, ráérek még. Minek terhelni az a kis ártatlant?

Aztán az is fontos kérdés, hogy egyáltalán tudtam-e alapozni? Megismertem-e én magam az alapot, vagy csak amolyan szépen felépített, talán még keresztény-nek is nevezett életem van, melyben a jó dolgok belefértek, de a harcok! Arról nem volt szó!!! Én egy szerető, gondoskodó, gondviselő Istent követtem, nem egy olyat, aki még ilyet is megenged!

Persze olyanokkal is volt alkalmam beszélgetni, hála Istennek, akik engem erősítettek, engem szégyenítettek meg a rendíthetetlen bizalmukkal és hitükkel. Mert bár hihetetlen viharokat éltek meg, olyanokat, melyeket még hallgatni is elrémítő volt, de álltak. Álltak az Úrban, álltak a hitben, s bár néha roskadozott a válluk, de szelíd békességgel fogadták a terheket Isten kezéből. „Ez nem normális!” - mondhatnánk, s valóban nem az. Az emberi normát mindez jócskán meghaladja. Eltér tőle. Ilyenkor ugyanis dühöngeni kell, átkozódni, legalábbis az óemberi természet szerint. De, aki Krisztusban van, az új teremtés, a régi elmúlt, s új jött létre. S ez az Istentől született új ember képes túllátni a nehézségeken, a harcokon, a kórházi ágyon, sőt még a koporsón is, akár hány éves emberkét is kellett belefektetni. S képes Istenre nézni. Lehet, hogy könnyes szemmel, lehet, hogy néha nem értve az eseményeket, de azzal a biztos tudattal, hogy Isten sohasem ejt hibát. Lehet ugyanis, hogy nem értem azt az utat, melyen vezet, lehet hogy sajog a szívem, „megáll” az eszem, de a hitem horgonya Istenben nyugszik, s abban az ígéretben, amit Pál apostolon keresztül üzen nekünk szerető Mennyei Atyánk: *„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik minden a javukra van.” (Róm 8,28).*

K. Anikó

FECSKE

Figyeljetek! Tanulságos lecke:
Berepült az ajtómon egy fecske,
Aztán neki az ablaküvegnek!
S bennem, láttán, gondolatok keltek:

„Mámorában szédülő fejednek
Fejjel mentél az ablaküvegnek.
Föl nem mérted, hogy ahol nincs semmi,
Hogy lehet ott akadálynak lenni?

Hogy ott, ahol látnivaló szemmel
A nagy semmi: nekimegy az ember
Valaminek, ami oly nagyon van,
Hogy az ember feje belekoppan.”

Mert nem látja, azt gondolja, nincsen
Se’ mennyország, se’ pokol, se’ Isten.
Mind megannyi valóság, mit ember
fel se’ foghat fecske–értelemmel.

Sík Sándor;
a két középső versszak: Balog Miklós

Házunk tájáról - Szolgálatunk alakulása

Mert Te vagy az én sziklaváram; vezess, és terelgess engem nevedért! Szabadíts ki a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, mert Te vagy az erősségem. (Zsoltárok 31,4-5.)

AMIKOR EGY ESZTENDŐT ÖSSZEGEZNI KELL, nagyon sok eseményt kell felidézni. Megpróbálom kedves olvasóink számára érzékelhetővé tenni, mi minden történt a mögöttünk levő hónapok során abban a reményben, hogy nem csupán tájékoztatás, de imatéma is lesz mindaz, amit leírok. Egyúttal természetesen az előretekintést sem szeretném elhanyagolni.

2016 JANUÁR ELSEJÉN MÉG naponta 65 perc műsort készítettünk és több FM rádió is átvette műsorunkat részben vagy egészben. Ám a világban történő változások minket is utolértek, így a rövidhullámú műsorainkat elvesztettük. Erről már többször is szó esett lapunk hasábjain, ám hallgatóink – különösen a Kárpátalján, illetve az Erdélyben élők – még a mai napig is hiányolják a délelőtti műsorokat. Természetesen mi is, hiszen ez egyúttal műsorszerkezet váltást is jelentett és néhány korábban kedvelt adástól el is kellett búcsúznunk. Sok tárgyalás után a TWR hozzájárult, hogy hétfőtől péntekig a korábban 35 perces műsoridő helyett 45 perc álljon rendelkezésre. Ebben az engedményben azért komoly finanszírozási felelősség nyomja a vállunkat, hiszen havi 1100 eurónyi műsoridő támogatást kell befizetnünk – ez valamivel több, mint 300.000 forint. Könnyű kiszámolni, hogy az amúgy is szűk költségvetésünket ez milyen mértékben terheli.
A budapesti Kontakt rádió júniustól internetes adóként működik sugárzási szerződésének megszűnése miatt. A rádió csapata új frekvenciára vár, mi is imádkozunk értük és korábbi együttműködésünket is fenntartjuk! Egyre többen keresik fel honlapunkat okostelefonjaik segítségével. Míg korábban hírül adtuk, hogy a TuneIn segítségével mi módon lehet hallgatni online programunkat, most elmondhatjuk, hogy immár az androidos elérhetőség tucatnyi más programmal is bővült. Tehát nem nehéz rátalálni a MERA műsorára.

2016 A LÁTOGATÁSOK ÉVE IS VOLT. Számos helyen megfordultunk, s magunkkal vittük a MERA kiadványait, beszámoltunk a munkánkról, de legfontosabbnak azt tartom, hogy az Úr Jézusról szóló örömüzenet is felhangozhatott. Itthon és külföldön vendég igehirdetőként, vagy kifejezetten a MERA szolgáló csapatának a vezetőjeként lehetőségünk nyílt a bizonyságtételre. Csak néhány azok közül a helyek közül, ahová eljutottunk: Rákosszentmihály, Szigetcsép, Alsózsolca, Miskolc, Murony, Pócsmegyer, Kaposvár, Szeged, Székesfehérvár, Törökszentmiklós, Szatmárnémeti, Ákos, Kiskőrös, Szolnok, stb. Ezeken a helyeken interjúk is készültek, melyeket műsorainkban folyamatosan meghallgathatnak. A 2017-es esztendőben is szeretnénk folytatni a kapcsolatépítést. Már most több helyről is kaptunk meghívást, s igyekszünk minden hívásnak – tőlünk telhető módon eleget tenni. Készek vagyunk az evangéliumot mindenütt hirdetni – felekezeti határok nélkül -, akár személyesen, akár műsorainkon, vagy éppen az Antenna újságon keresztül. Reméljük, hogy az év folyamán egyre gazdagodik az evangéliumi rádióért, az evangéliumi rádiózásért imádkozók tábora.

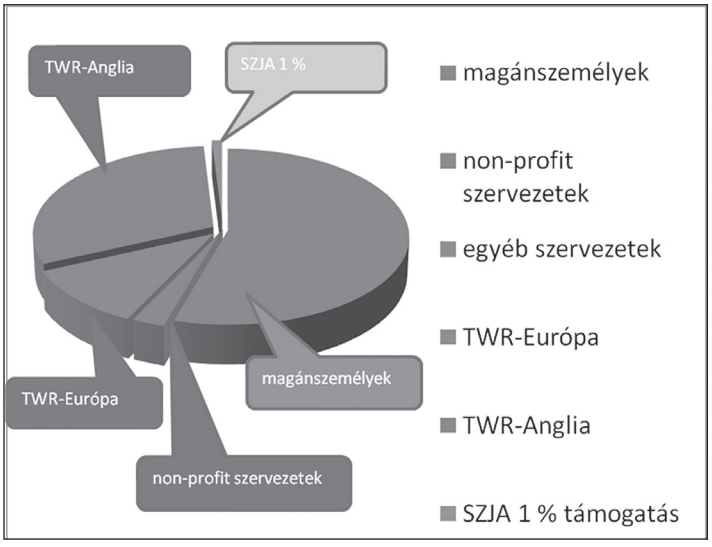

A mellékelt ábra jól mutatja, milyen jelentős mértékben járultak hozzá adományozóink munkánkhoz. 2016-ban ez tovább erősödött, miközben a TWR Európa támogatása tovább csökkent és az adások finanszírozási terhe közel 40%-kal emelkedett.

FOLYAMATOSAN KERESSÜK A KAPCSOLATOKAT újabb és újabb sugárzási lehetőség után kutatva. Mint ahogy 2016-ban látogatást tettünk az Európa Rádió miskolci székhelyén, vagy többször is levelet váltottunk sepsiszentgyörgyi, maroshévízi testvéreinkkel, akik műsorokat kértek a helyi rádió szolgálathoz, úgy jelenlegi lapszámunk nyomdába adásának idején indulunk Nagyváradra, ahol az Evangéliumi Rádió ottani munkaközösségével találkozunk hasonló okokból.
Szeretnénk biztatni is kedves olvasóinkat, hogy ha valahol tudomásukra jut, hogy helyi rádiókban keresztyén műsorok után érdeklődnek, hívjanak fel bennünket, illetve ajánlják az illetékesek figyelmébe a MERA műsorait.

NAGYON SOK ÉVEN ÁT UGYANAZON a frekvencián sugározhattuk középhullámú adásainkat. Nagy izgalommal készültünk a 2017 január 1-én esedékes frekvencia váltásra különösen azért, mert egyben a sugárzási hely is változott. Nagy örömünkre szolgál, hogy a legtöbb visszajelzés szerint olyan helyeken is fogható az adásunk, ahol korábban egyáltalán nem volt erre lehetőség. Az erdélyi, kárpát-aljai, szerbiai és magyarországi pozitív

visszhangok mellett sajnos azt is el kell mondanunk, hogy Szlovákiában, a Felvidéken élő hallgatóink számára viszont úgy tűnik megnehezedett műsoraink foghatósága. Szeretettel kérjük, hogy aki csak tud, segítsen a környezetében élő idősebbeknek a műsor megtalálásában!

2016-BAN NÉHÁNY JELENTŐS ÚJ KAPCSOLAT is létrejött. Ezek között kiemelkedő a Bartimeus Egyesülettel való együttműködés. Részt vehettünk a Megavoice készülékek osztásában, mellyel vak, illetve gyengénlátó felebarátainknak, testvéreinknek adhatunk segítséget. A készüléken lévő 30 magyar nyelvű igehirdetés a MERA stúdiójában készült.

SOKAN SZÓVÁ TETTÉK, hogy hova lett műsorainkból a zene? Hónapokra elnyúló tárgyalások után az Artisjusszal, illetve a MAHASZ-szal szerződéseket kötöttünk. Hogy viszonylag alacsonyan tudjuk tartani a befizetendő jogdíjakat, el kellett fogadnunk, hogy a műsorainkban hallható zene nem haladhatja meg a 10%-ot! Ez nekünk is fájdalmas veszteség, de az anyagi lehetőségeink korlátait nem léphetjük át!

ANTENNA ÚJSÁGUNK iránt nagyon nagy az érdeklődés, és a reakciók jelentős része az újságra érkezik. Kiadását szeretnénk fenntartani és a példányszámot növelni. Ennek finanszírozását részben a postai költségek átcsoportosításával, az adástábla internetes hozzáférhetőségével érjük el.

2016-BAN 2 CD KÉSZÜLT a stúdiónkban. A Roma Reformáció album kiadása az Angol TWR támogatásával valósult meg. Ezt az albumot továbbra is meg lehet rendelni, s külön megköszönjük, ha a sorozat további kiadásának érdekében támogatják alapítványunkat!
A KIA-val együttműködésben adtuk ki alapítónk, Kovács Géza lelkipásztor áhitatos könyvének hanganyagát. E sorok írásának idején két zenei CD kiadása van előkészületben: egy férfikari és egy hangszeres felvételt szeretnénk a 25. születésnapját ünneplő MERA ajándékaként hallgatóinknak átnyújtani a következő hónapokban. Várjuk, hogy Isten kirendelje mindehhez a szükséges anyagi feltételeket. Hisszük, hogy megteszi, mint ahogy eddig is megtette.
NAGYON SOKAN AZT MONDJÁK, hogy a misszió olyan, mint a háború. Montecuccoli tábornok szerint három dolog kell hozzá: pénz, pénz és pénz. Azt hiszem, senki sem vitathatja, hogy anyagi erőre szükség van, ám misszió pénzből soha nem lesz, maximum megvalósult keresztyén színezetű projektek. Botorság felcserélni a célt az eszközzel, vagy az Istenben való bizalom helyett a kommunikáció, a rábeszélés vagy a manipuláció eszközeit fogni a vitorlánkba. Sokan vallják: „a cél szentesíti az eszközt!" Ez azonban nem egyezik a Szentírás bizonyságtételével. Hittel valljuk: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők..." Mi azt szeretnénk, ha az Úr építene, s ehhez szeretnénk szorgos kezeket felajánlani. S ha valaki ehhez a munkához kapcsolódik imádsággal, adománnyal, önkéntes szolgálattal, bizonyosak szeretnénk lenni abban, hogy ezt nem „hitető emberi beszéd" hatására, de Istentől indíttatva végzi.
S hogy akkor honnan lesznek meg a szükséges anyagi források? Megváltónk a Hegyi beszédben egészen világosan megmondta: „Keressétek először Isten országát és annak igazságát, s a többi – például az anyagiak – ráadásként megadatnak néktek". S Ő bizonyára azt is pontosan tudja, ki az, akinek a szívére tette a MERA anyagi terheinek hordozását is – nem kényszerűségből, de önkéntesen.
Isten áldását kívánom minden Olvasónak és Hallgatónak!

Kulcsár Tibor,
a MERA ügyvezető igazgatója

A kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt,
S nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
Mert beléd hullott az Isten vetése,
És azt kitépni nem lehet,
Vagy nem mered,
Mert érezed, hogy éned jobbik része.

Azt megteheted, hogy soha se kapálod,
Hogy letaposod a kihajtó ágat,
Hogy nem öntözöd,
- de Harmat is van,
és néha, akaratlan
meglep.

És valahogy elindul benned
Egy gondolat, egy szó, egy meglátás, egy semmi –
S amit már kezdtél elfeledni,
Vagy letagadni, duzzad, újra él.

A gyökér,
A mag,
Beléd szövődik és szállá fakad,
És vakmerő kalandra bátorít:
Kilépni önmagadból,
Az átlagosból
- komolyan venni azt, amit hiszel.

Tulajdonképpen mért nem kezded el?

Szent-Gály Kata

Rendkívüli hirdetés!

A TWR március 16-án – elnézést kérve a korábbi szóban és írásban adott téves tájékoztatás miatt – arról értesített minket, hogy a magyar műsorok kezdési időpontja megváltozik. Március 27-től középhullámú adásainkat este 22 órától sugározzák. A megoldáson dolgozunk. Kérjük, és köszönjük imatámogatásukat!

Erőről erőre

Köszöntök szeretettel a Merában dolgozó minden kedves munkatársat!
Amint esténként hallgatom a 9 órai adásokat, már több alkalommal indított az Úr, hogy írjak. Nem akarok engedetlen lenni Isten indításának.
Már a hetvenes és nyolcvanas években hallgattuk hat serdülő gyermekemmel együtt a „Tavaszi virágcsokor” Monte Carlo-ból jövő adásait. Eleinte csak a szűk család, majd a közelebbi rokon és szomszéd gyermekekkel együtt nagy titokban hallgattuk.
Arra is kellett figyelmeztetni őket, hogy egyszerre nem mehetnek el. Egyik részük az utcán, másik részük a kerteken keresztül szállingózott haza. A férjem lelkész volt, rögtön letartóztatták volna, mert főbenjáró bűn volt, ha valaki a gyerekekkel és fiatalokkal foglalkozott.
Az 50-60 felé járó gyermekeim most is emlegetik az adásokat, s az akkor hallott és átbeszélt bibliai történeteket, és az utána megtanult aranyigéket és énekeket, melyeket akkor megtanítottam nekik. Ezek az alkalmak minden vasárnap 10.30 kor kezdődtek. Áldjuk az Urat, hogy abban a sötét korban is gondoskodott egy-egy „Hevesi Ödön”-ről. Köszönjük Istennek, hogy most is hangzanak a Bibliában leírt tanítások, útmutatások! Különösen az utolsó időkre való figyelmeztetések.
Mi is azért imádkozunk, hogy úgy a szeretteink, mint a többi embertársaink meghallják Istenünk megtérésre hívó szavát, hogy balga szüzek módjára ki ne maradjanak Isten országából.
Tudatjuk, hogy a mostani esti adásokat hála Istennek tisztábban halljuk, mint az előbbieket. Így jelezte a szomszéd faluból a többi hallgató is.
Istenünk segítségét, áldását, erejét kérjük életükre és a további szolgálatukra a Zsolt. 84,8 ígérete szerint: „Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon”. Ezt ígéri mennyei Atyánk az Ő munkáját végző gyermekeinek.
Testvéri szeretettel 89. évében lévő Margit néni Kárpátaljáról.

O. Pálné, Akli

Új honlap

Néha különleges úton vezet minket Isten. Már tavaly október-november tájékán szóba jött közöttünk, hogy a 25 éves jubileum kapcsán szeretnénk a honlapunkon jelentősebb változásokat végrehajtani. Ám minden energiánkat lefoglalták az aktuális feladatok. Aztán december első napjaiban egy mindent tönkretevő hecker-támadás érte internetes oldalunkat. Olyan súlyos volt a fertőzés, hogy az egyetlen lehetséges választás a teljesen új honlap készítése maradt.

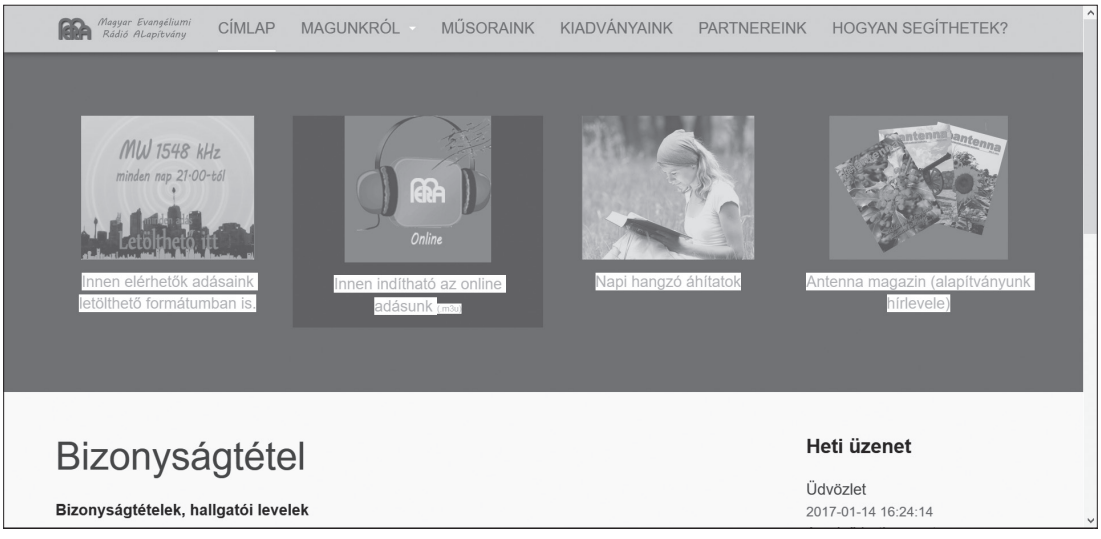

Mára – Istennek hála – elkészült az új web-es felület.
Köszönet illeti természetesen önkéntes munkatársainkat is. A következő hetekben, hónapokban még folyamatos fejlesztés várható, de ha valaki a **www.mera.hu** oldalra kattint, reménység szerint egy egyre gazdagodó, színesedő, lelki tartalomban is fejlődő honlapra talál!

Átformált életek - CD visszhang

A Pasaréti Református Gyülekezet égisze alatt működik Nógrád megyében a cigány misszió. Vasárnaponként istentiszteletet, bibliaórákat és gyermek-

foglalkozásokat tartanak különböző településeken. Az itt élő emberek nagy része mély-szegénységben él, ezért a közöttük szolgálók tudják, hogy az Ige mellett tüzelőre, ennivalóra, ruhára is szükségük van – ezek adományokból kerülnek a családokhoz.

Amikor átadtuk a „Megreformált életek" című CD-t, a missziósok rögtön mondták, hogy ők nem osztják szét a családoknak, hiszen nincs mivel lejátszaniuk, hanem a gyülekezeti alkalmakra visznek magukkal CD lejátszókat és együtt hallgatják meg a bizonyságtételeket. Ez a módszer nagyon jól bevált, a hallgatóság megrendülve fogadja sorstársaik vallomásait, és ezt követően lehet velük arról beszélgetni, hogy az Úr Jézusnak van hatalma arra, hogy őket is új élettel, szabadulással ajándékozza meg.

Z.K.

Helyreigazítás: Az előző Antennában tévesen jelent meg a CD megjelenési dátuma. Természetesen 2016 karácsonyára jelent meg a Roma Reformáció – Átformált életek című albumunk! A CD-k kereskedelmi forgalomba nem hozhatók, de aki megrendeli alapítványunktól, annak örömmel elküldjük. (*a szerk.*)

Felemelő érzés

„Én várom az Urat, szabadító Istenemet, benne reménykedem. (Mik. 7,7)

Nagy áldás számomra is a Mera adása. Minden nap hallhatom a tiszta igét, a Jelenések könyvében megírt dolgokat. Ahhoz, hogy megértsük, amint Gerzsenyi testvér is mondta, szükséges a teljes írás ismerete, mely hasznos a tanításra, feddésre, megjobbításra, igazságban való nevelésre. (II. Tim. 3,16) Péter első levelében így olvassuk: Igen biztos nálunk a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre. (I.Péter 2,19)

Nagyon hálás vagyok Istennek az Úr Jézus Krisztusért, aki azért jött, hogy senki ne maradjon a sötétségben. Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben, akik hiszünk Őbenne. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan maga a világosságban van, közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. (I. János 1,7) Ezt a közösséget már itt is átélhetjük, amikor megnyilvánul a Mera közvetítése által. Felemelő érzés, hogy már itt a földön is érezzük, hogy minden népből és ágazatból vannak, akik Istent dicsérik, Őt imádják, Neki szolgálnak. Még most ugyan szétszórva, de majd mikor megjelenünk Őelőtte, a megszámlálhatatlan sokaság, az lesz a nagy öröm. Ott már nem lesz akadály. Még most van, de ha éberek leszünk és vigyázunk, senki az Ő kezéből ki nem ragadhat. Én ebben hiszek és bízom.

Hálás vagyok Istennek értetek, akik engedelmesek vagytok a Szentlélek indíttatásának, hogy hangozzék az élő ige, és mindazért a szolgálatért, bizonyságokért, amely egymás épülésére szolgálnak. Testvéri szeretettel osztom meg gondolataimat a Mera dolgozóival és hallgatóival.

B. Gusztávné, Lénárddaróc

A MERA adásai középhullámon (1548 kHz)

Hétfő
22.00-22.30 A Biblia üzenete
22.30-22.45 Ifjúsági műsor / Irodalmi műsor

Kedd
22.00-22.30 A Biblia üzenete
22.30-22.45 Cigányműsor

Szerda
22.00-22.30 A Biblia üzenete
22.30-22.45 Növekedjetek az ismeretben!

Csütörtök
22.00-22.30 A Biblia üzenete
22.30-22.45 Családbarát

Péntek
22.00-22.30 A Biblia üzenete
22.30-22.45 Kincseink

Szombat
22.00-22.25 Lelkiposta / Gyümölcskosár

Vasárnap
22.00-22.25 Léleképítő

Minden műsorunk meghallgatható a **www.mera.hu** oldalon, illetve meghallgatható okostelefonon a ***http://tunein.com/radio/Magyar-Evangeliumi-Radio-1395-s2243/*** címről

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Kulcsár Anikó
Zika Klára
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Számlaszámunk:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
IBAN: HU25 11763024 16578885 00000000
Adószámunk: 18007411-1-42
Készült: Kreatív Fókusz Kft.
Felelős vezető: Sztasák Árpád

MELEGÍTŐ

Lázár Janit, a széles vállú, kackiás bajszú paraszt embert még a környékbeli falvakban is mindenki ismerte. Jóvágású, erős legényember hírében állott, aki keményen bírta a fizikai munkát. Mindenkit leelőzött a kaszálásban, de ha kellett, elbánt még a megvadult bikával is. Csak azzal a fránya lapos üveggel nem bírt, az bizony nap, mint nap legyőzte őt.

Amikor kinézte magának a faluszépe Hites Mariskát, nem gondolta milyen nagy fába vágta fejszéjét. No nem Mariskával volt a baj, hiszen ez akkortájt úgyis többnyire a lány apjától függött. Hites Márton volt a keményfa, mert ő bizony régóta ferde szemmel nézett a legényre. Főképp amikor a kocsma felé vagy onnan kifelé tartott. Egyszer-másszor meg is szólította: „Hallod-e te Lázár Jani! Jobban tennéd, ha inkább a templomba járnál ilyen gyakorisággal, az legalább a hasznodra válhatna." Jani ilyenkor úgy tett, mint aki meg sem hallotta, hogy hozzá beszéltek. Mikor aztán Márton nemet mondott a leánykérésre, Lázár Janinak még a könnye is kicsordult dühében. Az a hír járta, térden állva ígérte Hites Mártonnak, hogy ha neki adja szíve Mariskáját, ő bíz minden vasárnap elmegy vele a templomba, s még a lapos üveget sem viszi soha többet magával. Utóbbi ígéretét kurtán-furcsán, de be is tartotta.

Ez már aztán hatott az após-jelöltre. Márton napra olyan lagzit csaptak, hogy a híre az egész környéket bejárta. Ám ahogy múltak az évek, Jani egyre ritkábban ment el a templomba.

– Hideg az a templom, asszonykám, megmacskásodnak tűle az ízületeim. Aztán, ha ágynak dűlök, ki viszi majd gondját a gazdaságnak? – Sorolta kifogásait. Majd hamiskás mosollyal így folytatta: ha még egy-egy kortyocska melegítőt adnál előtte, tán jobban kibírnám azt az egy órácskát. Mariska átlátott az urán. Bánatos is volt a lelke, de mégis ráállt a kérésre, hogy szégyenére ne kelljen az ura nélkül mennie a templomba. Csak azt nem értette, miért az ő táskájában kellett lapulnia a pálinkás üvegnek. Mikor ezt szóvá tette, Jani ekképpen replikázott: „hozzad csak te, úgy lesz az rendjén, mert az ígéret az ígéret. Én nem vihetem. A te dolgod csak annyi, hogy mielőtt befordulnánk a Fő-utcába, a sarok előtt adj nekem egy-két melegítő slukkot abból a lapos üvegből."

Hétről-hétre így is lett a szokás. Aztán az igehirdetés alatt Jani hortyogva szunyókált a pálinkától. Hiába lökdöste az asszony. Az még csak olaj volt a tűzre, mert ilyenkor Jani ijedtében akkorát horkantott, hogy azt még a szószéken is hallani lehetett. Mariskát kevés híján elemésztette a szégyen.

A jó idő beálltával gondolt egyet.

„Janikám! Ma olyan szép az idő, nincs szükség melegítőre" – harangozta be döntését. Férje arca pírja haragosra váltott. „Hagyd el asszony ezt a kemény beszédet! Ha nincs melegítő, én sem megyek!" Azzal sarkon fordult és a kocsma felé vette az irányt. Mariska vigasztalhatatlan volt. Arcára mély barázdákat szántott a bánat. Templomos asszonytestvéreinek nem kellett magyarázat. Szavak nélkül is látták ők a valóságot. A gyülekezetben mind a női, mind a férfi imakörben már régóta imádkoztak a Lázár-családért. Hazaérve Mariska sírva borult le az Úr elé:

– Drága jó Úr Jézus! Könyörülj meg rajtunk. Mutass jó utat, hogy az én Janimnak is megnyíljon a szeme és lásson Téged, az egyedüli Szabadítót. Bocsáss meg, hogy én is cinkosa voltam a bűnben. Én már csak a Te ígéretedben bízom, hogy a Te érdemedért még az én csetlő-botló házam népe is bűnbánatra juthat, véred által megtisztulhat, s a bűn rabságából megszabadulhat. Irgalmazz nekünk! Ámen.

A következő héten szeretetvendégségre készült a gyülekezet. Arra kérték a férfiakat, hogy amíg az asszonyok a süteményeket készítik elő, addig ők a kertben segédkezzenek, s a templom körül seperjék tisztára a járdákat. Janit is hívogatták, noha már hetek óta nem látták a templomban. Meglepetésükre Jani mégis eljött a hétvégi szolgálatra. Csak úgy égett a keze alatt a munka. Ragyogott a kert a tisztaságtól. Még virágpalántákat is hozott hazulról a bejárat elé. Mariska szíve túlcsordult a hálától. Milyen nagykegyelmű az Isten!

A szeretetvendégségben aztán Jani olyan jól érezte magát, hogy alig akart hazamenni. Vasárnap reggel újra együtt mentek a templomba. A megszokott sarok előtt nagyot dobbant az asszony szíve. Jaj, csak most ne kérje az ura azt az undok „melegítőt", mert ő bizony nem tette a táskájába. Kartkarba fonva szavak nélkül mentek. Ám ebben a csendben az Úr beszélt velük... Már éppen túljutottak a sarkon, amikor megszólalt a harang. Mariskának a harangszó ritmusa a jól ismert kánont juttatta eszébe: „Jézushoz jöjjetek megfáradtak, igéje néktek is nyugalmat ad..."

A prédikáció alatt Jani éppen úgy szorította hitvese kezét, mint amikor tizenhét évvel azelőtt először ültek egymás mellett a templomban. Lelki testvéreik az esti imaórán a szabadító Istent dicsőítették, és megtartó kegyelmére bízták barátjukat. Attól kezdve akármilyen cudar idő volt, Lázár Jani többé nem kérte Mariskától azt a fránya „melegítőt", s a kocsmába is hiába várták az ivócimborák. Karácsonyra, egy falapra művészi módon véste be az alábbi igét: *„Isten, aki szólt, sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot szívünkben"* (2Kor 4,6) Az emlékezetes ajándékot a bejárati ajtó fölé helyezték el. Ott csodáltam meg én is és a háziak ott tiszteltek meg fenti bizonyságtételükkel, amikor évekkel ezelőtt náluk jártam.

Szalóczyné Móray Inke

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428